

هو تبارك الذي ليس لشيء قوة

کرم

اما حصہ فصلی موسمی و مصلی

در جوابی فی مابین حاکمانی

عَلَيْكُمْ وَعَلَيْكُمْ

جاءني عنك يا ابي

المعروف و هو من مائة و اربع و اربعين

وَبَشِّرِ الصَّالِحِينَ

العرب العرب المشرقة

من اصل الهدم وعلى غيره وكونه واسه وعلى الدرس
 ذكرهم القلم الاعلى في الزر والالواح بقوله تعالى
 مكرهون لاسه هو به بالهوا و هم ما هم يعملون
 بالهوى وسك ورجا استكناك باسمك الاعظم الذي
 جعل ظهوره سببا لطبعا خلوت لعماله انما
 الايم ان يوثق على ذكرك وسألتك والاعمال على
 امرك اية ربك جعلني واحداً منك مستعماً على امرك
 دسك ثم وقفى وانا هم على طاعتك والعمل بها
 مستوعبه عرف رضاءك انك اس المصدق على
 ما ساء لا الا لاس الفصال لعطوف الكرم
 والكل ربه المحبات في شهر ذي الحجة سنة ٣١٣ هجرية
 مرقوم ومروده بود در شهر محرم سنة ٣١٤ و در و ملا
 سده با معانط طاعة بلا وس كرد ندا هم مستور
 معلوم ومهم مركب سرار اطلاع بما به حرب
 عطوف خود معهود را احد بود معافا كه سه بهر عذر
 محترق مهور بود كه در جواب هر يك از و حرا اظهار
 دارم مع ان بابا مبعده الهمة وكلما احكم براسه كه

بِسْمِ رَبِّ الْأَعْرَ الْأَعْظَمِ الْعَلِيِّ

اسم هذا اسم هذا العلم الأعلى في كنهه ودره والواحد
 له لا اله الا هو الاعتراف الصريح الا قدس العلى الاعلى ليس
 له شريك ولا شبيه ولا ورث ولا نظير ولا تد ولا صيد
 ولا مسال لم يزل لا يزال كان ويكون مرة او احدا احد لا
 موما والذكر يظهر بالاسم الاعظم في العالم انه نفسه حيا
 وطهور وطالعته راته لمظهر بفعل ما شاء لا تسأل
 عما شاء وكل عر كل تسألون لا اله الا هو المقصد
 المهيمن القوي والصلوق والسلا والسكر والبهش
 على اول من قام على قدمه ارضه واعلاء كلمة العلى
 وشرب واحد حاله من الوشر وعلى اعضا المسعده

على كل الاوطاء ونور من نور النصارى والافصار
 وهر من مساهده ملك الانوار وسعته من الادا
 واسمها يدانك بالسر والاحتيا وسرحت من الصدور
 رهيك لما عن سر امرك السور واوقد في رحلتها
 القلوب مضايح النور وهر من المسبحة من
 من حصص الدل والهوان الى اوج العرفان وعلهم
 ائمه رحلهم الوارثين **قولكم** الهي ان لم يدرك
 الرحمة منك يحسن الوفاق من السالك في الملك في
 واضح الطريق قلب وحوالك الحي اذ اعصر
 الوصال وفضي كيات المتد في المآل نوحه والى
 من اراده الله انك اشعب من هذا الاصل القود
 وفي مقام اخر اذا اردتم الصلوة ولو اوجي
 سطري لا بد من مقام المقدس لك جعله الله مظا
 الملا الاعلى ومصل اهل مدائن البقاء ومصدق
 لمن في الارض من والسموا وعد عروب منس الجعفر
 والسن المفضل كدرباه ككراهه هو العزير العلام
 وفي مقام اخر ورنكم من انهي الاهي اي المرجع المنصور

صدره مقامه ما راسد لا تكلموا بما لا ادرك الله لكم
 حقه سد كه اراد كار و افكار بهمان امد ما درين اقام
 لا هم داند و ارحصا انصرد ما ب ر قش و عا بحس
 و دمب سمرد كه ايم بحال فام الله و ظهور الله و سار
 الله و حكم الله و در الله و اراده الله سطر امد
 و ارنصوص الهه و مبطو و كلام ربانه و سانا ب
 ر حاسه در بانه موافق ان حواصير ص د امد
فولكم هو الناظر من دفعه الاخفى الحواصير
 ما رصف لها مقام نفسك و مظهر اسمائك و صفاتك
 في كتابا احد من احسانك قوله في حق من في الملك هذا
 هو الامير السجدة الله تعالى بحاله و ظهر عظمه
 حلاله و اسرى سور و حجه و لاسع نصاء طلعه
 و نور الكائنات طلوع صبح صفاه و اضعوا الطور
 في سماء الامر و تحمر السجون في نفع العبد و حرق
 معسنا و اضعوا الراسخون هم افوا و افا لوا
 سحائبك تاملنا لك و انك اس اتوا الهم
 ايمرت كسب العطاء و العسل الفاسح و حالب

ص
 ر
 م
 ح
 ح

مفهوم و معلوم رسد مرجع آن است متناکر را رکاو
 حامعین و موده اند و بحر و حساب موده و توهم
 خود تاویل کرده اند اما بدید اند آنرا که کتاب قدس
 که بصریحا صبر نماید در باب معقل عالم و مسئله ام
 بر الی فلانما الصلاة من طهره الله می سلب
 نعلت الی ان تسمر کذلک برک من لای مالک
 العدد اذ اراد ذکر هذا المصطلح الاکثر بکثر و اما قوی
 ولا یکنون امر لها ثمس لو سکر و ما هو انکم الی
 انه فله سوخهون یا معسر العافلس و می
 سمرانه بگو حراس بس که فله من طهره الله
 حون مسکرد مسکرد با انکه اسمر او باد ایحس
 مارلسد ادر مالک فله حون اراده فرمود کران
 مصطلح اکبر را تفکر نماید و هو و با سدار سر کسکان
 اگر انجا کس از انخواهست که خود شوکدام فله بوجه
 میماند و می در مقابل صاحبان بارل با مالک الملک
 و الملکوب استلک فمالک العالم الی جعله فله
 الامم الی امر لها حو حل لاله ادکار و در امش

والمكتسب المعلوم في كتاب عهدك ومساوئه انتهى فليكن
 الله كتاب قدس المقدس كرمته ما يداد اعصر
 بجزالة صال وقصص كتاب ملند في المال نوحوا
 الى مراراه الله الله السبع من هذا الاصل
 انتهى مرجع ان لم صار كبحكم الله وامر الله درس
 كتاب عهدك بادل ومصنوع ومصر ما من مفصّل
 عصا عظم اسب لاسك في ذلك وليس اس
 أم بالله وأما ان يقول لم وير **والمسا**
 اسك مرفوع واسر ايد امه دكر كتاب مبارك
 اقدس را كرمه مصنف عال وملة طاعت ام
 بادل سد قوله كما واد اردد هم الصلوة ولو
 سطرى الا قدس المعام المقدس الذي جعله الله مطا
 الملا الاعلى ومعمل اهل مدائن النقاء ومصد
 الامر لم في الارض والسموات وعبد عروب
 الحققة والكنيا المقر الذي قدماه لكم امه طو
 العرب العالم اسمى الى المرجع المصنوع
 المكتسب المعلوم في كتاب عهدك ومساوئه الى آخره

هر همتی تکلم نماید بعباده سلطنت ظهور ظاهر ظاهر
 نان تکلم فرموده کرب صرف و ایاک محض بوده و حق
 بود محسوس را و لا مهر و واسطه ای است آنکه صلی الله علیه
 که تو هم خود با و بل فرموده اند انا سلطان ظهور ظاهر
 ما هر آنان تکلم فرمود که صلی الله علیه طاعا فرع مستعب است
 ما بکمال خود تصویر کرده و سائل که صلی الله علیه که الهی موسی
 بر دل حیدر اند و کما فی الامم اما مسوا سر را در میان
 تر جم تکلم نفوس نمود و ما با و ها خود کلمات الهیه با و
 کرد لا و تر العلی الهی الس ولس که در محامه الله تلید
 بعباده بر الی الواح الله کلمه نگوید اند اما لا در
 تکلم نماید لو ما سنا عالم و طعمه و طعمه سود و با سار
 اعراض سرك و اهل اعراض محروم گردد و در اقول
 ما هر فرموده و حق الهی اصفاء و ما وصفها
 معافیت و مطهر اسمائک و صفاتک الی امر
 نوکم را در عبارات مذکوره و اسرار و بلو بحاب
 مسطور و عالی هیچ مسعود مسود و حیاتی
 هم گفته اند که آنکه اول کتاب و در آنکه صفر ما ند

صفرمود که بار فرمود لو سکر و نه ما هو انکم الی الله
 صله سو تخمون یا معسر العاقلین در لوح درخ مال
 لو بدی کل السر کل ما تمکرا و فود لا سو خه الم هم
 و ندعهم رأئک معسله الی صله العالمین هر کدام
 و هم اعظم از اینست صله که سقر الهی و سار تانی
 هسکل ظهور اسم اعظم و جمال و در حال کربانه را فرما
 درموده و حکم او در کتاب قدس بارلسده بحر تاویل
 موده اند اما اسکما هدی دینه و یحد برتبه الهیه و
 که در کتاب قدس بارلسده بدیده و یحوا دینه اند که
 صفرماد قوله کما ان الله ما اول ما نزل من السماء الو
 یحججه عن الظاهره من حرف کلمه الله العلیا
 و کان من الاحسن فی کتاب من اهمی صفرماد
 ندر سسکه انکه تاویل کند بحر اما بارلسد از اسما
 و حی و سرور بر د ابرار ظاهر بد سسکه او از کسائی است
 که بحرف مودید کلمه علیا الهی را و اسد از دیا کسار
 در کتاب من یحی و در لوح صلح حصص سلطان
 السهداء و حی ثواب حرفه العدا مارل قوله مارک و کما

فرموده ما و مطلع الهما انقی مقاسن و مسقر
 او و اعلی و مطلع امر الله هیکل ظهور اسم اعظم
 حل شده بوده و لا عجز که عرفان ذات مقدس الهی
 برای عشا محال و مسع بوده من عرف هیکل ظهور
 بعد عرف الله رب العالمین و در اسما حدس
 دوس موخو و مذکور در اسمع الوحی که از توحید
 سؤال نموده اند و جواب در اسماء اراده عرب و هتا
 بار رسیده مسطور مذکور در ما صد قول بعد معلو
 اولی النصا و الا نصا سق قول الله جل جلاله اسم
 امر سق توحید سؤال بودند مراتب مکرر بار رسیده
 اینجا در الواح بطرما سدا و نملسون سحر متا الهی
 محکما اما توحید جمعی امورد کتاب توحید یعنی
 جامع مراتب توحید و تکرر است از لوح اعتراف
 اندر الهی است هو المبین العالم توحید جمعی
 معنی او را و اعتراف توحید است حق جل جلاله تقدس
 دانه عن الاسماء و بره کسوسه عن الامثال بوده و
 و لکن هر سعه با سعه اعلی و بره علما و عامه فصوص

ان اذ لما كتب الله على العترة من مسرف حرم
 ومطلع امر الذي كان مفاعله في عالم الامر
 والخلق من فانية قد فارق كل الحر والكم مع الله
 من اهل الصلوات لو تأتى كل الاعمال ادا من هذا
 المفاعلة في الافق الاعلى يسعى لكل نفس ان يتبع
 ما امر به من تلك المعضلات لهما معاً لا فصل احدهما
 دون الاخر هذا ما حكم به مطلع الالهة بصر
 من حيث الاصل القديم باوّل وراح موده
 ملا حظ من هذا صمد صمد الله يسكنه اول حرك
 كه نوبت فرموده خداوند عز و جل مسرف و مطلع
 امر اوستا كه هب بخا نفس و در عالم امر خلق
 كسكه فائز شده باو بخص و فائز شده بخرم
 انكه موعود شده بكنسكه اوستا را اهل صلوات
 و اگر چه باو در همه اعمال را هر كجا فائز شده بكنسكه
 اسى و افق اعلى را بكنسكه اسى اسكه مفاعله
 بما لا يحذر اعرسده با و ارجاء موعود بكنسكه
 دو مفاعله موعول كرده عى سونكى عمر بكنسكه

عروا عباد محمد و فارسی مصداق حدیث را از ص
 قابل نبوده و نیست طوی القاریان تا که حرب سب
 سرکای استا از که اخو جل جلاله برکت داده اند
 و معدنک خود را اهل لوح و قلم میسرید که امری در
 ارا کسیده اند حرا حرا ای اعمال سازد و هر حرا
 کل معنوسد و واضح کسب و لکر برد صاحبان
 نصره در هر شیخ رعای که مانع طوبی و اوها
 و اعمال ساز که در یوم حرا حرا انکار می رود در
 سها در سوی دادند حال هم علی ارا طرا بر ما
 دست اعلیٰ معلولند از حق مطلب که حری و مسانه
 انحراف در عالم احداث سود و معنوب و مراند
 عباد بر انقوت رعدی که از حلی اسمان گذرند
 و بحر اعظم فائز شوند و عباد را از بر طوبی و
 از هام فل حفظ عبادانه هو القدر القدر
 و جمع لایم است حفظ انهم و امید که انجا
 و معین طرا از محکمان بر لوح حصی مخروم
 ماسد دون انکه معلوم میزد و با و مسک

و دروه الهی با نرسند که نزد من حسن و بحر جعفر
 و منسکن بحال علم و حکمت با من و منسکن است که حق
 عیب مسع لا یدک نوده و هست طوبی و نده و من
 ارطرا در هوا عرفا و احروا علی ادراک عاقلین
 بخورد و فاصد و بعدا را با با بمقابلت و من
 نوحدر ارجع منسوبها و من عا و او س
 مسرف و حق مطلع الها و مظهر یعنی مهبط علم
 و او س بحر اسما و صفا من عرف و بعد عرف الله
 و من عسک به و بعد عسک با الله اگر اری او در
 من و او س بی صلی حدس و با احکامان افرام
 او با حکمت الوار و نوحدر جعفری بحر و منسوع
 اسما اما افرام مسرف ظهور و حد بود و هست
 با نمانا و با نرسد او را اهل نوحدر است عاقل
 من و در آن لب لب بر دانه عن و من و بعد من کس
 عن سواه طوبی اری انفسی که الوم و بحکم خود نام
 بحر با الهی با طوبی و سمع خود با صعاء ندا فانی کرد
 ندا بلند است با اهل دان ملک عرصه و در صفا

بر سر دانه عن و بر و بعد از کوسه عن سواه الی امر
 بانه تا سفر بیان الهی ناست و مرهش سده که هسکل
 ظهور کر تا فی مسری و حی و مطلع الهام و مطهر
 نفس و مهبط علم و بحر اسما و صفات و اوقاع
 حی جلّ جلاله است لا دونه که انجاست با اول موجود
 و اگر در سادات بحکمه الهیه که در این لوح اقدس
 نارسیده مدد بده نصیب و با مثل ملا حظره و مر
 هر که بکلمه ابریزد خود بکلمه بهما رسد و السّردون
 الله را بنای حی تعالی ذکر معتمد سمیرا و بناو
 مستک بهما رسد تا هر رسد تا سکه مقام بهما رسد
 ذکر کسد میفرماید لا تدکر الیوم الا الله و حد
 سما بحسب حساب و بحر خراب کتاب الله را بناو
 میباشند و خود سرایه نوسه و بنای این روضه هم
 ارسال صدایند که فی مقام امر و بر یکم من الله
 الالهی ای المرجع المصوّن المکمل المعلوم فی
 کتاب عهد و مسام الی امر و یکم نا اس کما هدی
 الهیه که در کتاب اقدس نارسیده که میفرماید

بما سدا لله هو الذي سطو فكل شأن أنه هو الله لا اله
 الا هو العزم الواحد المقصد العلم الحكيم الهباء
 المسرف من افق سماء ملكوتي عليك وعلى الذين
 سدا والوحي ورايتهم مصلين الى الله العزم المحسن
 يحي منقرضها يدو حل جلاله عت مسح لا تدرك
 نوده وهيب طوبى امك مقرين اذ طرا دهرهواء
 عرفاس عا و اعلى اذراك عار من محدود و فاس
 و بعد ارسا ان مقام نلبد ومفرا رجمد نوحس
 راجع مسود نعام مقا او بن عساد او است مسرف
 وحي مطلع الها ومظهر نفس مهبط علم واوا
 بحرن اسما وصفها من عزم فقد عرف الله ومن
 مسك به فقد عمتك بالله راكر اربا ارد
 مقا او مسرف ملى احد سود وما احدك ما افر
 بما ندا وارجلاب انوار نوحس حصي محرو
 ومجوع اسب اسب ايمان افرار مسرف ظهور
 نوده وهيب هر نفس بائنا وافر سدا و اراهل
 نوحس اسب سدا لله ومن دون ان ليس

سده و کتاب الله را با و بل و محرف عوده اند ما
 کسانکه بصورت کرده اند بر من صدق با و بل و
 شما که هر چه و راستی را بر من صدق که بوسه اند
 و آد اردم الصلوع و لواء و هو که سطر و لا فیس
 المعام المقدس لک جعله الله مطاف الملائه
 مقل اهل مدائن السماء و مصداق الامر فی
 الارض و السموات بعد عز و ستمس الجعفر
 و النبا المقلدی قد براه لکم انه هو العز و العلاء
 و فی مقام آخر و بریکم من افعی الالهی ای المرجع المصلوب
 و المکمل المعلوم فی کتاب عهدک الی امرتکم بعد
 این محل و مقر مخصوص و افعی الاله و مقلدی
 قد براه لکم که شما تو هم خود مقلد عالم و مقلد ام
 بوسه اند و طاعات و افعی الالهی را یکجا اماد مقلد
 با ما اند و مانند که حصص من صطهاه الله عص
 اکراست و با ما اند و کوشد الی الاند هم مرجع مخصوص
 در هر صورت بعد و سعه و مانند س جعفرها
 و روحها و ملکوت الاهی و افعی الالهی و خواهد

وَاللّٰهُ سَكَمٌ لِّعَمَارٍ لِّمَا لَوْ اَحْيَا نَهْ لَسَمِي اِلَى اَحْرَ الْاَلَمِ
 اَنَا اِنْ مَأْوِلٌ دَرِ الْوَا حِ دِيَانِي بَصِيحٌ سَدَهْ كِهْ سَمَ اَوْ سَمِ
 مَعَ اَنَكِهْ مَعْمُ هَادِ اَنَا كَمَرَانِ دَكِرَا مَعَ اَللّٰهُ اَحَدٌ
 اَنْ لِّجُوبِ كُلِّ شَيْءٍ وَمَعْمُ الْاَعْلَامِ اَنْ لِّسَبِّحُ
 خُرَابِ اَرْكَلَهْ صَادِكِهْ لَسَمِي بَرَسِيْدِيْدُو وَنُورِ
 حُودِ جَلُو كُلِّهْ اَرْزَا اَوْ اَعْلَا اِيْ وَفَرَا دَا دِيْدِيْدُو
 وَبَارِ سَرَكِ عَطَا وَحَطَا اِيْ كَبَرِ مَبَاهَاتِ مَبِيْدِيْدُو
 وَمُسُوْسِيْدُو وَنَوَادِيْ اَمِنْ رُوحِ هُدَا مَعْمُ
 وَبَلِيْعِ مَسْكِيْدِيْدُو دَكِرَكِ نَسَبِهْ بُوْدِيْدُو جُوْنِ مَدِيْدُو
 سَدَهْ كِهْ بَعْضِيْ اَرْحَمَا اَللّٰهُ دَرِ صِرَاطِ مَسْمُومِ وَحِ
 قَوْمِ عَظِيْمِ كِهْ مَرْجِعِ مَبْصُورِ رِكَا بَعْدِ اَوْ
 سَمَانِ اَللّٰهُ اَسْتَأْوَ يَلَابِ مَلَا بَسْعِيْ مَوْدِيْدُو وَبِمِ
 اَنْبِ كِهْ مَحَلِ اَحَدِ سُوْدِيْدُو اِلَى اَحْرَقِيْدُو اَوْ لَا كِرَا
 مَرِيْدُو دَرِ كُلِّهْ وَبَا حِرْفِيْدُو اَرْسَابِ اَللّٰهُ وَالْوَا حِ
 وَكِتَابِ عَهْدِ دِيَانِيْ نَسِيْرِ دَهْدُو مَأْوِلِ هَادِيْدُو
 عَرَا مَحْدُو دَرِ طَاهِرِ طَاهِرِ مَعْمُ مَسُوْدِ اَمِيْدِيْدُو
 بِاَللّٰهُ الْمَعْدِ الْعَلِيِّ اَللّٰهُ اَنَا سَمَاعِلِيْ اَحَدِ

بانه محروم من نعمات الرحمن فلانصفوا انا ولى الالالباب
 من لا انصالة لا اسائه له حق عالواست بكل نفوس
 وما عندهم حلم حق مستحقى نفوس سد حركه
 هيك اسار فلانصفاء عنهم ياند ويطرسف
 رجب ظهورات عصنته مع سد لدا الكرى ارباس
 ائحه سر امر بكسد حق را ازان عاقله اسرايد لا و
 نفس العلم الحمر كل در ثراب علمه مسهود رهن
 رواج فللك الحمد باسار عيوب الصعفاء ولك
 الحمد باعقار ديوت لفقلاء ناس را ارموهوم مع
 مودم كرسطان معكرو ما يطهر من عند عارف
 سود حال بطون وارها اود مسلا مساهذه مسو
 لعمر ائهم هم الموهوم ولا شعرون وما سكلون انه
 هو الموهوم ولا يفهمون شئل الله ان فوق الكل
 رقرهم نفس را نفسهم لعمر من بار نرفانه بطرف
 هوا حنه وسقطع عن العالمين لا يلف الى من على
 الارض كلها وكف للسن سكلون ما هوا ائهم ما لا ام
 الله لهم بكو النور نور اصعنا است لسود نك مطلق

لا بد و در احوال مجموده خلق کلمه صا و کرا در معامس
 نکند ایدر هذا لظلم ما ظهر سمه ظلم فی العالم رای
 در سب ان کلمات عرف در صمک را اسوند که صمک را
 نود ای علی بکون احسن الی که اول اساند انصاف
 و جمع امور موهوبان قدر بکدر در دانا و بلاد ما اس
 مسجون عائد که عمار عمر در دانا بوده و هر نوم
 در سبب محسن الی سبب ما انکه امر الله ما اس
 عباد مر فاع سد حال اگر نفسی سبب سود و با و هام
 خود در هر بی داس سبب او جهرا مسعود کرد و او را هل
 انصاف لا و نفس المهدی علی العالمین لعمری و
 ملتی بدمع علی امر الله ولله فی قولون ما لا یفهمون
 و سوهون فی انفسهم ولا یعرفون الیوم لا یو انکم
 کل باسم اعظم من سبب سود و سبب و مقدر حر او و با
 متحد باشد اگر نفسی را علی علو مقامات باشد و اد
 او کلانی ظاهر سود که سبب هر بی داس کرد و در سبب
 بحر اعظم و غلب توجه لسطری حرمها محمود مسعود
 که ظاهر است بخرد سبب جهانه سبب کل الا کو

که بر مسکنده چشم من از بی امر الله و از برای آنکه اسکنده
 گوید انحر می دهند و تو هم مسکنده مرا نفس خود را
 ساعز ندانسد انا فهمیده سد حق مطلوب و در عریب
 از برای هر که میسر شود رماله می شود از برای احوال و
 نوهاب امر دین که بخواهد مالا نفهمی و رسو
 فی انفسهم مالا سعرون که تو هم خود می گوئی و شنیده
 و فی معام آخر بر یکم من افعی لاهی ای المرجع مکتوب
 و المکن المعلوم فی کتاب عهدی مذاب مقدس نک
 مقصود بهما وجود معدوم و مفهومی کرد و نصب
 مراجع سود هزاران است که از احوال هر که را است
 مباد اندر سبب این شایسته را سمع خا اصعاب
 ما از احوال هر کلمات حصص معنی که از احوال و
 امع اقدس ظاهر و مشرب مباد امرکان وجود مسود
 کرد و از بعد از آنکه الله بکلمه نفوس سود که علت
 هر یک کلمه علما سود و سبب جلالی در امر الله
 کرد و بود مژغله و عظم باه کشی الهی علی الاسماء
 مذکور و لم الرخص و کل الا حقا فصله من عهد

باسمي ما طوبى باسد بطوارد كرس مرتس وما نوار حرس
 مسدرا بدس معصاح فلوئ صعل وجود والذبح
 عمل عجا حرم را صبع الارادة الله في عمله من صدق
 وسداد سطر امان اسب بر حلا رهنا بلع ما امر
 بر مرد صادق امن اتما الهاء عليك يا الهها
 الداكر باسحق الناطر الى سطر والناطو بداء ربك
 الحمل آية رحيم سويعاب اندع احلى را مفر حرم
 كرمي الى قوله لك امر الله را هي مردان كه در هر روز
 و هر ساعت هر نفسى بخواند اظهر ايمان و ادعا
 كند ربك ده نعت را بصورتى لله الحق وحد
 ولا تكن من الذين يحسبون مكل حين على سسل حد بل
 الى امر لوح تبه مصلح فوحا له الا قدس لا نور الاعمال
 الالهى كه نوحها اب امر در مساهده صمود و در
 اسكباب مسطورة در ان لوح را بار صمود و در
 مضمون ابل لعمرو ح فلى بد مع على لا امر الله
 وللذين يقولون ما لا نفهمون وسوقهمون في انفسهم
 ولا شعرون مضمون ابل نوحه مسماند فلى و

او مع اسمی است و اما که آن بتبعوا سنن المجاهلین تھی
 و بقطر سان روح ما سوا النساء القداء در دگر اسم
 اعظم الهی جل جلاله میفرماید **قوله عز وجل ان**
وجوده بفسر دلیل علی اصابع وجوده وان وجود
 امانه بدان دلیل علی ادهاع امانه بصورتی است
 که غیر ظاهر است مادران او با هر که و بفسر الاحل
 الالهی عزرا و اولی بوده عزرا و آخر می خواهد بود عزرا
 او ظاهر بوده و دون او باطنی می خواهد بود کل اعراض
 حصص و انکس حاکم من که کل بظهور او و محلی
 کسره و اگر عزرا او ظاهر در آنها بود حرامی از محلی
 در او ظاهر بکسره که است ان الله الامر من قبل و من
 و کل له ساحلون امر عالم وجود ما سر و که بکسره و
 مختصر که از حد محالی است که بر عین ظاهر و باطن و
 و بصیر و عقل و قلب و فؤاد و جمیع مساعی آمده با
 اسکه معادل جمیع کتب سماوی از علم اعلی در دگر کتب
 و عظم است ظهور اعظم و سان تو مرا لله و سان اسم
 و تو حد حصصی و سان عصمت کبری و مقام فعل

على الذين نوحوا لله بوجوه نوراء اذ ظهر اليهم من
 هذا الاقوى المبرر فلان افعه هو هيكله معالي
 هذا الهيكل المنس انه طينكل الله مما سواه وهذا
 طينكل الله ذكر في كتاب اسعيا م في كس النبي
 المرسلين وهذا طينكل الله ذكر في الانجيل اذ ظهر
 منهم من لدنا سلطان من الاله لوجده طينكل
 معلوم واثبات كونه كذا في الهيكل واصل
 سائر اسب سكي بس كس واوراوس لادس
 ومقايسر وطينكل ظهور اسم اعظم اسب لاسوا
 افي الهيكل حصيف ونسب داب وكسوت واوراوس
 لآخر رلي يعرف من احد ولو بسنه من نفس
 سب طينكل الاسماء بانه طينكل المقدس المزمع
 وانه طينكل المعالي الالهيه من مبادي روح كنه
 هو الروح القدس لاسا راسا راسا المكنس
 سطي بانه طينكل سادس القديس والعظمي ولا
 يجر در لوج حساب جامع جيس على علمه هاء الله
 بادل قوله لى انا كره ان يخلو مع ذكره ذكر

واعلمنا هم من ذلك مما اكتسب انهم ان هذا
 العدل من فوائده ان الذين يدخلون في تلك
 سألهم عذاب من عظيم فلان الله هذا
 شاء الله فلا سقام بالعدل وهصل من
 الحق والباطل والسكر عن النفس الى امر اللوح
 حال ملاحظه مما سئل من در این ظهور اعظم اوست
 واکثر ادمه واهم رانم از عرفان مسرت ظهور
 افعال او وابطاع ارماسو او وعتل او
 نوسل او ورتوخته او واکتوده وپای اسقام
 رانم ورسوخ وسوب دران واحترار ادبها
 وطوباب من جامع من سان اراقی هر پائے
 طالع در هر اهرام مقام مکرر حساب اراقی
 اراکرموده رانموده ورموده ناعنه
 مما سئل من ظهور املا مما سئل وادانواد
 من توحید حصی خود را بخود مساید و
 مقام دیگر نابد ولسا نقوب ملکوتی بر حد
 مقام عباد واهله وطلوب عباد اراطوب

لما شاء ودكر محاب واوهام وطوبى حرب سعة
 ووصانا وصائح الهة بارل كه صا د بخلة اس حرب
 ابرود حرب سعة دود ما همة اس همد باد
 ومحد باب وسفارتا نو هما نى اعظم ارمل عمان
 امد اس سوده مكرار امحابات الهة وهمة نو
 كه كل دانا ابدار موده حناحه در احوح مستحا
 رقى الاعلى بارل قول **جل جلاله** وكر ناة وباد
 سدا العدى من دم وس العماء مستحا رقى الاعلى
 سفسون با اصحا النبى مستحا من حلى سوك و
 سمعون عن حرم المحال في كعد العماء مستحا
 رقى الاعلى هدا ما رم على لوح النقاء من العلم
 الاعلى مستحا من حلى سوكى رمة حكمه من الاسرار
 التى لا شهد لا ترى مستحا رقى الاعلى ود
 لوح هودح كه در ورد صامسون ثم بحر عظم
 بارلسد ميعر ما يد سظم عليك كلما وعدك
 بالحق ان اس من الصائرين واحمره من قبل
 كلما نصي وما الهب نه احد من العالمين

مستحا
 رقى
 الاعلى

این بود که این دکان را بنام او بنام سرکه میوه و میوه میسا
 رد که سود حاصل از اسم اعظم حل می شود و کنه میوه ها
 ایمن را اسماء حسی و صفات علما که نقطه اولی
 روح ما سوا فداه ذکر و موده معصود اس طهور
 اعظم بوده و ایمن در اس طهور اعظم از علم اعلی و برتر
 سلطان اسماء نالسد معصود نفس طهور و مکمل
 طور بوده بدعو طاهر با طی و با طی طاهر لیس
 فی الملك سوائی هل یرون سرکه او سبها لله کم
 لا یرث العالمین و امثال این سان سلطان سان
 در امر الالواح لا یخصی بارل فرموده بعضی را
 ذکر و مسطور میگرد تا علت اکا هی و سنان
 الهی سود در کتاب مطبوع در هند که جمع آبا
 والواحد بعد از طبع عرص صاحب اقدس الهی شد
 و بطرار صحیح و مول را دن که ربائی مرتب کسر
 مسطور است قول جل جلاله لا تدیر الا عظم
 هذا کتاب برل بالحق من لدن عز رحیم مطوبان
 ابا المسکون و هذا السحر لعظیم بالحق الا سطور و التو

مقدس دارند که اندر حق عسائره عرب مل احداث شود
 و سبب هلاک نبوت نکرد و در مقامی که بر هر
 لایه مل واجب که با اسم حق جل جلاله عباد را از او
 مل حفظ فرماید که مباد محمد مسلا شود یا
 که سبب حسرت و دسا و احزاب است در مقامی که
 از حق بخواه که عرب خود را در این ظهور از طغیون
 و اوها عرب مل یعنی سبب حفظ فرماید که مباد
 مل احزاب حسرت و دسا و الاحرم واقع شود در مقام
 دیگر باند عسائره عرب جل جلاله عسائره کسان
 سحر کاهی و در مع الهی بر ملا در و عسائره و عسائره
 حصصی سبب دهی که مباد مل امت و فغان هر
 نوم الهی بر لب دهد و صبی احد عسائره
 مقامی که از حق بطلب و کتا خود را مل حرم
 بطون و اوها مسلا هم باند کل باقی اعلا
 باسد و با نوار بر توحید حصصی مورد با حق
 از کله عسائره که لا اله الا هو اکبری عاقل و محوسد
 انبی این همه اصرار فلم اعلا و انداز حال کربا

مانند قه طاهره . سر اهدا سد حاشیه الومردن مسود
 مجموع مکرر د ا کوی وانه ندر هم مدل بران
 قریب است که مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 ان دکرین است راجحه ناولسد و ان ظهور دکر
 ان نظر نفس من است مخصوص خلق کرم را ار راجحه
 عزم مع خود انصاف انصاف انا حرا بر دکار
 رنا و ان نسبت که امر و سد و آنکه می یان انصاف
 با یک ندر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 در محال است مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 سده دلتها مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 در برای خدا و دکر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 حکم مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 هوته را نظر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر مکرر
 العلی علیه هاء الله مارل قولر تعالی هو العلی

الى انفسكم بل نفس الله ان كنتم من العارفين لا تدركوا
 مما نرجع من احسانكم بل مما نرفع به ذكرى من العارفين
 الى قولهم تعالى ان يحكموا على نصر الله ورسوله
 اما ان يحكموا في امر ربكم العزير العليم كل ما نزل
 في السائله ذكرى مما نزل في هذا الظهور انه طراد
 نفسي فلهذا طاهرا طاهر في الملك سواي ولكن
 الناس في جهل من ان الاعضاء المدعوه من
 السوء اثم ادلائى من ربى وبهاى من السموات
 والارض من هل يرون سرها او سمعها الله ربكم
 لا ورث العالمين لا يكلوا عمالا اذ الله لكم انمو
 الرحمن وكونوا من المستقرين هم من صناديد
 مجمع سويد يصيب حلا ودين ومصادا اسكند
 اخلاى كسد در امر پروردگار عزير علم خود
 هيچ مفهوم و مسما دمسود كه علب اخلاى اسماء
 حسي رصفا بعلنا شكه در بيان اذ علم الرحمن بارل
 سده و همين در اين ظهور اعظم حل سانه ادبر اعظم

سرک نداسه و ندارد الکنات و ولوح محفوظ او
 و ازا اول امر با حق ایضا ایضا بقاء وجه حاضر دیگر
 الهی با ترکسند لیکن باید جهد عاقل با الحجر را داد
 سند محفوظ ماند الی آخر الوج در مقام دیگر که مرحو
 و رفاه سپید علثه و درجه سوال موده در حق
 مرا سلا حاد ما لله روح و داه بارل صفر ماند ..
 هو الاقدس لا قد المقدس العالی الالهی الحمد لله
 الذی اظهر المکنون و اسرار المحزون الذی به ظهر اسرار
 ما کان و ما یكون الی قوله شخصی در سورة مبارکه
 هیکل سؤال موده که مخاطب آن کسب و همسار
 سُود میرله آخر که بعضی خطابات سک فرمودید
 انّ الخاطیة الخاطیة را حد رهونفسی المهمه علی
 العالمین بحر صدق و عدل و انصاف مظلّم لاسرار
 ان سادات محکّبات الهیه انا و ولی راه دایم را با حق
 او رای احد هست که با مل و توقف و طن و کمان
 و مرپ و توقی نماید را اسرار و کلمات بلوچ
 و خطابات را بر هیکل ظهور و مکمل طور را جمع نماید

مدح کما نیک و عرصه العبد الحاضر لک الوجه احدا
 هذا اللوح المبسئ سئل الله ان يوفيك على الاسماء
 على هذا السأ العظيم بلسا ما بهی نسوا سکه سوا
 ارا نه مبارکه موه قطب حبه به و س معاف به
 که النور مفر عن عظم الطی واقع وسدنه قد سرد
 معافی ظهور هو حل جلاله وان سدنه مبارکه در
 امر من عمنان، یعنی امر صکه مکتب مبارک و معاف
 و معطر است بر من سد جمع اسماء حسی که در سنا
 و در این ظهور در الواح اد علم اعلی حاشی سد معصوم
 نفس ظهور است در معافی علم اعلی مذکور و در
 مقام الامر الکتاب مسطور در همکامی باقوا اعلی و لوح
 محفوظ بکتاب مسطور و الامر السام صد سد
 الی امر اللوح و در مقام دیگر معاف اند قولی مبارک
 و تعالی با حرم الله در هر مقام و در هر محل و هر مه
 و هر دمار که هسسد لک الله مسهور و موهود
 لا ذال ذکرمان اد علم اعلی حاشی را دست اعظم
 طاهره اعلی ولسا اعظم خود هو حل جلاله

روح و اما جملا احصا مصطرب شد بد روح سو
 و حس و حشا و عفا بن بدی الله راستر ساورد بد
 حنا حاجی عبد کریم مکر امرا داد ساه ناری ^{سپه} حقا
 را خور لب ندا طفال است که هر مرد هر کس احمر
 اراده نماید نکودر معمولا این مقام و بر سه بعین
 کند و مصاصت یحد و با احد و اعطا معافی کند
 هزار رسد سصد سصد سه طوبی را ^{مها و ستر}
 و صلا الی سعه ما را کتاب نمود که در صد هزار
 هزار مقام فایم مالک انا م حکم بر کفر کراهی اها فرمود
 و فرمود آن ارها ما بر صاص بد دل شد و ^{سپه} سها
 نقطه اولی روح ما سو افاده کرد بد حال بار داند بار
 فایم ^{سپه} ستر ستر و نایا نایا شی بود جمال اند
 امع اها لی را که نقطه اولی روح ما سواه عداه
 مبرماید من و ما فی الساکل کلمه حاجی است در بدست
 در ^{سپه} ستر اندک حله که سلب کف ساء عما ساء لما
 ساء راته هو المهم من المتعذر العز و الیه ^{سپه} ستر
 من و ساهین لا بدلی اوسب اگر بخواند فصل خود

مرجع و مسدود می شود و هر دو باید لا فوائده الذی تری
 ولا تری رکنی رکنی و لا شهید اسکه هر یک ظهور و مکتوم
 طور دگر معسود در مراتب طاهر است و الا در جمیع
 ذلک است من دون فصل و وصل هر دو حق حل و کوه
 حق بوده و لا ترال حق و خواهد بود و کمال فیسط
 الی الخلق بقطعه اولی و مرجع ما و اوداه صغر ما
 و لم یزل الله کان الهاکاماد و به خلق و لم یکن یز
 الله و به خلقه بالناس اما الله السالط حوله لا اله
 الا هو باکل له عائد نهر مرجع حسانت خلق کله
 او را حق الهی و مقام نفس او فرار دادند را حق
 الهی و مقام نفس را با هر دو آوردند بدو او
 نفس مودید حکومیه با هر دو اوال که عفا بدمش
 فل را عفا دس بعد مسکه است فی با کار بطون
 مودید اما آن دو میجو رجع به کلی و بصطرب کل
 من فی السموات الارض و یوم یحشرهم کل نفس مر
 و اد کلمه اندازنه الهیه در زمان که صغر ما بد ما لهذا
 الکتاب لا یعاد صغر و لا کثیر الا احصیها

ای که در اوست خلق رست این ای است که در او
 دیده مملود الا الله که مادر او خلق و رست این
 ای است که در او است دیده مملود بل نفس ظهور^{الله}
 بل دایه طور الله و علو علو الله و سمو سمو الله
 و کسویت دل و دایه قدم و طلعه صخره بحره لمر
 دگر مملود دگر است در برای عرفان است ریا است
 ملحوظ نمیکرد که اگر است ملحوظ گردد خلق او مملود
 و از سفسطه کور نمیکرد الا همانا که به دایه الارل و
 از برای امکنه و حده دایه است و عرب او عن بعد
 او است و بعد او عن عرب است رال او عن اخر
 او است رطاهر او عن باطن او است و علو او عن دتو
 او است ردتو او عن علو او است و کافور او عن
 سادح او است رسادح او عن کافور او است و کسو
 او عن اثنا او است و اثنا او عن کسو او است
 لمر بل الله کان الهما ولا مالوم هیا لک و کان دما
 رلامر یوب هیا لک رکان نحو نا ولا حلت هیا لک
 و کان معبودا ولا عابد هیا لک رکان مقصودا ولا^{صد}

بقول صمدانه اگر نخواهد تعالیٰ رتبه صمدانه و سهالو
 کله اس را افعولهاش میخواند و مقام نفس مبارک
 صمدانه انمود بر اینها و من سر الوساوس الخاس
 تسویدان بنا نقطه بنا حصص الامکان والا کو ان لیس
 العذر اکه چه صمدانه فی باب الاول من الواحد
 فی ان للنقطه مقام من مقام سطی عن الله و مقام سطی
 عماد الله ذلك مقام عودته لذلك المقام الذي
 بعد الله بالليل والهار و سطح له بالعدو والاصال
 صاحب اس باب انکه خداوند ارای به من حصص
 و مقام خلق هر موده یکی مقام علی داب او که
 الوهیت است که انحراف با دل صمدانه در فعل او
 میسند را است که مو صوف نمیکرد هیچ و صهی و
 صعب نمیکرد هیچ و صعی و صعالیست از هر که در دنیا
 و مقدس است از هر که دور و خور و مضاعف است
 رلی بوجه صوا له الخلق و الامر لا اله الا هو الواحد
 المتکبر المتعال مقام ان که عظمه است بل الله حق
 وان ما در ان الله خلق و کل له عائد و دون اس

و باطن و ظاهر و سب و نسیب ظاهر و باطن و سب و نسیب
 بهمانس امر که اول و آخر و ظاهر و باطن
 لا اله الا هو المقدر المتعالی الفرد الواحد العلی الا
 حکویم حی مسبح را با هر چه در بحر اباب و نسیب
 و حج و راهی کز دیده سب و نسیب باطن را راهی
 عاقل خود دون الله را حق الهی حق مودع روح
 اصلد کر کرده و مقام نفس الله العالی بالشیء
 سبحان الله کبریا حل سانه در صند هر دانه روح
 صحیفه و کائنات در و نسیب و حر فاب و کلمه سب و نسیب
 و نصیب مود را نداد و مود و نصیب مود کر مود
 آخری نازار او هام را روح ندهند و امیر طین
 و سرک راهی بهمانند و هر د سال دگر خود و عباد
 سرک سرک و او هام سلا مکسد نلا واسطرا تا
 خود را نکل اظهار مود را نلا رسول الله صلی الله علیه و آله
 خود را نکل با دل و مود هر چه در هر چه به نعلم
 داد هر کلمه را هر چه در هر چه العاقد و مود
 من الله سماه سمی عمر من الله سوده را نخواست

هناك سبحانه وتعالى كلما ذكرها اسم وصفه او
نعت وسميه لم ير الله كان الها لا اله غيره ولم ير
الله وما لا يرت سواه لم ير الله سلطانا لا
سلطان دونه لم ير الله ملكا لا ملك غيره
ولم ير الله ما كانا لا ملك سواه الى قوله تعالى
ولم ير الله وكل الاسماء في عبس وكل الصفا
في قصص تسبح له ما في السموات والارض وما بينهما
لا اله الا هو العزيز المحبوب وان انى اسب كنهه
ان ذكره لم يصب ملبود وهو كسر عا سحاح من هو
لا موب الى احرا حوايد را با حوايد در بحر ظهور
ان اسب در هوا دود صحتي كسب بر آكه اس دعا
درا دل هر ظهور و اسب و مطاها و اعرا دكس
احمر و در احو هر ظهور و مع بر اهر معي مر مع
ارهر مر معي الى امر باه عا و عا انكس انه اولي
كه معس ارد كرو فكر عمو و ادراك اهل اساق
و حواهد بود بنا الله وكذلك اسب اخر كه نفس
ظهور اسب بر اسب محقق سده طاهر و باطن

ما عند المذكور في هذا اللوح المسطور اعلم ما بنا خلقها
 سدره المسهي في الكذب الحمراء عن وراء علوم الكبرياء
 وبعثها الى هناك لو سطل كل من في السموات الارض
 في ظل ورفه منها لتعظيم من حمار النفس الهوى
 مما تحاسا عليها نوراً من انوار هذه الشمس التي اسرى
 الحق وكذلك كان الامران اب من العارفين فلما
 اردوا ان يسكنوا خلقها خلقاً اذا سمعها صحح
 راها رها في نفسها سائر لربها كان كل شيء
 را قلب اركان الموحدة وكذا ان سمع على الارض
 اذا مسكها يد فله ربك العلى العظيم فلما سئل
 عن صححها نادى وقال ما رب انى عرف ما ت
 سلطان مستيك را اريك ارا ما تسمي في
 في طلي من هوالة العناد ادا اسلك ما الحي ادا
 التي لم يدر ان يفرعها كل من في السموات والارض
 ما تاسكن في طلي من العناد الذي تعرف رحوهم
 من عمار الطيون الا وهما وكهرا عن نفسك
 را رصوا عن حالك را بحد والنفسك سرى

با قوم لا تسركوا بالله ان السرك لظلم عظيم و هم من
 با قوم لا تسركوا بالله لا بد ما انحل انفسه سرکا في الملأ
 و ان رجده كان محوفا فوق كل شيء معبود العسرا
 و هم من و انما كان يحذر اجمع ذكره دكر او مع اسم اسما
 را تا که ان بدعوا سن الحاهلان بحر مع دلال و هاما
 و بار لایب اسد اعظم ارسل من ان امد و حون
 رد سدره ظهور جمع احوال و امور معلوم و مسبو
 بود لذا در لوحی و الواح مبارکه بلسا مساحا صفر
 سؤال میکنم از تو که ساکنی بگردانی در ظل من حسا در
 که عباد الوده سدر و کما اله ارضار طوب و اوها
 را حدهود بدار که انفس بوسرک در جلتک بعد از انکه
 کل خلق سدر بد ببول و اولی و احسن که اصل لوح
 مبارک در این حریم مستور گردد ساند سمعی
 اصعما مابد و بیدارک ما فاب عسرمام کد فوله
 هو الاله فوق کل شی ظهور هذا کتاب من الله الی
 الله من بالروح فی تأمده و احده بکتاب الا نام
 من ربه العبر العاک و کان من المؤمن الی قوله

و بطنه هو انی حولک فی کل کور و اصل کذلک کسما
 لک الاسرار عن وجه الاسرار لطلعها بکون من
 العارفین فی آسمان روح قد اما ادرای و عیان هو لا که
 در ظل امر مبارک کس در آمدند سربک و سبب احد
 نمودند بعد از آنکه خلوصند به تکلمه او کدام گروه
 رهوشا معترضا بر طوبی و اوها کردید حرا بر نفس
 کدام قوم بطور ارمیطرا که بر داسه بغیر با طر کسند
 و خلق کلمه اس را حق اهل اس و مقام نفس مبارک کس مراد
 دادند و مرجع را اصل کسند و عصی را سده مرکبند
 ظهور بعد از سمرجند سبحان الله امر الله در هر
 علو اما علت الطنا فذلک نفوس در هر هو ادرای
 نظم سان روح ما سو اذله ملا خطه کسکه حیر
 صغر ما بد قولی عمر بمرید فاسد سید و کل جلفه علم
 انه لا اله الا هو الواحد فی الذات والواحد فی الصفة
 الواحد فی الاسماء الواحد فی الاموال الا اله الا هو الکبر
 المعال فاسد سید و کل جلفه سهاده مطهر عن
 کدوره الاسرار و مصفاة عن دلال السهاد

في الملك بعد ما كل خلقوا هو لك في ظهور ملك الك
 طهر بالحق ومعه سراجا للعالمين ان اريد ذلك
 وخلق خلقا طاهرا من ركنها مقدسا عن كل من
 السموات والارض والذين ما وعب عوهم على عرك
 وما سمع اذانهم الا نعامك وما تحرك السهم
 الا بذكرك ولا فلوهم الا بحسك ولم يكن عشم
 ما خلق في الارض الا كعد محض وكلف مهاد
 حفيف فلما ارتفع صرخها نادى بها عن سطر
 اهل العرش مسفرة على مقامك فوعده سوا
 يخلق خلقا من راي القدس يقدسهم الله عن
 كل ما كان وما يكون ويجعلهم ادلاء الدار ومط
 لنفسه مطا لعالما له مسارفا لا حلاله
 وعرائسا للثاني علمه ومطابعا لظهور امره الذي
 طهر بالحق من اوسماء غير مع وشرع لهم سرائع الفردوس
 في حب هذا العلاء الذي يطوف في حوله ابراح المقدس
 والمعرين كذلك فله الملك من هؤلاء السكوا في
 طلك ريسه فوا من يمارك ودمعوا نعامك و

در اسما و واحد امان است و حال اجتماع محمد
 الکرم سماج منسبت ظهور بعد از ظهور الله و حقا
 که با منمید و شاهد هم ارباب با بظهور اولی روح
 ما سواه عذاه منا و رید (ما کتب فی کتبکم) قولی در ذکر
 و کذلک رل فی میان فارسی فی قرآن الحامس العیس
 من الواحد لسان من من ظهور الله فکما امن بالله
 و ما امر الله به فکل العوالم و من لم یؤمن به و ان امن
 بالله و ما امر به من قبل فکانه ما امن و بدخل فی الی
 ما حص ارباب بکه ظهور الله در هر ظهور که مراد
 آیت نامه ناسد هاء الله نوده و هب که کل سنی بود
 هاء اولاسی نوده و هسند هر هسکه امان ظهور
 بعد او آورد کونا امان آورده ظهور ارباب او کلا ار
 قبل و بعد دران ظهور به ظهور بعد بر اکه ظهور بعد
 دران ظهور همان ظهور است نفس چهارده سال
 ۱ آنکه سوره رسیده نوده او در همان چهارده
 است که هر کس من ظهور الله انما آورد امان با بحر اد
 امر موده ارباب امان آورده است بخدا و بدرا و کما

سهادة لسمي في ظل من قضيته ان الله ولا يسبح حله
 الى عمره لوصل ذلك الى الله مدسها ومجدها و
 مرتبها ومدوها على انه لا اله الا هو ليس كسائر
 وهو الواحد الرءاء من كل ما خلق وخلق ويلهم
 فطرية لا يراه من شيء لا من حل لا من بعد لا
 في السماء ولا في الارض ولا بينهما ان لا اله الا هو
 الواحد الخلاق ^{بها} دكره قسم مدسها كبريا ^{بها}
 وتعلم دهد راء مما يد ومجده صراط الله ^{بها} رابعا
 ومجده طرسان ^{بها} ملكا معمرسان سان نوحده جفهي
 ومما يد حواهر عقول وادراك وافكار ومجده اسرار
 اسكنا معصوما ^{بها} كانه نوصح كلكه مكره وحرف
 سان ومهودة وسلسله كرا اطهار ومهودة ممل انك
 معلم سمي مريان اطهار را تعلم دهد كلكه وحرف
 سامورد وهين قسم داب كبريا ومدسها حال الهي حل
 سانه بطور مهودة را تعلم مهودة منه ^{بها} ما يد ^{بها}
 منكر ما وكل خلق او را اسكنا راس راس حدك
 مكر او كرا احد ردا بواحد در صفات واحد

صهر ما لک اسم فی سیه تسع کل حمله کون و بعد
 سیه ماین در ارض ستر که نوره لسان طهور و ستر
 بصیرتاً طاهرّاً ماهرّاً اطهاراً مودید و سوره آخر
 و کل ابداع سد ان اول و ان آخر در حصص طاهر
 و باطن یک نود و ذکر چهارده و نوره و عمر آنکه که
 بلوچا و بصیرتاً در میان مارل مقصود خود طهور اسم عظم
 حل جلاله نوده سه پاده نقطه اولی مرغ ما سواه فدا
 که ادباً طالع الهی حل اسم عظم سانه و کبریا نه
 و عم نعمه مارلسد نوله عزیز که و حل سانه
 اسم الله الاقدس العلی الاعلی هذا کتاب نقطه الاولی
 الی الله هم اموا بانه الواحد الفرد العزیز العليم
 الی قوله عالی و انی ما اردت فی السان الا نفسه و لا من
 الا دکار الا ذکره و لا من الاسماء الا اسم المبارک
 الی الله من الابدع الابدع فوعی لود کرب ذکر الی الله
 ما اردت الی الله و الله علی کل الاسماء و ان حرم من
 ملی ذکر الا لوهته ما کان مقصود الا الله العالمین
 و ان حرم من ملی ذکر المعصوم هو کا مقصود رکذک

ادرای و اولیست و در طایفه خداوند میرواند و کل
 بر خدا او در هر ظهور و هر کس اما با و سازش اگر چه در کل
 عالم در میان بر خدا خداوند بوده کلها مسورا
 نمیکردد کانه ما من نالقه طریقه عین یحیى اندوس
 اگر در انچه عرض میشود باطل و ماضی و آرد
 معرجه و انصاف در او بگردید صد و سیصد که بحال
 معارفان الله و حکم الله و ما رل فی الواح الله
 نسبت بلکه مطاوع او و مقید از دست ناری
 حال قدر را سم اعظم حل حلاله بلو تحا من عرض
 در ستر سحر که چهارده ستر بعد از ظهور و نه ستر
 بعد از سهادت نقطه اولی روح ما سواه فدا می
 شود اطهار ظهور و مودید و اسرافات آن ارا و کل
 و اسرافات و اسرافات سور صریح در عرای مثل ستر
 کل الطعام که مرحوم حاجی کمال برانی علیه السلام
 سؤال نموده و سوره التوب که چهار حاجی محمد تقی
 برتری علیه السلام الله نازلند مسرق حنا
 مستر حال کبریا روح ما سواه فدا می شود و فای حق

محمد و ما یوحی الّا فی حجة المسرین المشرقیین و هم من شمسها
 فلم یحلّ لنا که منصرفا بل کل ما رل فی السالّة ذکر فی
 و ما رل فی هذا الطهوراته طوار نفسی و دجله باه
 العبر المسموع بدعو طاهری باطی باطی طاهر لیس فی
 الملك سوائی و لکن الساس فی حمل من امر مقصود
 ارسان بقطر سان روح ما سواه فله رسانیات حاله
 حلّ جلاله حره کل طهور اسم اعظم الهی حلّ طهوره
 سوده ریحوا هدی اگر تحمل مقام دیگر کسی راجع نماید
 رانار بل کند بحکم کلمات الهی مل و بعد از ملحدین
 مسرکین بود و هم من علو و امساع و عطی
 اس سامرل سان ارواح ریحانوس فی الامکا فدا
 سانه را که دیگر بایست طهور اعظم بان مصموم
 منصرفا بدطر کسد منصرفا بلای من طهوره الله در
 رسکه در مهد نفسی اریدی مطهره امب لیس مصف
 مسوسمی اگر اسائر اصعب که من عمر اده اسب
 لسمب سان حوک نماید سان مرفع اسب رکراد
 فصل وجود نو مصطلیم که مارده سال اهل سان را

في المهودا به فكان محبوت محبوت العالمين وان ذكره كذا
 السجود ما اردوا الا السجود لوجهه المتعا العبري المسبح
 ان اسدت نفسا ما كان مقصودا على الاساءة
 وان امرنا الناس بعمل ما اردنا الا العمل به رجسا فيهم
 ظهوره وبذلك شهد كل ما نزل على من مروب في العلم
 الحكيم وعلق كل شيء بسدقة رجسا وانه هو الذي
 فكان بسفالة العالمين مقصودا الفاصد
 الى نوله لك فلما يوم لا نعرف واعلى نفسي اني ما نكتب
 الا نذكر هذا الطهور رسا ما بسفالة الاتحاد وما
 نوحى الا وجهه السري المسبح وجعلت السان
 ما نزل منه وبه من اراد حذقة الرضا النفس
 المهيمن العبري القدير سر اسان نطقه بنا
 روح ما سواء لنسا القدا صوابا احدا كذا واخر
 نعرف ظهور اسم اعظم حل ظهوره بعد ما نزل راسع
 لا الله واكرندوس راسع عائد بحكم ان امر ماركه
 ارمه من محسوب فلما يوم لا نعرف واعلى نفسي اني
 ما نكتب الا نذكر هذا الطهور رسا ما بسفالة الاتحاد

بآن رجوع الی الله لعل الله سطو من واحد منهم ولا
 کل من طهره ماء سدون والی کف طین رجوع
 من مهاد اگر بد خدا و بد مرا بعد گشتی از یوحنا
 سر من سمع مسع هراسه تساد و سب دامه اسکر
 و لا ما هم جمع اها در راه من طهره الله با سکر
 شوند سکر خدا ساد خدا دگر باند یکی را اها را
 و بعد از دگر با صفر ماسد فولر حل و عز و معروف
 و لا ما الله هم بالصّدق الحق یعلمون قل
 ان ما کسبی لو یعلمون ما کتابة عالمین لیسعهمون
 هم لیسعهمون و لم یوتوا ان یکنون من المشرکین
 و لا یحیی و لا یحیی المصر عن الله ربکم بها یحییون
 عن طهر نفس و اسم باللیل و الیه اذله صاحب
 همراه عن و مر انا الله اه عن احتیاجها عن اقامه
 و ظهوره و لغائه و حرمه و وصاله و حاله و طهره
 و کلامه و ما به العرب العظیم نامی این سان و
 نغمه و ربا و عر هوته را هم اسماع ماسد و دل را
 او اسطر ظهور بعد ظهور الله فارغ و اراد دارد

مهلب دهمی ساید در طول این سیر احدی غیر ما را
 به من ظهور اعظم نوبت سوید که در جنبه که صفر
 ای ایا الله لا اله الا انا انما خلقی انا فی اعمد
 نکر به داخل یار سوید هم صفر ما اندا کرد در می داصع
 مبارک نعر زاده محاب ما حرکت کند بیاد نفع
 و مدسوح است و حال قیاما ابرام ساع و علو ظهور
 حر ما و بلا صفا شد که وجود و علم سر صفا شد
 ارد کر خواش محبوب انکه الله در امر الا لواح و صفا
 نطقه ما من روح ما شد ما را اراده الهی مطلع و انا
 کرد در عالم ادا ان الله لب نکسا شد بلا و اب انا
 در هر صبح و سام تر هر نفسی در صراست و مقصود اصلی
 اربلا و اب انا اب اکاهی بر عطف و در رب و سلطت
 ظهور اعظم بوده نطقه ابرو روح ما سواه و راه صفر ما
 کل وجود از برای است که نکر به در صفا او در سود و در
 در خود صفر ما شد قولی در کرم ر لعمری بطهره الله
 لو نوسنتی الله بعد کسائی من فی صرا عام ممسح
 مسح لیجت ان بعد تمام فی مسلم من بطهره الله

مهرها بد اگر کسی بکلی آفات ظاهر شود مثل رانما
 الف سید کامله که هر سه آن در آمده مائمارل
 و المرفان و نوره سهرمارل فی النسا که هر سه
 نوره نوم مد کور است اندا بصدوق ممانند
 یکی الواجه مارل من ندعی آخر اعلی امام الف
 کامله الله کتاب مهر سئل الله ان تؤبدک علی الروح
 ان مات ذک ربک لهو النوات ان اصر علی ما ل
 سبع علی من لا رحمان ذک سید لا العباب
 حر که صرا من هوس بخصف سحر مئاسه مراح و
 سب خلاف و عدال رراع و بر لرل فلوک
 و علم اسفرا دمرها من برته نوده رخواهد بود
 فاسئل الله ان یقرهم انفسهم رتؤبدک علی ما
 اراد ان ذک لهو العصور الرحیم مهر سبحان الله
 اما در عالم امکا اوصح ارا من سان ممکن است و آیا
 کلمه واساره و بصریح حکمی در عالم سان ماند که
 حق جلایه نمرود و اطهار بد است و سائمه
 فوالله العبد المذنب من العالی الهی که وجود

قول رجل جلاله من منظر ظهوره بعد آية الحاسر
 والله يظهر بعد ألف له ما هو باسحق في المسعاب
 تأتي من سهره في تأتي انا الله رب السموات والارضين
 ما عرف احد هذا الظهور الا على قدر ما به كل شيء
 علم مسكوا ما قوم بعد بالاعضاء المسعفة من هذا
 الاصل القديم بهم ثم تعجب منى من العالم ولا
 يحدها الا كل مفضل مسعف يسعى لكم يا اهل
 السماوات لسمعوا على امر الله فكل شأن انا
 ان يسعوا كل جاهل اسم الى امر لوح الله والف سهر
 هم شرح وفسر من هذا يد در لوح حساب صرنا
 محمد على فاني على عاء الا هي بادل قوله تعالى
 من ندعى مما وحدنا وولها وسوا بعد هذا الاسم
 الله من الاحسن لو سلك كل الناس او يفرها
 من الاحاد وسحر الامراح ومظن السحاك ذلك
 ربنا الامر بهذه اللذة المباركة التي سطو بها
 لسنا الهك باسمه الاعظم وحركو ربنا من لم
 ربك الرحمن الى قوله كما حال علم دم واسم اعظم

انا ما نسا ان نكدم حال عدم حل جلاله فأنر ومسر
 وهنكل الله كان ما سنا وجمعي هم ارطافهم ورحمهم
 اقدس كبريا في قائم وفائز ولنا عظم منكم الى ان
 قال الرت دو العظم والكرباء اكر بصير من كبرياهم
 اسمهاها ورمسها ناسد ونحوها هذا دل عما يخص
 محض نكر باطربا ناسد انما بمسوا ند داخل ان سنا
 سود فوقف لسان الله في برهم هم بطوق وقال
 حل جلاله اكر بصير من كبرياهم درياها ناسد و
 نحوها هذا دل ار رسم ان محض نكر باطربا ناسد
 انما محي تواند داخل ان سنا ط سود هم توقف لسان
 العظمه اريد من الاول وبعد ذلك بالقوه
 والعظمه قال سر والله المقدر المهم من القوم
 ممنحوهم وصف خودم را تمام سر والله لهم من
 القوم اصل ان امر حق اسبهم نعم ما قال
 فلا سكر الانصا ما هو فاعله ولا سكر الاسماع
 ما هو فاعله ودر ان سنا ب ممسعر عظم اول
 رسم حال كبريا مرع ما سواه نداه ونداسا

طهره علی بحضرت جعفر علی و هکذا الله الهی الامه
 بطهران و باطریاسد الشهد در سفسه حمر راه ساند
 و اراهل لها بحسب نکرود جاسم در کما عهده
 صفره اند هر مصلی النور عرو و مصر دایم
 طاهره باقی علی نوحه مود او اراهل لها در صحنه
 مذکور بحر در کما الواح اربعه مطاعه باقی
 نادر قول عربیه قل النور لو یسکی احد سنان
 بحر من علیه معادل بحور السموات الارض من
 حسد الله و بعد الله علی کل موقف من مواضع
 الارض سبعین الف سیه لا یفعل الا بعدد
 و امره والنوحه الی هذا الحرم الله منه اسعرب
 سمس در کما علی عرس القدره الامداد
 کذاک بر من علم الامر و لکن الناس هم و جهاد
 انفسهم یحسبون الی امر اللوح سالی الحق حل حلاله
 در بحر آب حصب حادم الله روحیه مد
 و مستطو راس در امضا بحر منسوخ باکل اکاسو
 که هر صفره اند و که صفره اند و هو هذا نوحی

السما والارض وما بينهما وما الخشب من دونه طهراً
 ولا الخدائد فلان من طهر الله عصم في ملكوت
 السما والارض وما بينهما وما الخشب من دونه عصم
 ولا الخدائد فلان من طهر الله ما في ملكوت
 السما والارض وما بينهما وما الخشب من دونه ما
 ولا الخدائد اكرم بقطر اولى روح العلاء فداه
 من ماله كمن طهر الله اسب دحر من وحر
 من ويرك من وسب من وعصم من واررك من
 وساه من در ملكوت اسماها ورمي وما من اها
 وكرمه ام دون او دحري رحمة ويركي وطره
 عصم في وصاله وساه في وخواهم احد مودا سدا
 اسمك يا الله حال اكرما وسما ما رقد بقطر
 اولى روح ما سواه فداه زوهم را وناستی جوئیم
 ارا نكس كه ما رقد بر سبعة كه شرك وصاله
 اطارا فلم اعلم موده زوهم وناها ما نستی جوئیم انا
 سمعی در ابداع ما مملوود كه اس جوهر امساع و
 كافر ار سماع را درهما فوجد حصی الساس

بطهرها أنك دهر حر اسم مدخر حر هو ذاند با عظم
 طهر الله وهو الله واسم مدخر حر هو الله
 الله هو دهر حر في ملكوت السموات والأرض وما بينهما
 ما اتخذ من دهر حر ولا اتخذ من دهر حر
 فإن الله هو كهي في ملكوت السموات والأرض وما
 بينهما وما اتخذ من دهر حر ولا اتخذ
 فإن الله هو حر في ملكوت السموات والأرض وما
 بينهما وما اتخذ من دهر حر ولا اتخذ
 الخ قوله دهر حر في كل ما جعل الله كبر المسما
 ارب ولا احد الى لك من سبل الا وان جعل
 من بطهر الله ذلك حر في ملكوت السموات والأرض
 وما بينهما وما اتخذ من دهر حر ولا اتخذ
 فإن من بطهر الله دهر حر في ملكوت السموات
 والأرض وما بينهما ما اتخذ من دهر حر ولا
 اتخذ إذا فإن من بطهر الله كبر في ملكوت
 السموات والأرض وما بينهما ما اتخذ من دهر حر
 ولا اتخذ إذا فإن من بطهر الله طهر في ملكوت

يوم القيمة ليس يدرك من لم يسم بغير اسم الله عز وجل
 دله و سید سدا بحمد دین و سید اسحق دین و سید
 و بصورت حال جمع بود بقول الله جل شأنه و علمه
 معلوم است که که کسی با نام مسعود که فی الحقیقه و صراط
 الهی مستقیم باشد حال محمّد کور یافتند بحکم آمد
 عمر است که کل هوی سالک شود و از حوشر
 معرص و عوارض مسعود کرد و از مقصود بکل
 عامل و این جمله نسیم که از صواب رو و مأمور
 معطوع شود ریح هدایت نام صلابت سدا
 اند الی آخر لوح تهر صلابت اند و سب بطرف مدد در
 این هم بطر ماسد انامی سعد نفسی که فی الحقیقه
 نکل لوح حقیقی حاصل طو باشد و هدایت اند
 و بقوی الله که هدایت را سوا اس بوده ماسد
 مائر الخ الواح الله عامل و فائده و ریح الهی الهی
 در این لوح مرل علم خبر مائل و بکرم باشد قول
 جل جلاله و عظم علم و بیان هوالله تعالی
 الحکمه و السات عالم صفت معتر ماسد مسود

بقطره اولی روح ماسق اوداه اصعما نماید و عاقله
 مستر جمال الکبریا سپه ادب دهد و انا نصره و هو
 احراج موجود که مانع نمیکند ربّ علی جلّ علا
 مان باطریط نماید اندک آن دفعه که در الواح ارنم
 اعلی و براغه طلعت الهی جلّ جلاله ماقی اعلی رحد
 مارل کسبه و امره که مابول فی لوح حسد صل علی
 قول ربّ اعلی اتمحه النور حصن من اسب ادرک
 رحد و سب اعظم اسب ادرای حفظ ام نوحه عثا
 ماقی اعلی رحد اسب مقام نوحه حصن من اس
 مقام اگر کشف سود مفرّس مصعوسوید باهر
 رسد نفوس احری احر اسب مطراهی اسب که بقطره
 اولی اعلی و موده و متا خود و کف خود و طهر خود
 و عصف خود رکه خود و حر خود و در خود و عثا
 و موده حال کسب که بحسن اوا علائی که ربّ اعلی
 در هر موده باطریط اسب به قسم عرب او سب کبی
 الاس ساء الله حاسم معمر نماید **قول عربی**
 و لکنکم ان سلوت ملک الا نابت ملک و بکم و اسم سوف

ائمه بکماله و جلوسه اند و اصل ایمان مبوطا است
 حق جل جلاله و در باقی مقامات محبت و مؤدب و دوستی
 در این عصر نیکو ما اصاب فوحد را از حق بیا
 مساهله نمائی اما مختصر است ندانم تعالی اگر اسما
 را اولیا و حروف غافل شود او را اهل عصا الی
 الله مذکور و محسوس عرف رکن من الساکین هم
 میفرماید عالم صنعت معتر مساهله مسود کند
 افعالات لئوم را افعالات حالات نبوس موجود
 اسدرا عظم و کدام عصر امروز از عصر اب حالات
 نبوس مذکوره را بدو و بر کبر که اصل را گذارده
 بدو را موس بوده اند و هر ع فصل حسه اند و بر
 اصل مقدمه داسه میفرماید صفر ظهور را
 از بدای مکه طور و حقیقت سده مسیه در
 فردوس اعلی بر عثمانی را امسار که ای و حاله
 الا فاس لا عرا لا عظیم الاهی اگر فردی در ابطار بود
 هر کتاب عمر او را لوح و کتاب و اناب عکسند و لو
 با ساف عالم و طهره و طهره میسند و اگر نفسی بگوید

صبر ظهور را از ندای مشک طود و حریف سدره میوه
 در هر دو سن اعلیٰ رد عشا فرقی نه و امسا که به الی قوله تک
 و لکن عقیبت انصاف مقدسه حلیه و ادا ان مطهره
 و اعنه طاهر شود از قبل با سکه علیا بطور خود سر
 جو حل جلاله قوع سامعه عطا کند و الفاعل اند قوع
 با صر یحسد و اما در علم اعلیٰ را نماید حال با ما نه لا
 لا سلسل عا فصولون رعمالون الی قوله تک سأن ما
 سوی الله صدق جو حل جلاله است حرب صل عرف
 یوحید را اسد سهام نموده اند و معنی یوحید را ادرا
 نکرده اند اگر ادا ان و اعنه باب سود الهام شود و ای
 که سست علق کور معارف است در عالم حرب صل
 بحلف مساهله کسند هر جزو حرب دیگر را این
 میمودند جمیع اوصاف را بحروف و فایده را جمع میمودند
 اگر کسی را برای حام یا بنار و روح ما سواه فایده سهی
 و یا منلی با نظر اسباب نماید از یوحید جمعی
 بخرد و ما است یوحید تعلیق داده و برهه کسوسه
 سلسل یوحید داده و تعلیق بر یوحید عن الی الله

حسنت من انا مل قدس مؤمن الى عز اللوح وزيكر در لوح
 مرحوم رضا فليحيا امسا رعليه ع المملك المحاسن
 راعه الله العزير العلاء نادل الاعظم الالهى
 بربل الاناب من لدن عزير علم الها السراج الله من
 ماسواه نوحوا الله بقلوبكم بامعير المصلين فلها
 حب في هذا الطهور الاذن المسع من تدعى البر
 بعد انه كذب ربنا لها وهذا العزير اعظم ما هو
 لا تحلموا في الامر ان اجمعوا في ساطع هذا البحر
 المس ان الذين احدهم العقله بعد طهور الصبح
 اولئك من الها لكن ما عدا ان الله الواحد هذا
 الاسم الكحلله الله مهمما على من السما والارض
 من توقف اليوم في اسمي القوم من المحاسن
 فانه طهر المكنون وطلع المحزون فك مرحى المحم
 ان اسروا باسم ربكم العلى العظيم كذلك ربنا
 الاناب فصلا من لدن علم قد برهم ومصرها
 بقوله تعالى من بلا في اضطرب لعلم الاعلى
 ارفع منه بحس السكاء بقوله بعدك ذكرنا ما

كراما وصفا والاقاب والفاطمة مخصوص حواء
 ونعم الخ اسب نعمه واسب داد و ذكر هود حابر
 من خط اسب نال كليات الهمة و سادات عرو
 ملكه جمع شتوبات طاهره هكل صمدته درمها
 دكر و لفظهم مبادا سدا ناخه رسد بحضرت
 رمعي و سبل انا حنا بجه صفرها نكل ما
 طهر من عمده الله الحجة ولكن الناس في وهم من
 هل عسى احد سبل ما عسى لا ورت العالمين هم
 همس المكتبات و با فانه يسلم الداد الى الله
 العلم الحكيم انا كرا نفا سوا ما طهر من عمده
 ما عدا الناس رفر نوا هذا الذكر بما عصى من
 مل جا فوا الله ولا تدعوا الموهمن هم در اوج فلم
 مارل قوله تعالى قل من خطر قلبه الباطل هذا
 العلم و المتاركة معرا و التقرب اليه و عرو
 ما طهر من نوح بان الشيطان و سوس في نفسه
 كذلك بل الامر ان اسم دعوى قل يا الله ما سعى
 احد في الاداع و لن سعى نفس هذا ما سعى

صدوق حق جل جلاله است) سبحان الله حال در
 بعضی سان الله و کله الله و لوح الله و اباب الله
 و در مقل و صدوق ما سواش موقوف معقول حق
 در حروفها اسد لاله خود نویسد انداز ابراهیم
 سد فرج الله از مصر همین مطلب را نویسد
 او موجود و محفوظ و مضمون اصل ایمان موقوف
 صدوق حق جل جلاله و درهای مقامات محب و
 مودت و دوستی در این فکرها با افاضات
 تو حید را از این سان مساهده نمائی) اما
 صدوق حق و حد و مراد فرموده و درهای مقامات
 حق و دوستی محب و مودت و دوستی و بعد
 مضمونها در این فکرها با افاضات حد
 مساهده نمائی) مقصود از فکر حرام است و
 حرام بوده و بعد مضمونها ایمان مختصر است
 تعالی اگر انسان از اولیا و حروف عاقل شود
 از اهل عصا الدی الله مذکور محسوس مضمونها
 که کافر و مشرک است و مضمونها با اعراب و کس

الاسماء ولا قلم باسم تذكرك بحب الادكار هل انجو
 على اللوح بعدك وهل تسمع احد صرير ولا عجزك
 باسم في قصصك ملكوت الاناب هم مع ابن صون
 الهته واناب ربنا وساناب مبعده واناب محكمه فانك
 ما من وناقص يا كنت عهدت مساو مسا من كافر
 من مريد وادوا احبار من مريد ملكه نعت وكنم باذ
 دس عظم وخطاء حسم عي سدا ريد كونا ان ان
 صا مكره در اول كتاب قدس را ملاوت نكره اند
 كه صبر ما ند فويلر تعالى ان الذين يكسوا عهد الله
 في اوامر وكنصوا على اعشارهم اولئك من اهل
 الصلال لك العتي المتعال هم ليس ملو ركك كه
 كسا سكه او امر الهته دارك موده ورا ترا قدا اعقا
 نكص موده اند الها نامص وناك عهد الله موده
 وهمسد قصه بسا راس دل من بارك كه صبر
 به كه ما نادرجس كرده دل ما نكده در سه كلام ار
 دس رفت واد معصو دورا صادم در در كونا
 لوح الهی بودم صبر ما ند مساو مسوي الله

و سرکردان کسید را در صراط یوحنا جبهی خارج سدید
 را الیوم هموس منو هه مذکوره در ملکوت الهی فاعی
 اعلی و مطرا کرا مصر کن محسو حه که ایتم سست
 حرب سبعر که بود حال یصد هزار ربه اعظم
 را کرا ران را داکر و فائلسد منکوسد ایحه را که این
 حرب نکشد سحان الله انا اناب الله و کلمه اربا
 و سادات عزمه سده را سادات علیت هوبه که عالم
 عدت سهراده را احاطه نموده بداند و بلاوب
 بکده انا رکوبا اراده ملا خطم را در انا انا هم
 بدارد الله اکثر عا همون رسو همون را عود ما لله
 رقی رب ما کان و ما یكون در صحن فرسلاط
 بحاب علی میل اکثر بارل قولی لکنا انا حبه انا را
 رجوع نمائند و ادا را ارا فوال کده نالا نهر معبد
 دارند مادر ترا و ما هم میل میل سلا سولند
 امام نصیب که ارا فو سماء فلم اعلم اسرار عوده هو
 للباطن بطول السامعین الی قوله لکما مقصود آنکه
 بخند حوی میل حرب سبعر در عالم محقق بناد و لسا

و بعضی می‌مودند که با حساب می‌گوید اراده نمود اسکله
 علیا که از قلم علی با رسیدن در خمس بمقتوی باند مصدران
 این ظاهر شود قولش تعالی را حق مطلب و او را سود
 انصاف متورق نماید و همی کل وجود را از طرار عدل
 محروم نماید اصل اخبار نمودیم همشوم معدن و
 با عین را اصل جزاد در بلاد مندرج همی ارضی فارغ
 به عین ارضی و بها اسبق عین لسان و کرمی اعراف
 اند طوق بالحق طوقی لسان معین هم در سوره اعراف
 فرموده اند ای را که التورمان با طعند قولش تعالی
 دل با عوفا با احزاب که حق الحرج اعراف با انسا
 ظهور النحل اذ و تتحرك طيور الليل بعد غروب الشمس
 اما کمان بسوا کلمات الله کونوا فی عصره مسح هم
 و ذکر کرد رلوح حیات سلمان نازل قولش عرسا به
 اسلمان در حق حرج اعراف لسان الله جمع را
 احاط نمود که سائر ظاهر خواهد شد و عجل پیدا اند
 ظهور لیل بعد از غروب سراسر حرکت حرکت اندازان
 دو ظاهر شدند و لکن غریب ظهور لیل بدعوی

در این عصر باند محمد کمال مسئله از درجه لغت و فصاحت
 لهم است که حجت قبل چه بود که منقرض شد بر این بود
 که حرفات در آن که ائمه با سید کل را دارا اعظم
 گری میسر بود و کاتب و اخصاف و ب و ص و سید
 واسطه طاهر امامت و باطون عیب مع لاند کر
 است اعصاد خود فرار داده بودند و بر جمع احرار عالم
 افتخار می نمودند بعد بصر بنی الهی و انبیا و معاصم
 کتب که احسان و احسار احرار عالم بوده اند و
 مستند نکهته مبارکه که حضرت رسول روح ماسوا
 فداه بودند که در عهد رحیم من کتب مولا همدان علی
 مولا فرموده لذا کفست بحمد را ان مولی دارا بود این
 مولی هم دارا است حاتم نکی از مسافری حراسا
 وارد این ارض شد حاتم قبل در محال بر تحقیق می نمود
 که حال مبارک در آن نقطه که بود بد امر و حضرت
 مراده الله هم در همان نقطه هستند چه که اخیر را
 نقطه اری دارا بود بحال مبارک نموی صمود و انچه
 حال مبارک دارا بودند حضرت مراده الله تسلیم

من هذا السحر سجاد الزهر وعام الفصل وسرج الهدى
 وادلائى من البره ان يكون ما على امره ان يكون
 ما الحمد لنفسه سرى ولا اسمها ولا ورثا ولا نظير
 ولا ثما ولا صدا ولا مالا كذلك اسر في الحكم وقصر
 الامر من لدى الله الحلى العظيم ^ع قسم من في عالم الكد
 ظهر بلا سم الاعظم بين الامم اكرسى يدك عدك
 انصا - ^ب انا هين بك لوح ادع ادين بكره سمها
 صد هك كه جمع ان احوال فانكس وادكار مسوقها
 واعمال باعفا سره ^ب يخص كد صوف نوده ^{هنا} روحا
 نوده صفر ما نل انقور يد رسسكه ماسو ^ب من حصو
 خلق سد نول من نل رسسكه او وامال او
 اركسا سكه رو با سد اها را احدا ان درجت اها
 او بر جسد وعام فصل يد وخواه كاهدا بند و
 دلها سد منا خلق اكر با سد ماس و امر من
 و نل رسسكه برورد كار نو بكره ادر انفس حي
 سرى كى و نل سمى نل و نل و نل و نل و نل و نل
 ربه مالى الحمد اسرى عود حكم و محو سد امر بر د

برويت والو هت بر جرد الى احوالوج دت بها
 كدام دعوس اليوم كالخرا دى لاد ميسر واما لا
 ادن ما الله باطن ناري شخصه كور ارجا ادم
 حل جلاله سره بود وور را در بود و در محافل
 سان مسمود كه ارم دارند سر ايد احييم وها
 هم در خصمات سر كده اس معتز شده عيسى كه
 و فصل انا دى موده و بر سر جسم كذا ريد الله
 اكر الله اكر كونا جمع ادا كرده ها كور كرس
 كه ان عتاب و راء عرا حده را كه در مرد هزار
 مواقع مواضع نادر موده بدند اند من حمل
 در من مرا سلا خصم حادم الله محاطا لا سم
 م همارل قولر هالى انا انطفا النسل صل على
 في صغره تسهلت الناس دلج سلطبي بحر
 عطبي و كرنائى ولكن احثائى الجهلاء امكروه
 سرنگا لى نصي سدوا في البلاد ركاوا من
 المسدين الى قولر كى ما قوم ان ما سوائى قد حلو
 دعوى اية و امسال من الدس الله هم الله

هل يرون سربكا اوسمها لله ربكم لا ربنا العالمين لا
 تكلموا بما لا ادرك الله لكم انقوا الزمى وكونوا من المستص
در نيكي امر اسلا حضرت حادم عليه هاء الله الا في
 كه در ع صفر ^{۱۲۹۹} شله محاطا لحاح مر احيى ^{۱۳۰۰} سله عله
 ضاره مرموم **مير مايند** بولدر ما ^{۱۳۰۱} بولدر كوت
 سداير عله وى اراده مؤ نصي را عماران سحر راد ك
 ما بد ما و سنا الهى كاهى با سد و ما يجر اعل اعلى
 سده كوا هو هدا ران لفظ و صا امور عريم در
 ملك و ملكوت طاهر و ما اين جس نصي محقق
 ان في مرده و اتار و اتار ارا ادراك همود اين
 كله اسك كه اسلا را اساد داد و اين كله اسك كه نقطه
 اول و بار هو او و مج و فى ارا و با اين كله علسا در
 لسامالك اسما اصعا سد **مولر عر حلاله** اسما
 اكس طهره اسلا و تل عر شتر كس اعلا و نشست كمل
 و در مقدار كزار **قولر تها هو** القدم اساء الله
 لساحال مختار در باره جس شاستى و بذكر و اكر لول
 فلان اول استروا الله لا اله ما اسجد لغيرك و الملك

خدای علی عظمیٰ هم حال انصاف مستقیم اما صریح در ملک
 و ملکوت و عدت سهوداد بر کسی دارد که در بار
 حصرت من اراده الله والله اصطفا الله بعد
 واعضا اسد من مبارکه روحی ردائی و ما انا علیه
 لربان مدام اطهرهم العدا المحر انفس حق حل حلال
 فرموده و در الواح بارل عوده بگوید حواماند بصود
 و او هام خود کلمائی دگر نماید که علت احلا و
 در امر الله رسب فساد رعناد بی عباد سود و
 مسب سرکه اراں در هر راند که ساکان عوالم
 عدت سهود و زده لسان عصمت حصرت مصو
 اراں در احرا دگرد و ملا اعلیٰ دکره کوه
 ساله و لوحه مسعول فائل و باطن و مصد و عید
 الله مؤاحد و معاد رسؤل بعد مرها قل
 عا هلا سارا همان خواهد که بران اورد
 فله ساد بران حواماند فری بر داس
 در لوح احرا دل خولر عالی ان الاعضا المسب من
 اهم ادلائ من برتی و نهائی من السماء والا

حد بدانهای عرب کبرایه حال کنیا حل جلاله را احوال و احوال
 امرو بود ملا حظت منم مودند که هر يك از مدعنا بحسب
 و مؤمنین بامرین سسل حدتک ورت حدتک و معشوقه
 و معشوق حدتک و عهد حدتک و کور محنتک از کجا خود
 موده و انما او و حال و و احکا ار را با او و و کما او
 فراموش مود و ابلو ح فلسف محو کرده معدک خود را در
 مفران درگاه عرفدین کربا میناسد فاطما طعنا بطون
 در لوح حیات صر محمد حسن مک سرور علیه مارل
قوله تعالی یا میر عظیم اسب رتو عظیم الی قوله تعالی که
 انما امر و نور الله اسب لا تکره الا هو اگر کسی عبادت
 اولی و احرین مؤید شود در اقل من ان ندان طرا و اهل
 بوجد شود رتیب رجمع اعما السهساء مینا رده
 و خواهد بود اما احوال اهل فریا نعی عرب سه حد را
 نسده اند و بخواهد اهل السجده اند مع ذلك حکوید
 محمد بطون را و کما معول شده اند الا اهم فی حشر
 من الی قوله که منم ما ندک و کسی عبادت اولی و احرین
 مؤید شود در اقل من ان ندان طرا و اهل بوجد شود و

و خدا کان محو یا حق و کل شیء و معبود العالمین و ان
 الدین لیسبهم الله الی یسفی الله هم من هذه السلسلة
 اولئک ادلائ علی نفسهم عظیمی و قدرتی و سلطتی
 ان اسم من الساعری ایاکم ان تدکروا مع الله احد
 لان ذلك یفسد الامران اسم من العارفين
 لم یزل حق سربک بداشت و بخواهد با سب نفوسک
 الیوم بیا یس با طمعد ادلا بد بر سلط و
 عطس و کل امرت جلای سده اند انتخاب با س
 سوحد صری دعوت ماسد هم میسر ما یلیکو
 انقوم سربک و اراده سدا و رای خداوند بدست
 او بکوفه اد رای نفس خود سربکی در ملک و بدست
 او سب بها محب و و هر شیء و معبود عالمیا و در
 لوح دیگر قوله تعالی ای رحیم تسو نعمات لدع
 احلی را از مقتر حون کری الی قوله تعالی امر الله را هیچ
 مدان که در هر روز و هر ساعت هر نفسی بخواهد اطفا
 ماند و اذ عاکد ریب ده نفس را بعوده الله
 الحی و حده و لا تکر من الدن عس و کل حق علی سلسل

و تعالیٰ طهوره نوده رهس سربك موله موده
 و بخواهد مود و این را سار مكنونه نوده در اسطوره
 ارفلم اعلى حاكيم ربارل طولى للعالمين محمد درو
 خود اس عند مصرمانا، قوله ساورك و يعالى
 الاظهر الا قدس ان با اسمها المجاد اسمع منا
 ندعوك مالك الاتحاد هم اسهد ما شهد الله
 في دل الارال لا اله الا انا العزى الوهاب و
 حرم الاحباب رحمت السما طهرها الى السما
 والصفاء انه هو الذي شهد كل شئ انه طهور
 في العتق الشهود و مرقي الوحد لا اله الا هو العزى
 العمار شهد انه لا اله الا هو والى
 سطو به اسم طهورا شهد بذلك كل الدنيا
 ولكن الناس في عمله و حجاب من لم شهد الله
 الشهادة ما حجب شهادته الله الشرا العزى المسبح
 الامم الروح صم صم ما بد شهادت مبد هد داب
 او ابرای داب او اسکر بدس حدائق مكر او داب
 كسكه ما طق اسب نا و مسهی كره بد طهورا

احوال شریعت است و نوذ و هوا هد بود الی هر السری صفا
 ان فائز شده اند چه که میفرماید از من جز مرده ماند
 و لا یواسا سیر و سمع مسرک لایق اصعاع کلمه
 نوحه در هر بار می ماند عسات مانی که را از این
 هیما سرک و صلال بحاب دهه خلاصی میخشد
 الا مرید الله المصدد العلم المحکم و لکن نظر
 باین سان الهی که میفرماید کلمه الله جمع
 و سواد و نصر عطا کند و نماید تمام شد
 که همین و یهود اسکلات مذکوره الله صلیبه
 و صدگر سویم بمقصود اصلی فی بریم و ما
 اراده الله مؤید و قائم کردیم لیس هد علی الله
 بعبر در همین لوح شتر و نه مار دل فولد عکا
 باولی و لی حصی سو توجه نموده و اندک
 ان و لا یفیکه میفرماید اما و لتکم الله الی
 الله اندک ان و لا یفیکه سر یک و سیه ادرا
 او سوده و یخواهد بود مخصوص است بحی حلاله
 حایم عصمت کری هم مخصوص حق تعالی است

باطل و باسد اله قوله که کو ظهور آب صبری سده نفس
 صل را امام الف سده اعامانده که باسد و هر
 باورد باطل بوده و هست با اس دوسه محمد مع
 اسقامانکه با اس گاه سوبدر سقین صان ند
 که بعد از ظهور اعظم ظهور که محاسن بوده و بنده
 نقطه اولی یعنی مشر جمال کبریا با اس با سار
 داد باطلوب را با اس سارید و هم با سارید صل
 امام امیر علی اوان رهسره سوبد اد دوسه سیدین
 نمودید رعد تر اسطلم کشف حجاب بود عالم اس
 و علو ظهور س کامل رنج که سجه مفسود بود
 ظاهر شد اگر موهومی باسد ، سود و اد عالم
 مانند انکه کتاب معر هر نفسی با سقام و اثر او را هر
 اسقامان کبری را علم اعلم مذکور و مسطور باو
 ای و کسا الهی نصی از موسی سبست عرصه شد
 ماسود محتر اسماع حروری و موهومی بر صراط
 صلبرید با عین ادیک سبب و متعینان کبراد
 سبب دیگر ظاهر شد و ماسود طولی اموی

و سهادت صد همدان هم در ذات رکن مردم
 در عقل و محاسن کسیکه سهادت بدادان
 سهادت کامل شد سهادت او را برای خداوند
 فرد عز و سعادت **بسم الله الرحمن الرحيم**
 که ظهورات مسمی شد ظهور اعظم الهی جل جلاله
 و جل جلاله **صه** ما ندان که آن بزرگوار و امیر الله
 احدی الا ان ذلك نفس الامران اسم من العارفين
 و **صه** ما ندان که آن بزرگوار و امیر دگر دگر
 او مع اسم استار اما که آن بنوعی است اسرار
 و **صه** ما ندان که آن بزرگوار و امیر دگر دگر
 مستور **صه** ما ندان که آن بزرگوار و امیر دگر دگر
 ظهور و کتب و ظهور بر تو اعظم عالم را فرخانی
 کامل و حکم انچه مقصود بود ظاهر شد **صه** ما ندان
 ما از **صه** ما ندان که آن بزرگوار و امیر دگر دگر
 که سهر رمل بدادان امر و دعوتان هر نفسی
 بدو حق بلوغ و اثر شود و خود را عی **صه** ما ندان
 اراهل عالم مساهد ما ندان کل التوابع و اهل حق

لا والله العلي عليه السلام بله درهمها ما عديك اذ الواح
 حو حل جلاله يحل برموده و نصحه فرموده لا تنكرو
 ما لا اذ الله لكم مع ذلك اذ انجذاب هسي كه خود
 ابرو در صمغ علم و عرفان مسموم و اذ طار ابرو
 اكا هي امان ميدانست و سسه و ان سال از ابرو
 و هو هدا حه خود را عده ها بخوابد حه رت ها
 نه اذ راي فری و نه اذ راي ما انا ما بدعو و له الاسماء
 اما اسكما الطهه را حه معوضه ما سد كه مضمهر ما سد
 اما كم يا قوم لا تسركوا بالله لا نه ما اتحد لنفسه
 سر يك في الملك و انه وحده كان محونا و و كل شيء
 و معبود العالمين و بعد مضمهر ما سد اما كم ان كذا
 مع الله احدا بذلك نفس الامر و مضمهر ما سد
 فلان الذين تسهم الله الى نفسه واسمهم من هذه
 السده اولئك اذ لا في على هسي و مضمهر ما سد
 لمزل جو سر يك نداسه رخوا هده است نفوسك
 النور نسا شس با طعمه اذ لا تدور سلط ر
 عطاس و كل امر من خلق سد اذ انجذاب با س ر

ولسعهم اطردهم ولبا صبح نصبحهم حركه شش عالم
 رحسان احمده تسئل الله ان يحفظكم را ولبا شئ
 من سرهم ومكرهم انه هو المفسد القدير هم و
 رب العظم والكبرياء ومالك العرش والعرى كه
 عظم ووصوح وظهران باب و ابن كلاب
 و ابن اساراب و ابن بصرحاب و ابن نوصحاب
 هرا دهر اربا دارا س سمس و اربا سمر و اربا سما
 و انجس اصمير لا شمر مسرود و ردوس بر
 حركه اربا سمس و كسوف و خسوف و غروب
 و اقول نوده و لكن اربا كلاب الله بعتر سله
 رحمانى نوده حو حلاله صهر صايد سله
 كلمه الهى را اقول احد سماند و بعتر ما او دارى
 در ساند حال كره و سكه بكار و توهم خود د اكر
 و با طمس سؤال سودا س اوال سركه و مقلاب
 افكتر را كره لسا و هار امان مسعود انا اربا
 عظم سسند اند و با در الواح الهه در دند اند
 ربا ارحاب و رود كاد خود بكه و اربا ان ماد و

که از افعال علی مرتفع است ^{محمود} لوج حاضری میرا
 محسن سیرانی علیه هاء الله الالهی نازل قوله تسبیح
 و تعالی با حسن انطو فایده این بداند بسند و لایق
 این ظهوریه تا بعد دلم قدر حد معتبر نماید و لیس
 قدر بجهت امر نماید اگر کسی از عباد از نصر و سمع ^{مستند} محرم
 بحسب مسعیه مناعت نموده اند و در میان بعضی
 عاقله مسی می باشد اعمال و احوال رقمه ایجوب
 معلوم شد کل مساهده نموده اند ^{مستند} لوج غریبه
 فی الجمعه را ^{مستند} اعرابه را امر الله در رد بعضی
 عاقله نانی نماید در ظهور ما بطور الله قوله تعالی
 حال بخرد کورد نماید محرک آمده عنبر است
 که کل هو سالک شوند از جوهر نفی معرین و
 نوار صاب مسعود کردند از مقصود بکلی عاقل
 این فی الجمعه اسم که از صواب روحا شود مقصود
 شود صبح هدایت نام صلابت بداند
 حقا حقا صدقا عدا که ایچ و علم در این
 لوج حکیم نازل نموده ظاهر و مسمود رعایت شود

سوحد صرف د عوب بما شد ^{مخرج} عارف فائل
 سادات الهی را و امر بناسه و احکام صمدانه را
 عرّهویه باز بحر اولاد نفس که هر کس ره را ^{هم}
 نصیر بدل دهد و قدره الله المهمه علی العا
 نسائی حکم و من و من بارئ شده که جمع قوا
 عالم و آراء ام را صد رصا حاکم و قوت
 سواد عرفی را و نصیر بدل نماید از کمال علیا
 که حمیف و کسوف جمع در آب موجودات نا
 باطو است باید سید رحمت عن لایزال مسو
 علی عن مومسک انکاس جو را هم با حلو کمال
 در یکقام را حق میسند و کرمیاسد منو لیسند
 حریت طاحود را بکوئی رحم عند لها نه ادرا
 نورقی نه ادرا یها انا ما بد عوفله الاسماء ان
 بود که در مودند و بادل نمودند قولی عربانه این حاوی
 موجود فابل اصعاء ای ندا که ارا فی اعلی مرتفع
 نه اگر قو روح بهامها بقو سامعه بدل شود
 اوب مسوان کعب که فابل اصعاء ای ندا آ

ملك الاعلى چه كه مقام توحيد شرك قائم و محل انما
 كبر و عروج واقف و حالك و در مقابل محبت رود
 بعضی است عباد مسمود دكری و اسمی سانی رهن
 رفیق و عصمتی و عرفی و ملا حظ را حرامی
 برای حق را مرئوس و سؤوس و مقامش و اعصانت
 و حرمش عمر شق مافی فائد چنانچه یکی را حلال
 مسامری كه خود را ارانادی مر مسموم و از مقربان
 درگاه مدین احدیه میداند در عدله عرهای ادوا
 من والو خود لذات و اب مائة الاقدس الا طهر
 فداء داخل متود و مسكنی كه در آن كهف و ملا
 و ساه و ماص و ملحا و مسای عاصت مصطرس
 و حائس و بائس ساله و حسی و بصرع و انما
 در ساحل مدین و الحلال معلول قدر فی ادنی
 بسط شده برده عصم الله و حرم الله در برده
 و ما به منكند رسا را الله را منكند و منكند
 حرا انما كرم منكی کسی است كه جواب را بدهد
 روعا احدی حصص من اراده الله كرم كرم

دندله مبهود سُحان الله عجب سکر و اصعاف و
 عالم وجود را رعیت سهود و هر که که اهل عالم
 نوحید را رس و عید سدید مصطورت حائف
 ندسد که میفرماید عیسیٰ کل هو سالک
 سدید را جوهر بی مرض (یک آن فاسم کما
 احب ولا ینفع اهو انهم خضر رسول الله روح ما
 سواه فداه را سکت انا افرار امان را امان
 من عمر امان امجان ملسود حاسا کلا دلال
 من سید الله الی دلجلب من قبل من الاول الله
 لا اول له و ما قد دلتک سدید لا و یحیو لا فی فرار
 محمد بارک الماحس لسان نبرکوا ان یقولوا
 امثا و هم لا یقولون ارحم ارحم و ارحم رواد
 نسید اسم که در منزل مکرم و در مصطرب ملسود
 من را اصعاف ان کلمات عالیا که میفرماید
 ان فی الحله فسم که در صوان روحا ملسود
 سود و صبح هدایت نسام صلاب سدید اند
 هر یکی یکی بار فی الاهی و صبی امصی ما رل من

ورفا واد مفسد که فرمودی خواب دلم در همت
 نسبه ام و جمع انسا را صفها و مرسلین حواله
 حمید و یمن کریم و نوحه می کشد و مرا سلی می کشد
 سرخ این رؤیا در کتاب ندیع ناول را در قمر
 مرله در لوج علام الحلد معر و معلو و معما
 که بر طاعت حاکم چه مراتب ظلم رطعنا و ارم مندو
 قوله روح العلاء لطلو مسه القداء الی قوله
 هم بعدد لك نوحه الی اهل ارض بلخط ندیع و ما
 سر هدا علام الحلد و دعاء بطرف بلع و حیر کل
 من فی الماک من هذا اللط العجب ما سر فی
 هدا علام الحلد و دعاء ما مر عظم هم اسار بطرف
 الی معدود قلیل رجع الی مقامه فی حبه الحلد
 و هدا امر عظم هم بطرف حوریه الحلد علی وجه
 العلام بلخطات حیره عجب و نکت حی حیر
 الذموع عن عجب نفاها الحری ادا سر هف
 اهل سرادو الحلد فی عروب عمر مسع ما حریا
 هدا لحویره الحلد و دعاء حیر عظم هم

که جواب نسوی مان هم کفایت نموده ظن منقسم بحر هم
 کربانی سعادت میدهد مان هم فاعل نموده در
 عصمت کبری و وحدانیت و فردانیت عطی که
 مخصوص طلعت الهی جل علاست دست تصرف
 در ارموده سهرت شهرت دارند بار حاکم بحاکم در
 محاسن و محافل داتر و سائر ربا خواه و الس و علم
 رسان تصور نگرفته و در برده بحکام اسمها را
 که حال قدر نموده (قد شرف ارض السماء) تقدم
 من طالع حوله الاسماء) ای کل الاسماء الوهیت
 و ربوبیت که معلوم ای کل الاسماء می خواهد بود
 اعلی و الهی هم داخل است قسم بدات مقدس الهی
 که لسان وجود احواس باشد هم از این بطور است
 و علم صد هر از هر سه از هم وجود ارجح و بر
 این ظلمات در قراب علمت مساهده منعم مودند
 که فرمودند ما ذات عن الانداع مطلوباً
 سمیه (و این ظلمات بود که در حال مطلق و ارجح
 العت است و لطلو من العدا ارمه عیان بحسب

حورية الخلد ودجائب بحرن عظيم اذا اظهر البداء
 عن مكن البقاء باخورية الخلد حتى على بفسك
 ثم على الملاء العالين فوالله فاريت الارواح
 هياكل المقرين ركازان بضي اسم البقاء على
 ممالك الامراض فارجعني الى محلك يا اسرني
 اسرني لا مرقى حساب محذركم يا حياه هياكل
 الخلد ودجائب بحرن عظيم يرجع الى خلقها
 في العراب رلست شمس السوء بحسره ودم
 هذه الحورية البقاء فارجعني الى البقاء فماتت
 من اسرار غر مسع الى صر اللوح اما احزان فلت مقصود
 عالم معلوم سد اريكه نود او عند عرض صبا ندر
 مدعسان فارجعني الى السوم هياكل امر الهى ياد
 ارض ظلم بدون باصره عين صبرك هموده اندو
 بدون او سوسد اند ناري اذان صل الواح
 كره بوران مارحون حمال كبريا ارا فان كلما اسر من
 متعدد اس من حمله در صياحات حروف نازل قوله
 عظيم حزين الى قوله كذا اذا قدرها الهى كذا لك

قال فواحرياه على هذا الحال عما اكتسب من اثم
 المباحين وطهر لا يضطر الى الملا الا على تعبد يعرف
 جهات القدس عن وراء عرس عظيم فواحرياه
 هذه خوربه الحلد ودجائب بحرين عظيم هم
 بادب مداء احرف عنه اكاد العاسفين
 وقال فوالله يحل هذا الصدف المسير بحل السمات
 المسركين فواحرياه هذه خوربه الحلد ودجائب
 هم عظيم هم رفعت بها الامم صرحت وجمها
 المسعسع المسع وصاحبه قال فوالله
 سطر ح هذا الصكل القد على ارض الظلم
 من عرياضه من فواحرياه هذه لخوربه الحلد
 ودجائب نعم عظيم ادا تدلب رموع عنده
 بدم حرمين وقال فوالله سميع على هذا
 الحال بحال المسركين فواحرياه هذه لخوربه الحلد
 ودجائب عصبه عظيم هم صرح بصريح الرسل
 عباد ركان الاولين في فصل الآخرين فوالله سميع
 على هذا السراج ارباح المسعفين فواحرياه هذه

حواريك ورصعهم من ثوبك اكره كبت
 لهم كتاب سفيق ومصاحبتكم بل ارحم من ذلك و
 شهيد ذلك السهم وانفسهم ودرهمهم ومن دهم
 اب سفسك الحي كبت على لك شهيدا وكلما اراد
 نداءك فصدك عليهم ارادوا في محاصرك الى ان
 نفصوا عنك ركبهم واصاقتك واستدلو اكلها
 مرصديهم وفدرب لا نفسهم روصلوا اليهم
 سريرا يعاينهم را حيتبت محال عن اعينهم ولو يكون
 محال لا مسرفا كاستدش وسط الروال وكما انهم ما
 عرفوه وما ساءه هو اعداءك ما ادرى كوا طهورا
 مرحمتك وما سكونك دار ما اهلوا في حوزك
 فوعزبك يا محولي بكاد ان ابي وجهه من اعدائك
 كما كبت في اول الاوال على محرومك انتك ومكن
 وحدا منتك ومفعد عن احد انتك اذ او فعب
 وجهه سر على التراب من يدك وهك كل حال على
 الرقاد لدى سعتع اوارك ولم يكن من اعداء
 وحجي عنم وبذلك صرح اهل سرادى الجلد في رفا

بامر الله كان على كل شيء قوِّماً لا تأتي فوعزبك كما
 ان اكون ما توسا من الذين ينسبون انفسهم اليك
 لا بك بعد ما كتب لهم يدع حالك وقد مر بهم
 مفعدا لعدس في سردي وصالك واكرمهم بمراب
 علمك رخواه حكيك مع ذلك احبوا عنك
 ندلوا كل ذلك مما لا اقدرا ان اذكره في ساحتك
 انك كتب بكل ذلك حثراً فوعزبك حفيداً
 من يدك مما فعلوا في حوارك ثم اكسوا في جوار
 مدن فديسك ومن جعلني يا محوني داء عطي
 واب تعلم ما في نفسي انك اب بكل شيء عليما
 كيف ذكرنا الله ما استروا انفسهم اسعاً مرصاه
 اهو انهم ندلوا بعينك على انفسهم رعيهم
 في دواهم وسدوا كتابك من ورائهم فاهاه بال
 يرصون مما ذكرت من يدك لا فوعزبك ما اكفوا
 بذلك بل يا عوك يا حبس الانساء وادق ما في
 الارض اذ انك اعين الملا الاعلى من مدامع
 حمر مسكونا بعد ذلك يا الله اسطلب كلامهم في

اعطس ارسا عطس کله ضار که السب تر تکر را
 اصعا عود بد وکل یلی یلی باطو کسید و بعد
 عروب سمس جمالش و سکون امواج بحر با در اندک
 له سرکا فی الملك و جمال همالین را فراموش عود
 رعشیدن را سکسید و کلاب مبارکه اس ^{شست} محو را
 حاتم مسمی ما بد کاظم یحیی و بی نا اخی سحر با هم
 یحیی و اهدا الکتاب محو را ^{شست} یحیی و اهدا
 یوسف لهما بد ما هم لا بد کر فله فاهاه عما عمو
 و قالوا بعد عروب سمس جمال المسار له العز یکسح
 اما حد رسد بر عالم و فاکر باک من ارم و در باغ
 سد که ایا من امان فله هم من اهل امکان صحیح
 رد صحیح که اهل سور را من میام هاند و سور را
 ظاهر کو د و سحاب و سحاب اتم را در بد سور را
 آت را ساکان مدینه عشق و ارم سد و بر ما حد
 و فاحر ما رله بارل اند اعطاع کو با در انداع یحیی
 کس رحر یحیی ارکب مسوح امد ^{شست} سمس
 یحیی را فان فلو عروب عود و انوار یحیی

التقاء وصحب طلعا الفهد وسر والعماء كلهم
 المحمدون والهي سحرنا هم امجدوا هذا الكتاب محورا
 بوعربك يا محمدي لو بحثت في مع السع في كان
 ارضك اوسكس في ظل الجمال مع الوجوس لكل
 احسن عندك عن معاسم هولاء واكفي في ذلك شهد
 على عندك واماك فدك بكل شئ شهدا ادا اله
 محمدي فلي في قلوب المقيمين من عبادك الذين سكنوا
 عن وراء محبات العظمهم ارفد سري ودواب
 المقدسين من حلقك الذين جعلهم مسورا عن
 عيون عمرك وحطهم في كائن عصمك محمدا
 عفتك الى آخر ما حانه عظم حربه ولائه شهدا
 وكلما راد بدائع فصلك علمهم اربادوا في محالها
 الى ان بقوا عهدك وكسروا مساوئك هم صر صر
 هرهم ربادسد بدائع فصل نور اها ربادس محمود
 محالف نور اها نا انكه بقصر عهد نور اكر بد
 ومساو راشكسد انا ان محالف او بعض
 عهد وكسروا مساو او حه نود محمدي نود كه در ظهور

بسبب آیاهی که حضرت عیسیٰ علیه السلام را
 ارواحا ابرامان داد ما را نور دل در هر دو شب
 داشتند حساب خادم الله روحی فداء مکتوبی محمد
 مصطفیٰ را فل خود نوسه و در او معرفت نوصم
 از عیسیٰ بر خود نموده و اگر بگوئیم که حساب خادم الله
 هر کس را سله نوسه اند حال در محل جلاله را
 او نموده اند و او نوسه صحیح و صدق است لکن
 این را قول خادم است بر قول الهی و در مرد احتیاء الله
 اکثر هم از ما سله احتیاء خادم الله معتقد موجود
 و در بعضی راهها هم مثل کلمه روحی است و روحی
 فداک و روحی فداک فداک و روحی فداک فداک
 و روحی فداک فداک و با محو علی و با محو علی
 و با سست و مولای و اما در هر دو و مسطور حال
 سرا و راست است که ما که با الله که کفر سود که هر یک
 را سکه ما مذکور در هر سله مذکور است العباد
 با الله و اسعفه حق سکه را با و نوشته اند او
 مثل حق جل جلاله است و با نالار و با خود حق است

ارسطو عمارا في ورايل كوند وما تزل من العلم
 الاعلى كل صورك ومحمود وظهر رايه وعهد من
 عمره كور ما نطق بها الله واصبح ومسهود وهو
 هدا وان في الحمله نسيم كما ارضوا روحاني
 مسود مطيح مسود رصيح هدا بلسام صلا
 سد لاد ر هذا السبر من ربا العلم المحبر
 ا a
 من اسلاف كه ارسا حصرت حاسا سلس
 موده ولوح نضر وصل اناب شر باد رسم شدا
 في مقام اخر عا طبا الى حاله حد الما سرف ارض النبا
 بعد ومن طاع حوله الاسماء تلك شرب الدرا
 كل المكاتب بما طلع ولاح وظهر واسرى وخرج من
 باب النسخ وانقر من سما عصف الله الاعظم العظم
 وسرا لله الا يوم الموم متوجهها الى مقام اخر الى
 اول اسكيا في كه نوسا اند مقطوع الاول والاخر
 وباني عصي هراب نار ملحق وبصعيف كره كره
 صم واصل ان من اسل سوده رباب مكنوس لوج

من مل في هذا الحين أمر من عندك وانا المثل العلم
 من محقق وياست معلوم شدا ان كتاب الهبة بعد
 عرب ستمس حصص من في علم وحكي وروايات و
 اصعاء صر في علم اعلا في شخص من سوي في علم مارل
 فوالرجل حلا لانا في علم الامر في ستم في انك هم الطهر
 فصلك على الموحودات عما اعطاك الله من خلق
 الحروف والكلمات وعلى وجود المكاتب وعلى
 يدوب ملكوت الاسماء والصفا وعلى ان يظهر
 الواح عمر محفوظ فلان هذا القر ما سبعة عشر
 من الفصل ولا من بعد العبدان اسم باملا الريح
 يفتقون لان هذا الحال ما سبعة جمال من الاول
 الذي لا اول لانا اسم يعلمون كل من حط في قلبه
 المتبادل هذا العلم او المساركة معه او البصر
 السر اعراف ما يظهر منه نوص بان السطاسوس
 في نفسه كذلك بل لان اسم يعرفون فلان الله
 ما سبعة احد في الامداد ولرب سبعة نفس هذا
 ما هم حشد من انا مل من قوم فلان محرم عما

را رهمه کدس را فلم اعلم مکاتیب حیات خادم الله
 مع انکه حاوی حامل الواح و کلمات الله بر سار
 مامده سده و لفظ لوح مخصوص است تا ما را الله
 و کلمات الله و در خود الواح الهیه بلطف لوح و
 امر الا الواح مامیده سده را انکی بسار طالت اعلم
 که عکس این بر اسل را شخصی بنده از بیرون طالت اند
 با اسرار مکتوبه ظاهر شود و مستطورات آن بر اسل
 بر کل معلوم گردد و آنچه را او افاضت و سهب داده اند
 چون اصاب چشم نماید تا می بیند عجاایب
 حمال که با حل جلاله و املا خطه نمایند که اقوال
 و ادکار و اوها و افعال امر و درامسا هه صفر
 و باران نمودند تو را و سهید علیه آ و الله بال
 قول معالی من ثلاثی اضطربا لعلم الا علی
 و امر مع سهید بحسب لک و قال لا بعدک امر بالک
 الا سماء را فلم ما من تذکر بحسب ادکار الذاکر
 هل انحرک علی الواح بعدک و هل احد سمع صیر
 لا راوار و جهک المستر و المسر کذلک اربلا الا ما

انا صهر داردا محمد را که در صندل مقام ارا نام
 الله والواحد الله رکبات، محمد خواجه جلاله و موه
 و بار ارمیده رخصت داده رمعین کرده بگوئیم
 و راضی و یا کر سویم و سیهاب خود احد و اعطا
 مراتب و مقام ما بکنیم و کلمه لا نکلو اعمالا ادب الله
 لکرم بطریاسیم و ان کلمات الله متمسک سویم
 قول الله تعالی اذ انزل امر در دس، عافان صلا
 کاهی برای و شکای نادر صیر و ارا بخانه کاء
 که صفای فانی سار فین نموده من عمر همه
 ما را بنی نمودند و ارا بنی اعظم معلولند
 بکار همه حاجل کرم العلم عبد الله ربنا ارحم
 و العری و رب الکرسی لرفع مادر هر کجا تا سیم
 و هر چه بر ما وارد شود یا در حیات الله تکمال اسماء
 را طیب با فو اعلی یا بخریاسد یا صلاح نما
 رین بکام مسعود کرد بد احمه وارد شده و
 شود سبب علت ارباع امر بوده و حسب
 حد و امر الله و بمسکوا امر الله برل من لدن امرکم

ظهر منی حلفت المکتاب وحقانی الموحود او عوالم
 التي ما اطلع لها احدا لا نفسی العبر المسهود الى امر
 نوحها باطله و مراب سرکته عوالم ذکر و سار بحس
 و وفار ابر و بارک کرده و سب سده که ماند
 با ن دکار رسول سد و د و سنان و بار اسکه غیر
 ذکر سنان روح مهر مسد رفت و بار بحس
 مسعل مکس و قصد هر بار چار دما از حصو
 مبارک عشر من طلب عبات احسان برای هر یک
 مسد حال بحار و بحسب ماند مکبر شود
 حره فی عتی و حری اکبر اعظم اراک لکر حره حاض
 حره که امر و ملا خطه مسود نوحها و طوباب
 را و یلاب هر یک عمر له سفت است از برای
 سلمه الهی را عصا مبارکه اس خواهر با الهی
 از صر محاب و محکاب کدازده سوختا خود تا
 و مسطور مینارید که صفر ماند فی مقام آخر
 در آیه من بقی الله ای المرجع المنصور المکمل
 فی کتاب عهد و مشام من شک بخار من محمل هک

حل جلت تحت دوسها و د بل تا و بل يوهم و توك
 مسيحيان في العلي الا الهى انا سر و اراس ممتد
 مودن بعد بل مراد من الهى ان دليك ملسب
 بان من في الاحرم الا الى نقول تعالى اللهم
 انى اسئلك سعيك الى بحرك على صحاب الو
 كما بحرك على صحاب الالواح فليك الاعلى ها
 بصوتوع رائحة مصل المتعاني منكوب الانسا
 ان نهى على خدمه امرك على سنان لا تعقبا
 العود لا تسعرا ساراب الدين حاد لوانا ما
 واعرضوا عن وجهك ساني يا الهى ممشكا اجملا
 الافدس لا نور الاسر الاعظم العلى الا الهى ملسا
 بد بل است من في الاحرم الا الى ممرد
 كتابا و دس مدمر ما يد لى لاحدان بمسد
 اليوم الاما طهر في هذا الطهور هذا حكم الله من
 قبل ومن بعد ربه رت صحف لا لى هذا
 امر الله من قبل من بعد انا كم ان يكونوا من
 الصاعين لا تعسكم اليوم سى و لى لاحد

الی امر اللوح اصلاح عالم برینست اعم در بطر نمود
 و موخر شدن با حق اعلی و حده نموده رهست
 افا و بل مساوی و اما طیل معارض که مخالف با
 الله انسا و با صیر طراست حلال و حرامی
 عالم و اعم است و علت احداث عل و عباد
 و صعبه رساد درین عباد بوده و خواهد بود
 حق علم خبر فرموده قول تعالی هو الساهد
 ما اولسائی فی البلاد بعضی از نفوس در امر الله
 راسخ و مستقیمند و در حق حلال و رادو
 داسند و دارند هر يوم بحلی متمسک و بدیل
 و همی متمسک از حق مطلقیم کل زیار امر مستقیم
 و میباید تسامک که سهامات عاقلین و اسرار
 مرئوس اسرار از حق منیع منع نماید نوم
 نوم اوست و امر امر و الی امر اللوح صیر میباید
 هر يوم بحلی متمسک و بدیل و همی متمسک با
 این اصل که صیر میباید که از امر و حیر حلی است
 بدیل و هم که متمسک هستند که در حیر بدلی است

خود و مستأهل مع ما ید حال کیو نه خود را از
 خود و صاند زواج بدین را از خود خود و بدست
 او در ساحت دلش او با اسکه نوحه نماید سو او
 و مذهب سود ما و و باسد از نفس کینگان
 اند و سب ایا معلوم افق اهل کجاست شمس با حق قد
 اهی جل سائر عظم اسماء که صد هزار اعظم
 و اگر در اسباب عرفان کبریا و معهود صرا
 و معدوم محمد با حد رسد بگو و خود را
 ساحت عرفان کبریا بی است که در اعلی و بظهور
 روح ما سوا و داده فرموده قول عرفان و انک
 است و اعداد واحد الاول و کل ما بحضرت الله جل
 جلاله ما جعل الله الا کما فی ذکر من بظهور
 بملک کف استاء بما استاء لما استاء الله هو
 المهيمن له اعمال و العزم واليهاء ^{له} قوله
 وان حماق عبد و دمی سلسل اسرار امکر
 سمع سموی عرفانوی که بظهور و وصف
 اسما فرموده تخریس سلسله ظهور را که بظهور

مهرب إلا إلى الله العليم المحكم بهم سان دكر سلطان
 اناب وقره اعين ظهورات راملان عظم وها سند
 قولر سارك وبعالي ما قوم هذا الحسن
 الله فليس الله عن كل صل رسه ونظره وصد
 ويد واسان ومسال وات الحسن لوسم على
 دراب المكنات سبحات لي بحرك في دانه لدا
 لدا ادا فهو من كل الااء رطهر على
 حال الحسن الله عرفه يوم من صلهم على هسكه
 وعمر رسره ونورن وصدانه كذلك بعلمكم
 من الاسرار التي كانت مكنونه بحسب محاسن
 العصمه وما اطلع لها امدالا نفسى العلم
 المقدر والعدير ال قوله الله فلان هذا الحسن
 سمع نجات حكيم من ادبه وسمه لرحال كسوة
 من بصره ويحذر ان الله القدس من جعد ولم
 بكره وبه في ساعه فليس له سوجه الله بل
 به ويكون من المفسرين بهم صيد ما يدان
 حسني اسب كه ملسود نجات حكيم خود را اراد

رَبِّ الْمَلِكِ وَالْمَلِكِ مَتَعُولُ كَرْدِ دَكْرُ كَدِ نَعْمُ سَان
 رُوحِ مَنِ الْأَمَّا وَالْأَكْوَانِ وَدَهْ صَعْمَا يَدِ كَرْدِ
 أَوْ حَاصِرُ هُوَ نَعْمُ اسْمَعْمَا وَهَرِ نَبِهْ مَحْمَدِ عَوَاهِي نُوْمِ
 أَرَامُوا وَأَمَّا اسْمَعْمَا أَوْ نَقُولُ مَعْرِ كَرْمِ مَانِعِ
 لَمْ طَهْرُ اسْمِ اللَّهِ أَنْ لَا نَعْرِبُ بِهِ مِنْ سَيِّئِ كُلِّ بَيْنِ يَدِ بِي
 لِمَسْتَحُونَ هَذَا مَا اسْتَحَقُّ تِلْكَ الْكُسُوفِ فَلَا تُؤْتِي
 اسْمَعْمَا هَا أَحَدًا عَرَفَهَا أَنْ اسْمِ بَالِدِ وَأَمَّا نُوْمُ
 وَأَنْ مَعْلَى لَا أَوْ هَسَّ أَنْ لِسْطَبَانِ عَلَى كُلِّ تَيْ وَلا
 نَعْمُ مِنْ سَيِّئِ لَا فِي السَّمَاءِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا بَيْنَهُمَا
 أَعْبَادُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا فَلَسْجَادُ اللَّهِ كُلِّ
 عَاحِدُونَ إِلَّا اللَّهَ الْمُهَيَّمُ الْقَوْمِ أَنْ أَلْهَمَ إِلَهُ
 وَاحِدًا إِلَهُ الْأَهْوَا الْمُهَيَّمُ الْقَوْمِ فَلَا أَعْدَاءَ لَهُ
 خَلْقُ عِبَادِ اللَّهِ أَفَلَا تَصْغُرُونَ فَلَا اسْمِ الْوَاحِدِ
 أَوْ لَهَا اسْتَدْلُونَ عَلَى اللَّهِ رَبِّهِ أَفَاسْمِ لَا سَعْدُونَ
 هَمْ هَمْ حَكْمِي وَهَمْ أَمْرِي وَهَمْ دَكْرِي وَهَمْ شَأْنِي
 أَرْمَلُ رَعْدُ نَكَلًا سَسَدُ مَكْرَانِكِ كُلِّ رَا حَاضِعِ هَذَا
 الطُّهْرُ إِلَّا عَظْمُ رَحْمَةِ وَهَوْدَى أَلِدْ حَيِّ مَيِّمُ مَانِدُ شَوْلِ

سان روح ماسو اوده ناسر خصوص و خصوص کبر
 صفر مایه هه سان رانک و مرقه ارا و اوجدانو
 ره صوا او نموم و سکوار و ستادم بفعل هامانسا
 امر و مفسسین نفس و مماند ره رساعت
 بلعی باطن و میگوید مقصود از شکر بر آب
 و تحمال واهی نمر و شکر در سبب منکند و هو
 و معلوم بر لب میدهد افعی الهی هوی معتر
 میماند و حی و نور را منگوید و هو مرشدان
 سخن معلوم و مرکب مخصوص را بر سلس نمود
 را و در ظاهر و باطن موخر و باطرسد اولی
 و ظهور حد اند آمد و کور محمد رح نمود و احکا
 طلب مماند دستور العمل میخواهد در این
 وجود با نور اسم خود و در آب عدت شهود بر آب
 مقام با نر کلام مبارک مالک امام باطن و کوبا
 غمب عن لا یراک مسویا علی عمر قیوم مسک
 هر بران و طبع دکار و احوال سر کبر می
 گذارد که عالم علل این عمر حیر و نیر و ما بطور

اگاهی در باب الله و سادات الله و کلمات الله قبل
 رعد ملاحظه کند سه هادب صا هد که این را و لا
 را و هاما و احوال و ادکار سرك محض و کهر و نود
 رهب و حکم بر احیاء صلا الی کل مسکنه حکم
 حق جل جلاله صهر مایل من فوق کتوانه من
 عده الاضمار من بطو بعمر ما ادر الله له الله
 من المسرکین فی کتاب من هم در کلمات حکمت
 صهر مایل رأس الکفر هو الشک بالله الاعمال
 علی ما سواه هم در این صورت من فی علم اعلی در
 باره مسرکین حکم کهر باب در مقام دیگر صهر مایل
 قول معالی هر نفسی الیوم یکلم بما یدعیه من سط
 ظهور طاهر طاهر نان یکلم و موده کتب صر و ادک
 محض بوده و خواهد بود بحال دان لا مرد و و
 همی محض من اراده الله محصله الاعظم ادوا
 العالم و لاه که ادعائی خرج عودت صر موده
 و موده اند نایک نایک سدکی و صلا الی
 عودت و بر حسب سادات الله و نصوص ما

عَزَّ وَجَلَّ اَدْمَعِيَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا يَتَّبِعُ الْآثَانَ
 لِأَحِبِّهِ لِلَّهِ الْأَمْرُ يُطَهِّرُ اللَّهُ وَلَا كِبَارَ الْأَمَانِ لِلَّهِ
 عَلَيْهِ وَإِنْ لَا أَدْلَاءَ إِلَّا مَا يَحْمِلُ بَعُولَهُ وَإِنْ لَا أَحْكَامَ
 إِلَّا مَا يَطْهَرُ مِنْ عَمَلِهِ وَلَا يَحْكُمُ عَنْ شَيْءٍ بَلَدٍ كَلِمَةٍ
 وَدَرَجَاتٍ نَعُودُ فَإِنَّكَ تَرَى مِنْ يَطْهَرُ اللَّهُ وَ
 نَعُولُ لَكَ حَادِثُكَ لَدْرُ وَيَحْكُمُ فَإِنَّكَ وَدَرَجَاتٍ
 عَنْ كَلِمَةٍ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ فَتَدْرِي فِي مَعْلَمِكَ وَمَتَوَاتٍ
 فَإِنَّ أَمْرَهُ فِي كُلِّ كَلِمَةٍ كُلِّ كَلِمَةٍ وَفِي كُلِّ حَرْفٍ
 صَلَاحٌ كُلِّ كَلِمَةٍ رَقْمًا إِنَّكَ وَلَا تَعْبُ كُلِّ جُلُودٍ اللَّهُ
 وَبِحَدِّكَ اللَّهُ فِي السَّيِّئِ لِمَا أَحْكَمْتَ عَمْدَ لَكَ الْأَمْرُ
 الْحَقُّ فَإِنَّهُ أَمْرٌ بِمَنْ لَكَ يَطْهَرُ ذَلِكَ فِي الْكِبَارِ
 شَحْرُ مَا لَمْ يَكُنْ مِنْ يَطْهَرُ اللَّهُ بِأَحْكَامِكَ فِي ذَلِكَ
 الْأَمْرُ لَا إِلَهَ أَنْصَرُ مِنْ كُلِّ نَصْرٍ وَالطُّفُفُ مِنْ كُلِّ طُفُفٍ
 يَحْكُمُ عَلَيْكَ لِقَى وَإِنْ لَمْ يَكُنْ بِمَنْ أَمْرٌ سِيَّانًا
 نَعُودُ أَوْ لِي رُوحَ مَا يَوَاهُ فُلَاهُ دَرَجَاتٍ كَرَامًا
 حَلَسَامَهُ وَطَهْرَهُ وَاسْمُهُ أَوْ أَلِ سَمَاءَ كَرَامَهُ أَدْنَى
 لَهُ فِي الْكِبَارِ مَكْلَمٌ مَعُودُهُ وَمِنْهَا مَدْرُ نَفْسٍ مُصِصَفٍ

اللهاء بكوند خبر دك له بآء آرواى و فرى و سار
 راى ما انا ما ند عوفله الاسماء ان كلمه مولى الوتر
 مخصوص جو حل حلاله اسب حاسمه در صلوة
 اوسط در مقام حكم بر كل ايام اسب كه بخواسد
 قول بر تعالى شهد الله انه لا اله الا هو له الامر
 والخلق فلا ظم مسر الطهور و مكلم الطور الله
 به انا الارض الا نى و طعت السادة المسهى و
 ارفع السدء بن الارض السما و فى المالك
 الملك واللكوب والعظمة والمحراب الله
 مولى الوتر و مالك العرش والبرى همردا كرم
 ارمحاب ركلات الهمة برمد كور سما حكونه
 مخلوق كرمه صا رك اس طلاق مولى الوتر بمودنا ما
 او را در معامس برع بمودند و خلق كرم اس را بر مفضل
 فرار داند و ما بر لفظ خواندند و برت هاس
 كهسد اما در حال اولس الهى سر بر بمودند ار
 حشر بن ندى الله هم بكر دند و حكوم بر اسب
 و وفار اصطوم بر اسسد و ارموم حسا در دوا

واما بگویند مسوا به نام عالمی در هر مایه حی مراد
 که نور فاعل است در سلسله و در هر مایه مراد
 ظاهر است عند الهاء و باطنی عند الهاء و یکا احد
 الهاء و مقصود عند الهاء الی امر قوله الله سما ان
 حد در و راجح حالس تا و یلا و یو هاب سر کت
 و طوباب کاسه را مذکور و مسطور و مدد را
 مع این حکم حکم کما است و در قول عالمی ان الله
 ما اول ما تر من سما و الوحي یخرج من الطاهر
 انه من حرف کلمه الله العباد کاد من الاحسن
و ذکر انه ذکر الله کما یخرج من الواحی
 انه ليس منی الی امر الله حجاب حاجی عند الکرم
 در کدام افعال و کلمات الهی و صریح شده که ممتنع است
 و افعالها من و مطلع امر من مرع ملسع است
 حجاب حرفات افعال و هوومه سما که خود را از افعال
 احتیاج و از افعال الهی میسر بدای بود و پای سما
 باحال و در افعال جلالت و دل با صره که نویسد
 مولی الوهی الله طاف حول الاسماء حد خود را عند

در صباه و فی سبیلہ و حیدرہ ^{مهر} میفرماید بحسن
 ابریکو اما ادا دانی حقّی و فی امرای و الله در
 حال کربا را مرین امیر خواستید کرد و قصد
 و در لوح حیات بر علم هاء الله مارا لے تولد
 عالی احتیلا و احتیاس حین اکثر سده مارین
 هل بدستم بعز الروح فی القدر و سن الا علی و
 بعز الله لا یفصح ما یرد علیه من الاحزان است
 رانی من الجمع و هو رانی فردا واحد من العباد
 ارحم بطلب ساند مقبلین بر فکا عالم اکاه سود
 حه اگر اکاهی حاصل شود هجیک رما داده
 الله بخار و بنماید و نامریکه لایق امام و بدست
 لب نکساند ^{مهر} با اگر التوم نفسی ابراهیل باد
 عیب بر شمار ارد سود و سؤال نماید که این را و نک
 و او هام کرد که نموده اند اما حق بان بطور مرق
 و ما ادی داده سده اند بر حکم ماها و با استکمال
 کمال قدس و ما رل من العلم الال علی که بی کبری
 سده اند را و بل حه مسکوئند و حه بر صدق قول

عدل الهی پس سدید و از عذاب و عقاب نانی خود
 نمودند و بان احوال که عمر له سبب د و دین بود از
 رای هیکل امر و سدره ظهور بطور نمودند و سدید
 و بان ارض میام که انهادا سدید این طلمها بود
 که ملا خط مضموم بود از مدعیان ایمان و
 تحت و وفا که وارد ملسود رسیده عرا الهی
 که در احرار نام مضموم و دنا اطافی میخواست
 و بان یک که بر مظلومین دنا و بوجر تمام
 و این سان را مکرر در احرار نام مملکت علام
 مضموم بود و هر کس فائز بر مضموم بوده است
 نموده و در الواح هم احدی شراب بار اولی هم
 هو الباطن العلم الحمد لله الذی جعلی مظلوما
 استرا پس نادی عباد و حلقه تحت رنکوا
 ما ارادوا فی حق و فی امر و لو یکس من معین
 لعدی و لا من ناصر یصری لا من جاعظ
 بر کی تحت ارادایم و مستایم هیدایم و مر
 لی فی صفا ماه المحبوم و بلا ماه المتده فی

کادون فلان الله فلا رسل الرسل کلام اجمعون
 ان لا تعبدوا الا الله وکنتم من بطرته الله مؤمن
 هر صدها را فسوس و حیف که بحسب مسد
 مقصود کل رسل و کتب رسیدیم و رطوبت از دست
 دادیم و یوسف لها را بدر اهرم معدود و هم
 و روحیم بحسب لا یقدر العباد ان یدکروا له
 با حسیب و با اسما حیدر عالم آمد و حد ظاهر
 شد که بخور عاب نهاد و من موج زد و اهرم
 دُر بر اسرار معاد و عالم ظاهر کسب رجا
 اناب عربت عدل بحکم لسانی علوم و حکم مکتوب
 مسوره در دقائیس بود سکر به یرون زبحر
 رطوبت و مود کل اساء و در مور و حنائی و معا
 رینان در فتنه بانی ار عالم سانس با هر دو
 مسرود تعالی تعالی رتبا هی با هی بحوث کسب
 که عرس سانس اظهار سانس خود بود بلکه هر دو
 اتم و اصلاح عالم راحاء من فیه بود که کل بطر
 نوحید حسیب من سوند و با فی ظهور رجا

خود در دست دارند از جمیع امیر در میان نار و
 امیر در این ظهور اعظم از نفس حال و در ظاهر
 يك قول و صدق ادکار و احوال خود میدارند و
 جمیع کتب الله امیر را اول مدافع ما از ظهور اعظم
 مار کسره رد و یکدیگر بن کار و افکار برآورده
 و اوها ماب سمار اصمها مدح که مرفع کل رسل
 و کتب انبیا که هر رسل و میرل کتب بداند
 الا علی بن ابی طالب و مودعه قول عمر کرم و
 بان لا مرسل الا الله حل جلاله و ما ارسل الله
 من رسول ولا نزل من کتاب الا و توهمین کل
 بالسمع الخفیه فان من الاول الذی لا اول له
 الخ حیدر هذا مع الرسل و الکتاب و الاول و بنک
 هو هر العلم فاسهد بان من کل الرسل کل الکتاب
 ان نعد الله ولا شریک له شیئا و هذا مع
 الا ان توهمین من بظهور الله لا یقر به
 عدا و لا تعرف نفسك فی الحیوان الی لا یفعل
 فان ما اراد الله من کل الرسل و الکتاب هذا و کل

حصه المعلوم لعلها القذا وحفها وها ما حد
 مریسعه راسعه موده حه که هزاره و ه
 و کلا و سادات دره که یوحه داب مقدس
 و صبح اره و هم وطن و با و بل و نفس است و
 مکرر با کند سده که بعضی ظاهر ما بطور است
 العظمه و ابرل من فلم العره مگو شد و با و بل
 مکسد بر حه نك الله ما که بفارسی مروه موشو
 صبر ما بد کسی که توقف کند ابر و بد کسی که
 ارار عده اصنام است و کسی که بطور عابد است
 ادن مروه حه ار برای بد کسی که او را مریس
 در کما صبر است مریس و مریس کن با در یک
 مقام دکر موده حه که صبر ما بد هر کس توقف
 کند رعد اصنام است و هر کس بعضی حه اد
 داده سده با و بطور کند ابر مریس کن است انا
 بدیده در این مقام با دل قولی بحالی لا ارا
 اسکله در الواح ار فلم و در حاکم و با دل از کما
 عظم عظم و النور عظم عظم با بد اصنام و

باطل باشد وارد و سر فادع و اراد کرد بد مار می
 بقطر سان روح ما سواه و لاه فرموده فاداً
 لا و بتک جوهر العلم فاسهد بان عمره کل الرسل
 و کل الکتاب بان بعد الله ولا لشرک به شریکاً
 ر هذا ممسح الا وان تؤمن من بطهره الله ولا
 یصرف به احداً اخر لسر اسرارهم ما با الهی
 و ما کذاب علی صمدانته کذاب عمره
 اما سر او را است که با و هاست اما خود کذاب الهی
 تا و بل نمود و در حق من دون الهاء احد کرد و با و
 ساحد شد و مرتها خواند علی قول اعراب
 ماده باطل باطل فوجی الاهی ما هدا الا
 و هم کبر و ظلم عظیم مصداق عترت کرم لس
 در انهم هر اسر صدهم ترا جوهر علم لس
 سهادت ده تا سکه عمر کل رسل و کل کتب
 ما با است که عبادت مافی خدایا و سر یک نکرد
 ما و حر مسا را بن ممسح است مکر است که امان
 او من بطهره الله و فرین یکی با واحد را

اسما دارا اهل سبعة حمر که در موم اسما ذکر است
 از علم اعلیٰ حاکم لا صریح بعد از برای و انصاف
 هم باشد امر و انصاف افعالی موصوفه اسما
 با فو هو را دان مرصدا صعاء بقاء مالک است
 که از افعال الواح بدست میسازد با مرصدا
 اسماع کلمات سرکه که از انفس موهوم ظاهر
 اما الحقه کفیه شده از بارکلا و توهمات بما ارا
 الله بوده و اما انرا در کار و افعال علی اختلاف
 بوده و بنسب مضمون اهلها نفوس میسازد
 که از حلیج اسما ذکر شده و در ساطع بحر حقیقت
 علم بوحید حقیقی بر افراخته اند اسما عماده حرا
 سبعة اسما بر از نور احد صبح نمود بخود و حد
 مهمتک و با طرا اسما دارا اهل سبعة حمر که در
 موم اسما ذکر است از علم اعلیٰ حاکم بحر ساطع
 اهلها را حق حل نموده مضمون اهلها نفوس
 میسازد که از حلیج اسما ذکر شده و در ساطع بحر
 اعظم علم بوحید حقیقی بر افراخته اند اسما عماده

باقو اعلى صوخته ناسد و همين دان سدا مالک
 اسما موس و هو مه لا بعد لا تخصی مساهد
 میسود باق هر یسه بعیر ما اراده الله بطور
 انه کذاب غیر شهد بذاک مالک القد فی
 المنظر الا کبر بعضی اختلاف را در سبب
 و صدایند و حال بر کل لا رمیل واحد هر کله
 که سبب اختلاف سوداران احرار عما سد
 ولو بظهر من الدین طاووا العرس فی الحسی
 الاسرا و امر و دینا کل یعلوب نورا و مسود
 امر مسعود میسود و با علاء کله الله انلس
 حکم حکم الله که در صحفه حمرا و علم اعلى بلس
 سدا الی امر اللوح در مقام دیگر بارال قوله تعا
 ما حرر کذاش نوم نوم اسعاصب کتبی
 و اهلها موسی هسید که از حلیح اسما کدرسد
 و در ساطح بحر حقیقت علم نوحید حصی بر
 افرایند اسما عسانه عرب علی اسما برادر
 نوم احدی مع نمود می حله ممسک و ناظر

درهم سکر در صحن مرا سلاحتا حاتم الله روی
 و داده محاطاً تمها حرم کر بلائی نازل الی قوله صرحت
 اما حرم الله را صی و مسوید که حرم حرمی یعنی حرم
 سعید را بعد بر دست داده سود لا راند هیم مسوی
 مسدود ر هیم عالمی مول می نماید هم در مقام دیگر
 مفرماید قول کر تعالی ای دین صراحتاً مطلقاً
 و باراج و استی و سهاد و دلک طاهره سود و
 دست بلکه صراحتاً عالمی که احسان حق نان عاملند
 و اراست می صدمند هذا صرحت و صراحتاً
 علی العالمین صراحتاً که تو می کنی و اهل بیان
 مدعی آنست که بعضی هم شک بعضی را عصا
 بعضی مسدوداً که بر انداخته اند و عاملند
 اینهم عاملند ای دین است اعطی مفرماید
 بعضی الحق و راستی الطهورات الی هذا الطهور
 الاعظم من مدعی بعد آنکه کدات مفرستل الله
 ان یوفعه علی الرجوع ان ما تلهو التواب
 وان اصبر علی ما قال بعد علی من لا یحرمه الله

حرب سحر اسرار ارنور احد موع نمود اس
 اسمائک اهل هار ارنور بمطر اکر و نوحه باق اعلى
 نار عسار د اسم عمر و ورید و اسماء اهل سوو
 سوده رنس بلکه اسماء حسى است و معمر اید
 اسماء سحر حرب سحر اسرار ارنور احد موع
 نموی و حله ممسک باطریدا با سحر راجع اسمائک
 ارنور احد موع نمود و ارنور حله حسى اید اس
 حر صاب بلا فصل و ولا عطله و ائم طاهر
 بود که حو جل سانه فرمود حرب سحر هر نویدی ناک
 خود صبر اسدند و بان عاکف مسدند و شمس ار
 اصل که مسد و موع ممسک نمودند لذا علم اعلى
 راعه مطاعه اعرفه س الھی جل و علا حکم سبرک
 و کفر و صلاب اها فرمود را مرد ملا خطه فرما
 حه انصا هوس را ارنور باق اعلى و مطرا لھ موع نمود
 سوا اوها ما را و بلا راد کار سبر که نوده لار
 العلی الاعلى حکم سائی فرموده هر چه بای جره
 ان دین بود در جان نکار هر چه بی جره ان دین بود

حوط عسك وكر من الساكرين در بنا الى واما ما متحد
 حق مسعود باس وارد ولسر منقطع لعمري ما وراء
 اليوم سيعفي بحمد نصيبك في اعلى المقام لو يكون
 مسعياً على امره لك ان الله صلياً وصوراً
 من مفر ما يدك دبح اساعطيت مفر ما يدك
 نفس جو من تحقيق مفر ما يدك ظهورات ما يدك
 اعظم كسك اذ عاماد بعدا وندرسك اوكدا
 ومفر بعد مفر ما يدك امر عتي مفر ما يدك
 داسه اندهر در بحالي حرك مفر ما يدك
 مهاره سائر يد اكر باشد امر حيا بجه مفر ما يدك
 حكوم اسفرا مفر ما يدك امر دور كار نور عرس
 سكون فكرين ريا سراداسين فكرين وياس ار
 مطمئنين شتاسك اكر اذ عاماد جميع مردم ما
 بانه ممكن است باقوان توجه بهما في سواها
 ويكدا في اها را اسب سر جود افعال كيان سوا
 مله عالمنا اذ ان بيان واضح ومعلوم مسود
 ان مله وان مفر كه مفر ما يدك بعد عروب

المعتمد العبد مساهده کن که اهل با اهل ادب را
 نمودند که مطهر و علم و منش جهان را میوه و موهده با طرا
 الحال ظهور رسامه علی الامر موهده و الا و نفس الحق
 تکلمه از امر موهده تکلم عنصر موهده اس جمال امر
 عقیق معال را لعب طعان اسرار دهر و روح
 حرک صفا و در معارف سازند لوکان الامر که
 بقولون کف نسف امر تک علی عرس اسکون
 تفکر و کن من المفسرین تفکر و کن من الموشمین
 تفکر و کن من الراسخین تفکر و کن من المطبشین علی
 شأن لوید غی کل السر کل ما فکر ارفوفه لا سوخه
 الهمم رتد غمهم رأئک مفلا فی فله العالمین
 لعمر ان الامر عظیم عظیم و النور عظیم عظیم طوفی
 من سد التور و راء موضحها الی الوحده الذک سورۃ
 اسرف السموات الامر صی ای دیم صر حدید
 ناند و فلت بحکم و رحل بحاس ساند ناوساوس
 نفسیه بلعزم المنس حکم بحکم که باراده ما
 اسم اعظم حامی بار اسده احفظه کما

الا من شاء الله ترك الغر العلم ثم رد لسانه
 واستقامت هيا اسب كرا قبل وبعد صعد
 سده نازك در لوح اصبح اوله من صعد ما لدن له
 حل سانه لا يصد فوا من ناسكم مما يخلص
 الامور فل انقوا الله نافوه ولا تكون من
 حذوا كاس لا سعامه ناسي هم اسر نوا مهاب
 يدركي الحكم فل املوا يعلوب نوراء الى الا
 الاعلى صقطع عن الذين سكلون ما لا ادب
 الله لهم كذلك تعلمكم سده المهي في سده
 لسان الله في هذا اللوح الكلا من ادبر
 العباد ولا لظا من لدن مشقو كرم امر
 ما خطم ما شد كرا مح اصل من الله را محمد
 بطو كره ودر امحه كهر سده ويا ويل سده
 ما شد كرا ما دار الله وما رل من لدن الله في
 كتابه نوده ما نا هو آء نفسانه وخالف
 ومعار ومسا في وما من ما اصل اصول الله امر
 وحكم الله وكتاب الله وما رل في الواح الله في

شمس الحقیقه و السناد المصلک و قد ناله کلام الله
 طهر الصبر العلاء و باهر بار می ماند بر کله منار که
 لوح ملاح القدس ظاهر گردد که صبر نماید و احد
 من هو لاء المدغم رأیحه الوفاً فسبحان الاله
 و همین کلمه که قریب نام و اس صبر و دین داری
 در بری من نماید من بی ناصر و معین همسم بقول
 تعالی ناری هل یلسم نعر الروح فی القدر
 الاعلی نعر الله لا یفهم بما ورد علیه من الاخبار
 است برائی من کج و هو برائی من اراحدان العنا
 هر نماید بر حسب ظاهر ظاهر هم مسرود کل گردد که
 ناس را استحقاق مسعیه و در امرت العسل
 اقل و کبریا حمید حایحه صبر نماید بر امر الله تا
 نماید الا اقل قللی بقول تعالی هو العزیز
 القوی المستعان و یستألف نفس و هو برائی و صواب
 حت هائی بحر امداد و هم برین امداد تعرضه
 نفس قد گذارد اگر چه عریض کل از ان ظهور
 روح و طلوع غر سلطانی محروم خواهد شد

عالم کائنات لله وعمار من عهده معلوم و صوط
 بوده حاتم فرموده انه لکفی العالمین اگر
 او باشد هیچ چیز نبوده و نیست و هر چه جلالت او
 ظاهر و باطن و اسرار و کسوس سلطانش و جود
 و امر و نهی و نای و برادر اگر در تکلیف و
 تصرف و تدبیر حاصل شود احوال بعضی ^{بسی}
 در جمیع مرود بقوله تعالی ^{منسب} البحر مساهله
 ما اورا احد میماند و البحر معادن رسا و
 روال و تصرف و تدبیر است او در کس که اد
 علم اعلی نامر موحداست حاکم کس او در
 جمیع عوالم انیس و موافق است سر را آب
 میدهد و فقر را سرب میبخشد و کراهت را
 راه نماید و طلب را نور خطا میماند الی اخر
 قوله الامی حال از کائنات لله و بما نطق به جمال
 الکرباء نطق میماند به از کائنات با و بلا و
 و عوارضات و عوالم خود سر و امر و حکم
 از عهده و انجات احیاء الله علمهم هاء الله

تکلم بر آئینه منکمل حس بوده هزاران هزار دلی تباری
 بر هر کله آن خون سمس طاهر و مسهود انا با عو
 معنی هم روده اند و معنی سقامت را با ستموه
 اند کات در کراجه بارل و مخصوص که در صبا ح
 و مساء امر بسلامت انا اب محسب بوده انا
 محسب هک و دگری و رفع احیای سوده انا
 در کات و در من مقدس بارل صفر ماسد ادا
 احلیم فی امر فار جعوه الی الله ما دام السمسم
 مسروه من اقی هذه السماء و ادا عربا رجوع
 الی ما ترل من عیده انا لکفی العالمین امر
 اگر اسعمر الله من ذکر هذا القول اقی اقی بول
 سما حصص من اوده الله در رفع احیای
 حرار کل امر رجوع مما ترل من عید الله سده
 عرب سمسم حصص کل مامور و محکوم و هو
 الامر المحاکم المعدر القدر فویرک لهم اعیان
 نکتب هذا القول کل الاسماء و کل عارف بصیر
 ماری مدار عت مسهود سطر اس عظم و مبرا

انه هو المقدر بالقدیر ^{تر} اسب که هر طین امرود
 سر طین نفس هو ^{تر} نرون آورده در کانه های
 و اوها و عو ^{تر} عوطه محو رید و حقیقت علمیم انه
 العذاب و رب الارباب و الله قادر لا یوقطرا
 و صعود در هو ^{تر} اعر لوجد سوده و بدست
 سگ اسم و بك لفظ دین سگ ^{تر} ضعف سد
 وارد سب ^{تر} اما ان اسم خرم کر و لا
 مطلع و وصاف بلا فصل و ائمه معصوم
 نود لا والله حناحه در الواح الهیه شرح ان بار
 و مذکور باشد ذکر سحر در این مقام و معام
 احرى که از بعد مسطور منسود است که جو
 مسرود بوده عند الله و فی ساحر عرفه
 که در سر ^{تر} و طیون و اوها مبر از اقدار
 راعفان ^{تر} الحرب خواهد رفت و برهان
 سگ بعضی خالص خواهد شد لذا در جمع
 الواح احوال و افعال و اعمال و ادکار ^{تر} المحر
 از علم الله رسا الله حاشی و نازل کسه

لا زال سکرات علیا که در عالم اعلی در لوح حساب
 سمندر علیه هاء الله نازل امام عمون
 و انصار دصب موده و حون مزاب در او
 نکریم و با مثل و بعکرم ما نئم و هم حین الرم
 اینکه خود حساب سمندر علیه در او نکرید
 چه که مخصوص یسان در هر سده اولی بوده
 از دله تا ناسمندر حرا طبع کا طین لا توصف
 و طریان موده و بنسند و حوب قبل یعنی
 فی الحقیقه بطون و او هام بر دست سده اند
 لیس بر امری از امور آگاه سوره سید
 حین اسرار ظهور معلوم نه سده و این
 لفظ در اسرار ضعیف است و ارد سبب
 ناسمندر حروف هر ظهور ناند بر امام
 ظهور حاضر باشد و شرف لقا فایز
 اگر هم اسرار و کن من الحافظین از هر معنی
 نوحید را ادراک نکرده اند پس ای تدع
 ذکر هم و دیگر ما لیس نه الحمال و سلاله العتبات

امّا لود که بمنا آمد خبر ستمو افتاد و بد که اوراد
 و اوراق را صبح و وفا و عرفان حو و اومای
 اسرار حرف بر باب و بحسد را بداملف سد
 سوید کلمات دینا فای را در نوم مسا و احرار
 الفای و هذا قولی عن عمر بن الخطاب و ابی
 رجوعها الى العصر یجر و اناب و دههاها و اما
 و صحیحها فی سترها سدا بحقی الوحود هم بعث ان
 هذا یجر عن عاب و یحب کون الهم بخطات عبا
 و ان هذا سلسل عاب و قال لم یسکرونی ما
 اهل الکتاب و ان هذا الامر عاب و اسم اهل
 الهدی و هل اسم الاحباب بالله هذا لکذب
 عاب و قال ما یرجع الیک ما انھا الاصحاب
 و ان هذا امر من عمر بن وهاب و لم یحدونی الا
 ادا طهر الموعود فی يوم الاماب و عمر بن ادهل
 لدل عاب تهر اما در اس خطاب هم برت و اس
 راه دارد که مرجع عمر بن جمع که خود را امر احباب
 اصحاب امدا سد راجع سود لا و برت الامر اب

بکمال قرب در این کلمه علیا که میفرماید آلی
 حق سر آر ظهور معلوم به فکر نماید و هم
 چند رکعت بعد از آن که میفرماید (سبح اسم ربك
 لفظ درین سلا صغیر شد و از دست
 مرتب) با کمال آداب الله تسبیح و لوحه الله
 با مثل نماید حال سبوح ربك لفظ مالک
 ظهورات و علت هوایا ارضیا بر داسه شد
 و از دست ردایا سبوح ربك بعضی مدعیان
 ایمان و ایمان در سبوح وایک با و در معانی
 و ادب که درون حق و غیره کل ظهورها مقام
 نفس و کسب خلق کلمه اسراف حق است
 و معنی ما در الله به صله طاعات احد نمود
 مع اس کلمات عالیا که میفرماید استک
 بعلک لعالم الذک جعله صله الامم الی امر الساک
 دیگر عالم حه بحر کند ولسا حریتا ایمان عالم
 ملک و ملکوت متحرر و عدت سهود و مهووس
 که از حه انصافی بود کل را احد نمود و اس حه

ويهول تقوا الله ولا تسكروا لكم انى من سماء اعطى
 سلطانا على من فى السموات والارضين انك
 اذا سمعنا لتداعى اقل ذلك الهاء مامو
 الوردى ماد كرى فى سحر عكاء ادكس من انك الد
 سد واعهدك ومساك وكهروانا اناك اليه
 احاطا الوجود من الاليس والاخرى الهاء
 عليك وعلى كل باب مسعهم ارسا باب
 الله وبصرجات ربنا ربنا وبصق سد كه
 مسركن بالله الهى الالهى اربا فصى عهد مسك
 نوره وهسد مر موحدين الذين كانوا احر
 الما الهى والاعلى وجمال الله الاعلى الاقدس الاعظم
 الا الهى معداك اس نفوس اسم حود مر اساطير
 مسطر اكر كذا رجه واهجارهم مساسد ناسر
 اكسنا مادى اوطالمى كه مسركن بالله دنا
 مر كره ميسور سد دما حى مر سد كه ذلك ارف
 الطمانه اذهم لمطالومته العظمى بوجه
 دنا ١٠ هواد منارك انور من رفيع كسا

هر که مصدق من نفس حق و انا حق والواح و سوره
 حق و وصایا حق رسامه ان ما و بلاه و موهو
 عوارضا و کلمات که النور نفس موجوده ناب
 مسعولند و اگر سما و بعضی که در این امر حسسه
 درها و بلاه رتبهات با سما در درجه واحد
 رافع انکار همداد انا الهه که در این امر
 انا لله بار رسد بر صد و قول بحر و مسود
 قول بر عالمی نسبی الساطع و ملکوت لسا
 ذکر من لدن الملائک بالعرف المحسر اصل المولد
 العالم و اعرف بما نطق به لسا العظم الملك
 لله رب العالمین العظم ان الهاء و ذکر کف و حق
 باح فله و ارفع حین فواده بما اکسب ابدی
 الطالین ان التاعی یعنی الطالم فام علی الطلم
 نسبه بذلك فلی الاعلی انه بحر کره ما ورد علی حال
 القدر من حدود المشرقین الدن بطوفین حوله
 فی الظاهر و فی الباطن العلم عند الله رب العالمین
 الرفع لعمر الله ان الکتاب سوح و العلم الاعلی سک

سمانه ار فم علی در احجامات و توهمات و سرک
 و اعمال و ظلم حرب سحر بارل سده که سادان عباد
 سدگر سوید و سدگرید و بعد از عروب ستمش جعفر
 در صلابت سفید و باستی بان فرقه مسرکه طالمه
 بهاسد و بکوسد ایچ را که اها کسند معصود
 بگردند ایچ را اها معصود سدید این اصرار و
 این باکذاب الهیه لاجل امر و بود و الا مسلم کل
 که در امان ظهور ستمش جعفر و توحید نفسی فاد
 بر در کلمه که معارف با اراده الهیه با سده سوده فاد
 نوع احصا از کلمات الهیه که در حصان حرب
 سحر مسعر که در الواح ابرار عه مالک بر تبارل
 سده در این محصر مسطور مسود لعل بکوردگر
 للآخرین در حصان حرب سده حاد ^{در}
 روحیه و ایه محاطا لعلی مل اکبر بارل قول **جل جلاله**
 یسنا یا ربی بکام مقصود عالمنا را اسول عمر الله
 بکلمه ان معادله می نماید کلمات و ان حوا بر سماء
 متب و انه بفعل ما دسا و علم لا اله الا هو

اما ظلم مسیح و سرک مسیح و ظلم رسول الله که
 در عرب و خدی مطلوب مال و توجه بر او و مسیح
 چه بود حراش بود که آن علی را که بقول مبارک
 حلوسه بود با او یکی می گفت و در مقام و نور
 واحد میسرید و وصی بلا فصل و لایست طلب
 صدا نشد و او را هم دارای عصمت گری می
 بقول ما شاء فاعلم کون الاشياء مثل رسول الله
 روح ما سواه فذاه معصده بود و چون مسیح
 بر این عصبه بود و لدا مالک تو مرا حکم تو
 و صلا لب و کراهی را لها و بود و این سرک و
 عاملین و ظالمین در کتاب لب عود حال که
 سما و اکبری همان عقائد و احوال بلکه هر هر از
 در هر فوق آن فائل را طعنه و صفوا الله کما
 حرب مسیح علی دارت رسول الله را و اهل نفس
 حال اکبریا کفید لا والله الماهم القو نکفید
 و هر کر سرک و کراهی ما روح روح بود که امر و
 مذکور و مسیح بود است حال بعد در جمع کتب

و مفردات جمع اسماء و ملکوتان و صفات
 و حروف آن از یک کلمه حاصل شده (مقصود از این
 اسماء اسماء حلاله نوده و الا معلوم و مفهومی
 و معهود و کل اسم که اسم عمر و زود و نفسی را از
 حق حلاله منع نموده و می نماید را اسم منع
 و مراد و جمع را هم سر یک حق نمیکند احدی
 و معصی نماید (اگر کسی در اعمال و افعال سعه
 و حرا آن نفوس و مریوم حرا بفکر نماید خود را بر
 الله مستقیم بداند و هم حسن فارغ را از ارباب
 دیگر اسماء او را منع نماید و سه باب و آشتا
 عالم او را منع نکند) اما مقصود از تفکر که معصی
 حرا است که نفهمد حروف سعه را حرا حرا
 نوحید حقیقی منع نمود و از بعد نان حرا سر
 نکردند و در صلاک سعه و در امر الله
 ماست و مستقیم نماید و هم حسن در حسن
 مرا سله حیات حاد مرا الله بحاطب الا اسم الحسن
 نادر قول بر تعالی الحمد لله اما منکر طلب عالم

الى قول تعالى قل انعمكم اليوم شي من الاسماء
 ولا اسم من الاسماء ولا ذكر من الادكار الا هذا الذكر
 الذكر فاما اهل العيوب وطهر حكم السور من لدن الحق
 علام العيوب جمع اسماء وملكوت ان وصفا
 وحروف ان اريدك كلمة حلوسه هراءه و
 سسه و اريد حريف مثل خود را اعلى العالم و
 الامم مستمع نه در يوم حرام معلوم واضح سيد
 كه احسن واحد اهل عالمند و در كنوا مالا اركيه
 اليهود ولا النصارى ولا عرب من الاحزاب اكر
 نفسي در اعمال و اقوال مستعبر و خراء ان نفوس
 در يوم حرام فكر يماند خود را و امر الله مستمع
 بسد و همسايه فارغ و ارا دار كل نكر اسماء او را
 مع يماند رسم باب و اسارات عالم او را مع
 نكند الى اخر اللوح صغر يماند عي يماند سمارا
 امر و رشي از اسماء و اسماء را سماء و در ذكرى
 ارا دكار مكر يماند كريكه نان صام عمود اهل
 صور و طاهر سد حكم سور اريد حق علام العيوب

ما ظلمناهم بظنّ در لوح منارک دیکو بارل شول
 تعالی هو الساهد الخیر امر در جمع دوستا
 الهی باند در امور اعلیٰ بقکر نماید و بر ایمان
 حسنه اسرار کادیه آگاه سوید که ساند از بعد
 با وهاماب جدید مسلان کردید حریت صبر
 از اعلیٰ المذاهب سمرده منسد ارادی الا حق
 واد لهم طاهر کس الی وله کما هر از رود و است
 ملارید برید عفتان و د کرد رائج ایمان و انما
 مسعود بودید بلا حرمه ان عفتان بر محمد
 ریه ان العاطر احاصلی به بود هر که از صراط
 مسقیم محروم در مسیل او همار طوبی و سال
 سرگاه معجزه از ترا حق حل جلاله بریدند
 و حق در امور خداست عاصی بفرقه
 با عسار بود که دیدید و سید بدله آخر نامه
 اسمی که باند اسکه صفر اند (جمع دوستا
 الهی باند در امور اعلیٰ بقکر نماید و بر ایمان
 حسنه اسرار کادیه آگاه سوید که ساند از بعد

که همه نو سورا می نایستند از حق خواه که حرب خود
 در این ظهور از طوبی را وها حرب صل یعنی سحر
 حفظ می ماند که مباد صل الحرب حسرتی و الا
 واقع شود الی قوله که صاحبنا بصره را می گوید
 ویدیه مسعودی سوید که نور اطمینان و بساط
 خود آلوده نموده اند امروز هر از علی بکلمه محو
 اصفا و اولسا طواف مسعود الی قوله که اس
 سان مکرر از سماء عرفان محض فصل بارل ما
 حرب الله صلیب ناسد و عباد را وها م
 و طوبی حیده حفظ نماید کذلک طوبی و الی
 فصله مرعنه علیک ادا سمع فلک الحمد
 ما مقصود العالم و لک الفصل با محبوب افند
 المخلص هم این مکرر و اصرار حال محار
 ار برای امروز بود که مساهده می نمود مد
 نفوس در حصار حرره و همت سرگردان مسدود
 خواهند شد مع این اوها ماب حال خود را
 هم ارطآن هوا عرفان و اهان مشمرد

بمسك بما ند صمطعاً عود ویر او باوار تر خند
 حصی منور فائز مردون ان محرو و توده و
 السه سادات و مروا با با الحوب راسد اند
 ر دند اند فلا احد والا نفسهم ارباناً مردون
 الله ولا شعرون و الحصار والا نفسهم اولئاء
 مردون الله ولا تعرفون اميد انكم معهم
 لمح احدی حریك الله دارند بما سدا ناسد
 كسد كه ساند بارها ان فيه مسك تسويد
 و حمر اميد من رسد و صلح اند فلان
 الهيا و حد واحد النقاء باسمهم اسرنا
 صمطعاً عمن على الارض كلها كذلك نطق
 لسان الربها فملكوت لسان طول السامعين
 و بل للسان المؤمنين والعاملين هم شرح حارهم
 حرايكه تصدق بوسرك خود كسد با ان كتاب
 واصحاب و با امك العباد بالله ما اند ارحم
 كتاب اس اعراض بما سدا اسئل الله بالبحر
 ان تؤيدنا على الرجوع الى مساه ما بعموم و عمر

با وها اما حدیك مسلا نكر دند و كركك در لوح
 مذكور صل مضموم ما و ما س بار مكر دار سما
 عرفان محض فصل بارل نا حرب الله ملقب
 و عباد را را وها و طوب حدیك حفظ شد
 كركك بطوب و الی الاعلی اوها طوب حدیك
 عرفان مود اما حراس نا و بلا ب و مو هو اب
 امر و بود مقصود مبارك كه حدیك ا سدا
 سدا ای اهل بصر اقصا نا مل و بفر و مائند
 و بعدل و راسی نكلمه مائند لوح مبارك اخر
 هو المقدس عن وصف لكائنا و ذكر المكنات
 نا نتر الى جن اهل ابران سو حذو حصی فائز به نك
 عرفان اهم سا مائند الی قوله لك هر بهسی ابر
 مسرى و حی و مطلع انا اب مصلی و سهری هك
 مائند او از نو حد خارج و از مسر كن محسوب
 و لكن ان حرب عادل و انا اب معنده بمحوله
 ذكر موده اند و نا ر و انا اب از نور نو حد
 بحر و مكر سدا نا نكر هر بهسی الی الی و حد

حار بوده و بسبب آتش آلوده ملا خطه فرماید
 حق جل جلاله اظهار عبادت صبر نماید و بر کل بکسر
 میگوید و التماس میباید صبر نماید حرب الله
 را میگوید عبادت حرب صل یا مور لا شمس
 لا نعره مسعود سدید و بعد شرح امور لا شمس
 لا نعره را صبر نماید انصاف انصاف و حق مبارک
 و تعالی صبر نماید من لا انصاف له لا ایمان
 له یا ربی لوحی در احرام الله لا حل جنات اسم
 جمال علیه ثناء الله نازل در این مقام مسطور
 مسود یا راجران قلب مبارک الطمانی علی مطلع
 کردند که ارحم روده قولر تعالی ^{طمانی} اسمی ^{طمانی} انما ^{طمانی}
 فی قطب العالم الحمد لله الذی اظهر ^{عظیم} اسم ^{عظیم}
 رحا للامم الذین انکروا محمدا لله و رهبانه و
 حادلو اناناه و کفر و انجیر و انوا علی سفک
 دمه و سدوا کمانه الذی جعله حجه ناسه
 من عبده علی من فی السموات و الارضین یا
 اسمی سید عالم سید مرسلین عظیم و ملکوت

و توفیقا علی القضا علی ما فات عنا فصل احسن
 اده هو الکرم و الفصل العظیم لا اله الا هو
 العمور الرحیم در مقام دیگر بار اولی که
 طوی در آن قصه که بطرا اسفا صبر می و بداء و
 فاش حوت الله را از مل مطلوب بر کسر بر سا نکور
 مسو ند که عسائره حوت صل نامور لا شمس لا
 بعبر مسعول کردید در و رو و اعصا عائد
 اصبا بودید و عاکف و مها و خود را اعلى علو
 و فصل هم صد انسد در لیا و انا طهور ما
 انا مردا ارجو جل جلاله کمال بصر و انما بال
 مسئلت ممدودید رجون باب لها مقبوح
 و ستم کنون ارا فی عیظا هر و مسرف و حکمت
 مواج ارا عالم و ما هل برا عراض ما ممدودید سیم
 الله فطر ادر باء مکاسعه و سهو فاش
 نکسید فاعبر و انا اولی الا نصا الی قوله لای
 نکو امر و در نوم یوحسد حصی است اصبا طهور
 ارا فی سماء فصل مسرف و لا یخ ذکر عمر الله

بذلك ما ح سن ستر وارفع حين فلي تسئل الله
 ببارك وبعالي ان يطهر عباده من حسن الطوبى
 وعمره الا وهام الله على كل شئ يدبر نوراً
 ما نوار ساني ودكرهم نأما لي وشرهم بما نزل من
 سماء ساني البدع سبحات حمى الى سفس
 من في السموا والا رصن الى مزلوح تدرى ما في
 وما يد تحصى احد بمود لعصا ما رادحا وهما
 مان سكرين رنوحه بمود حسم سترين وبلد
 سد حين فليس النور ان دحا وهما الرص
 يحاور بموده اكرا ما مزا احد كره اه اه مم اه اه
 الى امر الله لا احمر له اه اه عما ورد على جمال الله لا
 الاعظم الا هي على امره المسارك الا فليس البدع
 من كل طالم من كل باهر ومن كل كاد من كل عا
 ومن كل معرور ومن كل موهم ومن كل محلل
 حقا ئي كل الوجود من لعبت السموا لئلا نك
 القداء ما من لا اله الا انت الملك والمذكور
 لئلا نك القداء ما من لا اله الا انت فذلك ما

ساقى أم لا اله الا هو العز الواحد المحسن باسمي أنا
 تحت ان يترك علي سحر مولاك بحسب لا يحرك
 صاع الطالين الدس بدرامسا والله وعهد
 وكهر واسوم الدس باسمي لعمر الله ددا حاطيه
 الدباب من كل الجهاب وعملوا ما ناح به العلم لا علم
 ولوح الله الكه رم اسرا الاولين والآخرين
 ما اها الطائف حول عرسه والحاصر امام وجهه
 هل ياتي لهمس الله القائم على الامم ان ياتي
 لها لعمر الله يدريك لا ساء كلها بما ورد على
 المظلوم من الدس كذبوا بعد ما حلصا لهم للصل
 المحاصر وعرفوا هم سبيل الله الواضح المستقيم
 لو سئلك احد عن الهاء قل الله يحب راسي
 اه اه عما ورد على من كل طالع من كل احر ومن كل
 كاذب من كل عادل ومن كل معرود ومن كل مؤتم
 من كل معلم مكار ان سئلك احد عن السد
 قل لها بحسب سبيل البره فاه اه عما ورد على المظلوم
 من جود الاسرار ودا حد بعص الامم دحا الاوها

حل جلاله تسوید ندای مظلوم را وجود را محو
 مہم اند بصالح مسعمانہ و مواعظ حکمانہ مکرر
 ار فلم اعلى خارج و بارل فان بمسك مہم اند وار
 د و نس فارع و اراد باسد كذلك حكم المفضو
 في هذا الحسن لك احاطة الاحزان من كل الاسط
 ما اكسب لك كل عاقل محبوب فاعلى من اكر
 انكه سور بوحد حصی سور کردی رار ترا حی
 حل جلاله سه و میل احد سمانی سبحان
 الله فهو سكه خود را مسعمر و عالم و حکم
 مہم اند اسد فی الجملة بطون اوها الود هذا
 مسکر دند نگو الهی الهی جدا جدا مفضو مفضو
 اها اها معبود معبود کر ہا کر ہا مالک مالک
 رحما رحما اولنا نك ادطون و اوها حرب
 صل حفظ فرما یوئی یو انا و یوئی انا و یوئی انا
 و یوئی کواہ ہر امن امن با الہ العالمین
 امن امن یا مفضود العارین امن امن
 ما من سرك ملکوت السموا و الارضین میں

یلیق لك نامن لا اله الا انت بقولك الحرس والار
 هذا التحسين لسمع نجات حشره من ادمه وشمه
 حال كنوسه من مصر وبلد راسخ القدس من جعله
 ولم يكن وبه في ساحه فلهسه لسوخر الله بلسه
 الله وكنوسه من المعشرين (ذكر احران وما ورد
 على حال التسمي اس عدد ريسا سر ابريسا من مود
 نعاله ديكرد ديكرد ديكرد نالرك وجرسان ديكرد
 اوها ما حرب سحره والبحر ارفلم على درها راها
 نالرسده بود لا حول ولا قوة الا بالله ربنا
 الهى الهى قوله نبارك وبهالى يوم يوم الله
 وامر عظيم است نالكل نالقي ظهوره حذاط
 نالسد وارد ولس فارغ وازاد طوطى من هسك
 لهذا الذكر الا عظم ولست نديل وامر الله
 الامر الحكيم ره ره نسي لاهم نل راجب كه ما سرح
 حل جلاله عباد را را وها مصل حفظه را اند
 كه مباد ايتك مبادا سويد ما نبح كه سحران
 دسا و احرب است عمر در مقام ديكرد مباد قول

عباد را سوختن حقیقی ساری دهی که مبادی
 امت و فانی هر نومر الهی بر دست همدار صلیح
 ماسد امیدانکه در این ظهور اعظم کل فانی شود
 مایه که سبب حساب اینک است و علت ظهور
 نعمت سرمدی هم روز الهی عمر بها که احدی
 در مقام الله معبود و اله و هاء خود گرداند
 در مقام دیگر معبودی قولی بعالی یا عباد
 حق مطلبی کل را باشد و مبادی ما در کور است
 با ساسد اسامی سکه سطوح اهل عالم و
 اعراض احم اسرار را دارد از حق بطلان
 خود را بمثل حرب سحر بطون را و هاسد
 نعمان کل باقی اعلی حده با طر با سدر و بانو
 نوحید حقیقی مؤثر با حق از کله مبارک
 لا اله الا هو اکثری عادل و محسود لست الله تعالی
 ان یحفظهم من صوصاء الملحدین رباعی
 الباعض و او هاسد المسترکین هم را با مقصود
 از این معصایع و اکتساب الهیه آن بود که

امین ما امل المرسلین امین امین ما عا نه رجاء
 المصطفین امین امین ما محبت عوم السائلین
 لا اله الا انت العزیز المقتدر الکرم در مقام
 احزاب دل فولی تعالی امر و دنا دنا و لیا نفوت
 ملکوتی بر خدمت تمام نماید و امکنه و قلوب
 عباد را ارطون و او همام مقدس امر بد که سنا
 حری تمامه حوت قبل احداث لیسود و سب
 هلاک نفوس بکریه و هم در مقام دیگر فولی
 تعالی از حق مطهر سبها را مؤید فرماید و محبت
 اولیا شری را بر اسعافیت چه که امر الهی در این
 ظهور دستا عظیم است اکثری از مصلحتین الی جناب
 اصل امر اکاه نه نه بد بد که امر الکتاب فی هدای
 المقام الرفیع هم از این ناکند بر اسعافیت و هم
 عظیم امر و عدم اکاه الی اکثری از مصلحتین را اصل
 امر مقصود چه تفکر و یا مثل باند بود در مقام
 دیگر بار دل فولی تعالی ناند تعالی جو حل جلا
 مسانه سبب سحر کاهی در هر مع الی بر دلا امر و هم

و حافظ ثانی حکمت بگو یا حرب الله سماء و قیوان
 مصمار معاً و ساهمت ماسند و بر جد صا مرها
 کند که ساند عشا بخاره با و هاما مل مسلا سوند
 عده او هتا بود بد و خود را علم اهل عالم میسر
 و ساحدا صتا بود بد و خود را موحد صند ^{سند}
 الی جن معنی یوحید حقیقی ظاهر شد اگر قلم
 اعلی فی الجمله کشف نماید کل رسرک خود سه ساد
 دهد و لکن اسم سار د بل فصل را رها نه بود
 و اسم کرم عدل را با نه نام راه نداده طوفی
 ار برای نهوسکه بفرک نماید و در ایحه ارفل
 واقع شده نظر کند چه هر نفسی گاه سود
 بر حق بخوم همسار کی اسم نوم ناکر کرد و بطر
 اسفامت کنی مرتی سود الی عرسان شر صا
 بھی خوب همب و صامر سد بر جد صا ارف الله
 ر خوب عباد بخاره را نکند بد که سو هتا فصل
 مسلا سوند ارجال بود که حصرب مقصود
 فرمود (اگر قلم اعلی فی الجمله کشف نماید کل رسرک)

خرد الله نفیر صری بر کسر دود فعر سحر سوند
 و با آنکه بحی و ادر خود اله فرار بدهند لا و عره
 الله المهد من الصوم بلکه بصری بنا الهی در آن
 که ابطار ارا فو اعلى مار عائد و صحبه دیگر با ط
 نکردد خو را خود اند و خلور اخلو سمر و اصل
 اصل بسند و فرج را فرج گوید و بنا و در آن
 خو حل جلاله در الواح مارل فرموده نکند و
 ایما درن بداده نکوند و توفیقی ار خود نماید
 و عالا ادر الله له فی الالواح کتب نکشاند و ^{مغلو}
 ناسد اسکه بعضی ماباب الله که اسداء و ایهام
 لوح مسطور رسد مقصود احصا نوده اگر نفس
 در هر يك اراها سهر نماید سگار نامام لوح
 مبارک صحبه که نارسد فرمود کرد نام
 در صحن مرا سئل بحساب سمد در علمه جاء الله
 مارل الی قولر عالی ار خو حل جلاله مسند
 ما اخلو را بملرب کامله خود را نکرا ند و
 معوب فرماید که ساند حامل ماب سوند

بسمل فل يا عليك هباء الله مولى المؤمنين
 العرش والبرى ما عفى سعاد مسعود عباد
 محله مبادى حرب على بطون واوها الوده ابد
 مع انكه كل سامع وصرخود حشران وطحا
 الحروب رامسا هك موده ابد وسيد ابد
 محله مان حبل مهمسك داي لهم ولو فائهم من
 واو لاسي را رص فاحش لا ركه عباد را حفظ
 ساند دلامها صلح لا نكر ديد الى آخر البوح
 هم ارباب الهى واضح ومنس منسوكه با عو^{نفسه}
 كه عباد را بطون واوها صل الوده ودعوب
 مبادى لدا فرمود صل حواد در بلاد احداث
 مسوند طيون واوها صل را هم فلم اعلى سرح
 وفضل فرموده لا ركه ركه و بخر ركه در
 همين الواح مسطوره مذكور است و در همين
 ديكر مضمون مايد قول هر چل بيا برنا حرب الله
 نوم نوم اسما ص كرى است اهل لها
 نهو سى همسند كه اذ حليح اسما كد سارند و

خود سهاد ددهد رفهرود طوی در کافوسکه
 بفکر نماید و در ایچار فعل واقع شده نظر کند
 حر هر نفسی کاه سود بر حق محمود مزاری
 اسم مؤمر فاش کرد و نظر را سعاد کبر
 مرش سود انا ان واقع شده ا فصل حر بود
 حرا بود که علی بن ابوطالب با حاکم انداء
 روح ماسواه و راه سرک محمود و صاحب
 عصمت کبراش دانسد رعد را حصص علی
 يك بك ائمه اطهار که اولادار بودند عالم
 عیسی عارف نوب و فعل ما انسا و مسمر بد
 کل کاه هسید بر ایچ مدکور سید حر که درین
 ایچ را ایچرب بود و با الهام محسوس و لایق
 سادات الهیه ابلغ و اوضح از تصریح و در ایچ
 مدکور املا حد اکابر سواند بود الامر کان
 فلیه محروم من روح الله و رحمه الیها
 العالمین در لوح حیات اوی تسل و تسل و افر
 علیه هاء الله مفرماید قوله تعالی نا

و در تاجی بحر اعظم علم تو خد جمعی را فرخنده شد
 علم اعلی اهل هار اهل سعید جمعه شد بر آنا که
 ارهنگ کد سید طو نا حق و بدیل با و بلا مسمک
 و در حلق اسماسان و انجدر آید سر کما مش
 دته و لا کتاب مرا الله المزل لقدم اس بقوس
 مطبیه هوی را کسد بر سعید جمعه را مار می
 در اوج دگر بارل قول بر عالی ما هائی علیک
 هاء الله الانک طوئی را برای هو سکه الگو با و
 بر تو سید جمعی را تر کسد آساند مساری
 عباس و الطاف خو جل جلاله و مقصود او خد
 جمعی را که او برای حق سر و میل بوده و نیل
 سپید الکل با نیکان معذرتا عن الاساءه و نهال
 و مژها عجا ادر کند امدن الصاد ارجی بطلب
 عباد را از او فصل اکثر مع نماید و مخرم سار
 او سب معذرت و توانا و عالم را با امر حال با نصا
 نکلم و مباشد ما اسکلمات الله و مباب آید و
 حکم آید انکه بطار تو خد جمعی را تر کسد

در ساطع بحر جفیف علم توحید حصی را در
 اسماء به خوب سحر اسرار اربور احده
 مع بود بحی و حله ممتک و با طریقه اسما
 را اهل سفسه حمر که در قیوم اسما دگر سار
 ارفلم اعلی حائر ارجی مطلم سما را مؤید و
 و هجین و لیا شری را اسما ممتک حمر که آخر
 در این ظهور دنیا عظم است اکری و معیار
 الی حین را اصل امر کاه به شهید بلك ام
 الکتاب و هذا المقام الرفیع هر که در این
 سان مبارک ملاحظه سود و با ملر و داهل
 لها و را کس سفسه حمر را حور کیمیا کیمیا
 بل با نایب بسد ناد و سب با حیا حاجی عبد
 الکرم عو حیا سان مبارک اهل کیمیا کیمیا
 که بحی و حله ممتک و با طریقه اسما
 مقام من ممتک به بحا و من بحلف هلك به
 انکه سما نویسر بحقی عوده اند نفوس که
 با حق الهی و مطر اعلی حله با طریقه اسما

هو العبر التوحا هر در لوح خوان روحا اراهل
 سراسا مارل قولر لعلالی راسی مکیوم اوها ما
 حرب صل حرب الله را فی الحمله احد موده حیو
 مسهود را کداسه و در شهر بر و مح اوها مسعود
 ان ربك معهم سمع ربك راسا نه هو السار
 العلم فلما قوم بالله و دطهر ما لا طهر فی العا
 والی ما لا راب سمع عن الامم انهم والله ولا
 يكونوا من العا فلما فلحد و ادل الله و قولوا
 يا الهنا و ستدنا انك انك يا الهنا
 الرحيم ای رب لا تمسنا عن بود و حدك ولا
 بعدنا عن سا طوبك و ساحر عن انك
 اس العطوف لكرم امر و بنا لكل ما في اعلى
 ما طربا سید مصطعب عن دوسر كذا كذا
 الامر من الی الاعلى فی هذه الهدى لیسى سیدی
 حال الهدى سلطا من هر ان فی الحمله شری
 که حرب الله را احد رده بود مصفها بدو به
 ما شد حد و بدو آب رحم را و التو که ان حربی

اما صاحبنا اس احوال هسند که منکوبند مقاصد الله
 و احوالهی در علیه اهل ولا ای مرجع المنصوص المکر
 المعلوم فی کتاب عهد و صاحبنا احوال سرکه
 دیکو که شمر دارم ارد کس بلکه ذکر و بحر رس را
 دس عظم منسرم و بحاطط قدم ساه منسرم
 والله المقدر العالی الالهی بلکه اس احوال را و بلکه
 سرک محض است و عوالم روح و روحان بل جبر
 و ملکوت و عدت سهود را مکده هوده در لوح
 دیکو میفرايد **قوله تعالی** هو العظم و الفصل
 العظیم ساعظم میفرايد با حرب الله عما له
 سعه خود را مسلامه باند و احوال و بر تو
 حقیقی خود را محروم مسازید از یک استند لطفا
 روح ما سواه فداه هر نفسی سرک و با سس
 شرارد هدا و ابرو بر تو حمد حصفی محروم رائه
 صلوات الله علیهم بکلمه او خلق سدد و
 از بحر فصل کرمس صل از خلق شمت و تصد
 بر داسد سهید بدک اتم الکتاب فی المآب امه

اگر ای در لوح حکما حدیث تبارک قول را بهی
 ایسم التو لا مر ما نداناد امر الهی غیا را بمطلع نور
 بوحید حصی راه نماسد و با قی ظهور و حاکم با طر
 ماسد رها به حرب میل هر نوم صبی احد نماید
 هذا بصی لهم و سئل الله باریک ربک ان توبد
 علی ما ابرله فی کما به المیس **میر لوج احمر**
 بسا و اوس سوا ارجلف حلق معصو عزا
 حق جل جلاله نوده ماکل اذ انات صرله رتباب
 طاهر ادرک بما سد ایسم را که ست احیائی
 رتباء انکاس الی بوله کما حرک الله فله علی
 سمارا رصت صفر ماید براسفامب بر امر
 که مباد اولکاحق مارها مامل بحوف سوبد
 ریحی ماسد ماید نسائی بر امر باس براسخ
 ماسد که اسما و ملکوت ان فادر بر مع ماسد
 کذلک رصدا که من میل و فی هذا اللوح المدح
 هم بصریح ما الهی معصو ارجلف عزا حق
 جل جلاله نوده و حصول ان معصو ارجلف عزا

کلی سید و اگر بر احاطه معده و اطوار با کلی ار
 افعی اعلی بار داسه و آن اوها سرتر امر و مسو
 و اسکار سید خراسان را جمع سید مادر کرد مذکور
 نمود و مستلک قول کرد و باقی اعلی و مطو اهی
 و حده باطرسید در لوح احرار دل **قول اول**
 هو الملتن العظم حمد ما لك ملكو را که باو ار
 اسم اعظم عالم را سوره مرود رسد و انبی
 الله را در عما الملا عدا را فراسط طوطی درای
 بمسکه سو حیدر جمعی فایر کس و ادما بو
 الله فارح و اراد سید اوسب دوسب ما و اهل
 سفسر عیاسب ما **قول دوم** اهل حق و معلوم
 سید که دوسب اهل و اهل سفسر حرا از کسی است
 که سو حیدر جمعی با تر است سفسر ما سو حیدر
 جمعی بکه باقی ظهور یعنی افعی اعلی و حده باطرسید
 وارد رسد فارح و اراد و همچنین سفسر ما سو حیدر
 جمعی بلکه در رای حق سفسر و میل بوده و سفسر
 حال ملا عظم فرماید انو کسب مرین با تر ار

صمدی از خلق اسما بگذرد ما بحر اعظم راه نماند
 در درون و اعضا من ملاحظه نمائند همی با شما
 ممتسک و لیساً رطاباً بخادله و معاصر مستور
 وجود را علم اهل عالم و فصل ام مسمر بد
 و چون ثمر نور طهور طالع و حصرت مقصود ظاهر
 جمع بر سفاک دم مطهرین ما ممود بدلا
 معدودی الی آخر اللوح هم ما ترک اسم الله
 الحمال علیه طهاً الله العزیز المعال قول رب
 ما اسی علیک طهاً فی عیسی بلوک محاب
 صبح موده و ادا بر اکلام مسرکن الوده کرده
 و انصار با سجا ما رداسه ارحی حل جلاله
 بطلب عشا خود را بحر اعظم بحر و مسار
 را اوار بر تو حمد حصی مع بهماندا و سپ
 فامرو خوانا و عالم و دنیا هم حق معال صفر
 بلوک را محبات صبح موده و ادا بر اکلام مشرک
 الوده کرده و انصار را سجا ما رداسه و
 صفر ما ند ارحی و مسثل بمائند که رع

مرله و سبب ظاهر حاصل ریا معلوم منوط
 و محسن در ازل انچه سبب است در حق دائمی و بقا است
 حال فائزین بفرجه منکوبند انان الطبه و کلمات
 مرثیه حکم احادیث دارند کتاب و دی و کتاب
 عهد ما را کافی است رسا و انواع موطوبه با مکتب
 شرح اعظم روحی داده بوده مع انکه در کتاب قدس
 الهی در آن ادا الحکم فی امر بعد از عروج است
حسب مضمون امل امر جمعوا الی ما ترون عنده
 انه لکفی العالمین و اسکله ما مل سما مل کل
 البحر ارباب حق جل جلاله نازل شده بوده
 و حسب و مادی و نازل در این مذهب سر بران فرموده
 و لکن توهمات و تصرفات باطله خلق حدیث
 بداسه و ندارد هر چه در قلب متوجه خطور نماید
 منکوبند لکن صاحبان بصیرت مع را معنی و انعکاس
 لازم است که انچه حق جل جلاله بار فرموده میباشد
 بناسد در مقام دیگر بار **هو المسرور** و **هو المکمل**
 امر و زهره ان عرب الهی لازم که بقا و قدس

کسب در کتاب محمود یاد است که هیچ حرف نموده در
 در فری و اعضا ما نام کسب و بعد از بدین کرد
 الی قولی بحالی در آنچه ذکر مسود ما جمع نکرد
 نماید سازد بعد مسلک شود ما آنچه که هر یک
 مسلک سازد از حق مستقیم نوبی عطا فرما
 ما با مقام کرمی فائز شود الی هر لوح که در حلال
 ملا خطه فرما شد و ما علی حل بنا به اصلاح
 و امام موعظه و نصیحت فرموده و امور را در
 صلاد ذکر نموده و کل را معکود را از امر فرموده ما
 کل گاه شود و متحد بطون و اربها مسلک
 نکردند اوها مسلک یعنی سبعة سبعة حم بود
 این بود که الها ابرام طهر و مظهر و حی و
 مشرق امام و هکذا الله سر یکی من دور است
 من الله رب العالمین احد بود ما رب العالمین
 علیه هاء الله هو الماطون من بعد الاعلی بالله
 الماطر الی الوجه عند حاضر در این جن امام و حیر
 حاضر و فرغ ما صاحب الله رب العالمین الی قول

و می انداخت آنکه از بحر اعظم بخورم نسود و از نو چند
 حصصی مجموع نکردند حال احوال و ادکار بعضی
 که در کس از بعد در این مختصر مسطور و مسود
 آنجا مامور و رکبات مسرترا و خوب بخسود
 و انصار را بر ملا حر مسلا نمود و از نو چند
 صبح نمود در مقام دیگر بار لکهای الهی
 علی الاشیاء ما فاسم حی بلک قوم بطور مسطور
 ماکل ادراک نماید آنکه از برای آن موجب
 شده اند علم اعلی در لیا لی و انام کاهی مو عظم
 مسفر ماید رهسکار بی نصیب می ماند و امور
 حادثه فلز را در کرم میکند ماکل آگاه شود و محکم
 با و هم اما قبل مسلا نکردند در جهت سعیر و
 عرود و بکتر آن قوم نفکر می اهود و انصاری
 بحسب مداخله و هم حسن عهد اصبا و عهد
 مادر اهل ستر را از جمیع احواب سر و مرد
 روحیه بر می آید و لکن در قوم موعود
 مایه اصحابی احسن علی الاشیاء مشاهده

مسعود مقصود آنکه کل انوار بوحید حق تعالی برگردد
 و ارا و هاما مثل فارغ و ارا دهرار و سصد سده
 با حق کسید با لاجر بر سفت دما طهر تر مو
 دادند با دکل ارجو حل جلاله حفظ طلب نما
 با نمائنه حرب سعه شبعه با علسا ما کسید
 اوسب فادرو و با الی نوره با الی محاطا لاسم
 ارجو بطلید حرب الله با و هاما مثل مسلا کسود
 کلمه و حید را با سد و بحملین عسک با سد
 الهاء علی من اسع الحق امر و برهوسکه ارجو اس
 عات نویسد اند و با حق علی با طرید با دکل ارجو
 بطلید حرب سر با و هاما مثل مسلا با دکل ارجو
 سیم باب و اسرار اب امم مقدس ارجو الی آخر التوح
 در لوح حیات صلح علیه هاء الله الاهی صفر
 سام خدا وید نکتا عالم را و هاما ارا و ارا و برهوس
 محروم موده ارجو با حرب سعه بحد بد سده
 حرب الله با دکل ارجو با نام ارجو حل جلاله
 مستکب با سد با ارجو طهور اعظم را ارا و هاما

از حرب الله واحد لا اله الا الله الحمد لله در حیط نفوس و
 دایره که مناسبت با اعظم اسرار معصوم با و هاست
 حرب مسلک کرد مکرر بر سائر مصلحت علم الهی طاهر
 که ساند مصلحت نظر از اکاهیه نرسوند تا هم جو حل جلا
 خود را عالم عالمات فاع را از مشاهده کسب است
 معصوم مکرر بر سائر مصلحت علم الهی طاهر که ساند
 مصلحت نظر از اکاهیه نرسوند و این که کمال آن که
 نفوس امر مرده اند از حد اسرار و سمها با عین
 و معصوم که معصوم اند حمل خرد در بلا طاهر معصوم
 و عشا را با و هاست حرب مسلک عوب صمد و ال
 از هاست مسلک خود است بود که حل و انوار حق بیک
 و خرد را با مظهر ظهور الهی در یک رسد معصوم
 در لوح مسلک احسان معصوم اند که نوتهای حرب مسلک
 فی الحمله حرب الله را احد نموده حال آن فی الحمله
 کلمه سده و ظهور با عین در بلا حمل خرد معصوم
 نامه سائر معصوم را رسد از هاست قول که
 احبب الله علی در لیا الی و ایام بصیرت

و بس بلکه نظیر عالم از معنیات و اکادس قبل تو
 و همچنین احادیث ما را بعضا که در جلو است احزاب مکنون
 و مسویر است حائرا سا را اصلاح عالم و هدایت
 اتم نموده اتم تصویح لایق است عبادان بدستوده
 و بنسبت همه که در اول مقام ما را بدین عرفاه اسما
 عروج عباد رسیده است و معانی که در پیش چشم
 قابل است عباد و هر چه در سبب تو این معنی است
 مدح ما را مقتضای مطلق و راستی است بود
 و بس بلکه نظیر عالم از معنیات و اکادس
 بدستوده و همچنین اسما که در بعضا که در جلو است احزاب
 مکنون و مسویر است حائرا سا را اصلاح عالم
 و هدایت اتم نموده اتم با اسما و احزاب که مقتضای
 حال و محل است و عطا را در حق و ادا است خود نصیب
 دادیم چه که معنیات و اکادس است بعضی عباد و بس
 و بعضی عباد و اسما و اعظم از سلیمان و ابراهیم و
 رور هم در بر اند و فراموش است تا کی بدستاید اظهر
 این بار عالم سور را هر چه از این و میانه است و عباد و بس

مل و بعد حفظ و مبادی را با کل شوق و بزم مار
 فی لوح حساب حجت مل علی ملک قول امر حاکم
 بر حق الله واحد و هر که در این راه را با من حفظ
 اهل عالم مام نماید و بوقت کسب ناله ساند و سنان
 مل قصص کادیه مسلمان شوند را بر صراط مستقیم
 حق جل جلاله بخیر و موعظه همرازد کار بی
 در بی حق جل علیه را بر ابرام و ابرام حق و با کسب ناله
 حق و موعظه و وصایا حق عوالم حق و بل مقادیر
 علب و سهود میخیزد که در و آء عجاب علیهم و حید
 واقع خواهد شد رفوع احوال و احوال جمع و
 بحال صمود لکن در قراب علم الهی معکون و مستوف
 بوده ما این بیان الهی را مکتوب مل خط و
 بکتر یا ند نمود که صفر مبادی قول الله جل جلاله
 با هادی و خدا مستلک کن که محله عباد را
 با و هم آما عرب سبب مسلمان بفرماید همان
 او هاست بل بر صا صید و در نور خوار است
 عالم وارد مقصود این طلوع را سبب دین بود

حاساك من بعد مقدس غارند هم در لوح دیگری
 و مانند سایر موضوعات عالم با امر و در ام الكتاب
 بدام صغیر اند و روان در کرمه اند حرکت میسر و عجز
 مطلع آنها و مصدک کتب کل ظاهرها هر چه بر سر
 و حجاب ما و حرم عالم بدام صغیر ماند و با قوا علی دعوی
 میکند طوئی را برای نفس که اصعما بود و با قوا
 اصاب نفس فائز شد بکوانت استانا ابرها ای
 اسمایکدر بدست محمد فائز شود محمد با ثناء القی
 مانع شود و اعمال و احوال عشا حجاب نکرد
 امر و روح طائفست ارواح مقربین و مرسلین
 حاصع و حاسع طوئی را برای نفوس که نفوس
 رحمن فائز کند و بعضی مدین را امر و امر نمود
 اسما اهل سعید حمراء که در مومرا اسماء
 فلم علی حاشی سده اله ام اللوح هم در لوح این
 بار قوای عالی ما نور محمد نور نور و نور
 بنده است هر چه در و نسب سر حرب سعید
 ما علیست اولی و اولی و اولی خود موفی بود

و بعد میفرماید هر چه می‌فانل از عرصه بر و هر
 فانی لا یق ارم صا ریه صد والله العبر الالهی
 این بود که فرمودند و اظهاراً اس می‌مودند از این یق
 بقوله تعالى نادین هل یستسمع الروح فی القرد
 الاعلی و تعریفه لا یفصح بما ورد علیه من الاحرا
 این برائی پس الجمع و هو برائی فرداً و احداً من العنا
 انی حای است که جمع و خود است کرده و بر مطلق
 حال و کجلیت ارفلت بصراحت سود در لوح حای
 بر میفرماید بقوله تعالى و سائر الکافرها
 از مکر و حدیث ما عیس ر صتب می‌باشد از حد
 حق که در افعال و اعمال رعفاً و حرب صا لة تسع
 تفکر می‌باشد و همیچین در مراتب ان هر یق می‌فکر می‌باشد
 بر امر الله خود را می‌بینیم مسأله که در مراتب ان یق
 ان بود که سید عالم را با الاحماع رؤسا می‌دانند
 و مرادها سه سید بودند و در هر مرتبه یق اولیای
 خود را بحسد نکو شد با حرب الله امر و در هر دو
 حقیقی با فوائده و حدیث باطن است دل را از حار و

نمودند از کتب کردند آنکه زکریا بود و یحیی و ابراهیم
 حسد در آنجا و علم اعلیٰ حاتم سید و صد و بیست و نه نفر
 و مرد مردانگاه کشید که ساید بخاند اوها قبل عیسا
 ساید با امدد رملوب رکوس بیان الهی مصلحت
 سید تکلمه مبارکه انا لله ما طوی کردند هم سفره
 از حق طلب مکرر عالم را عمل حرب قبل مسلا
 فرماید و در این امر ظاهر نماید نفوس را که ما سید
 الله را معدوم مساهده کشید و با سید
 ما را با نوار بر توحید حقیقی صورت کردند بعد
 در این راهها صبر نماید و خول اراده حرکت مینماید
 و مستر الله مهمت کشید و بدین تقوٰی مست
 اما سید از لای من تراها نادها من و عیسا
 من و جمیع کس معلوم سید انا سکه در سید
 فلس کربانی دون الله هر چه و هر که با سید
 معدوم و معمود را ندگر سیر بد اها ار
 اهل توحید حقیقی هستند و خول اراده الله
 و مستر الله حرکت صفا مید و اها هستند ار

و ما من حرب علم احبلا را فرا حید خون سر مار
 افق فصل الطی سراجی نمود کل سفر راجع الام
 ساء الله الی قوله کما ارجو بطلب مکرر عالم را
 منل حرب منل صلا نعمان در این امر ظاهر نماید
 نفوسنی که ما سوی الله را معنی و مساهده کسد
 و اسعاف تمام ما نواد بر تو حید حصی نمود
 کردند اساسد نفوس که همسان نصر الله
 ارده و هس حول اراده حرکت می باشد و مسد
 مه سکند بدل نفوس مستان ا لک و لبائی
 بلهم طائی و عباسی بر جوی الی سسب من قسما
 و الارض من ما کاطم در الحکم و امسده نفوس ما
 مطاهر او هامر مطالع طیون در فرد و اعتمد
 خود را حق میدا سسد و مادون را ما طر صلا
 دست لیس نکد بکر مسعود ما سما همسک بود
 را مصرف انا اب الهی که صد هرا اسم او کله اس
 موجود عاقل و محسوس عقلت معانی رسد که
 ماله و خود را ارمای بر داسسد بر صای مستش

بکل امر از الامر بالله چنانچه حکم کتاب الهی است
 و واحدی در هر یک و رعایت آنها در شرائط دین است
 و از اصل اعمال بعد عین معال ناری است
 او صحرایه کرد و بان اسعد عباد است لذا
 رجوع مسعود بدگرایی در باره حرب صلح
 علم اعلی بدارل سده قول الله بآمرک و نیکو
 سام خدا و بد نیکو سمر هودی و حرب کرده
 تا آنکه فائز شد بمها صبح در جمع کتاب الهی را
 اعلی مدکور و مسطور الی قوله بآمرک و نیکو
 بگویم بآمرک و نیکو و باطرا امر را سبب
 از اعظم اعمال بر دعوی معال مدکور و نیکو
 بآمرک و نیکو و نیکو و نیکو و نیکو و نیکو
 امر در روز بوحمد حصصی است خود را محروم
 میماند در حرب صلح بآمرک و نیکو و نیکو
 بوحمد و نیکو و نیکو و نیکو و نیکو و نیکو
 الی آخر بوحمد و نیکو و نیکو و نیکو و نیکو
 هر مصفی در این امر اعلی در اوها ما حرب

ولسای الهی در اول سفرها بدو احدا خواه ظاهر
 نماید اهازا نس معلوم است که نفوس و جو
 دارای ریه سه سر و این اسماء رسیده اند و
 این توهم رود که حکومیه کل با معده و معمود
 هر سه مقصود اند که لا بد کرد و امع الله احدا ولا
 بعد بواسطه سبب و انبساط مقام کل سئها لک الا
 و چه که میفرماید و معلوم است که بعد از حاکم
 گویائی و مظهر غیب صمدانی و هم کل بدین الهی
 و صمدی و بی ثانی حضرت عیسی الله الاعظم و حضرت
 عیسی الله الاکبر و عیسی اطهر بن اوریس روحی
 و کسوی و ارواح العالمین لبراکت و سلام اطهر هم
 القداء اعلی المحل و احد مهم بوده اند عمام و هم
 سخاوت عنایت و حواری کلمه و ادلاء حق هستند
 پس برتر و هم حق اما سیکه در کتاب الهی در یو اعتر
 صمدانی مقدم شمرده شده اند بر عناد و برتری
 دارند پس از اعضا مناد که رسیده و ثانی بر کل
 لو بکون تاسا اعلی امر الله العلی الاعلی اغراض کل

و سرک رحسان ششصد و شصت و شصت معدلک اند اما
 و بفرستد که مقصود الله و وصدا الله را این
 تا کند و مصالحه را صادر در بفرستد تا ممل و بفرستد
 چه بود اما کلمات عن الله را العباد ما الله
 ما الله صل کلمات اهل سو و فرص بود و ما عمل
 حرفها را به ما به عمر و و دید تصور کرد لا والله
 در هر حرفی از کلمات الله سببی و بر می و مقصود
 بوده و هب الله خیر باب معاکه در عرفان
 کلمات الله مسور شد با مرها لک بر تدریس
 و صفات روح کسان و مسرود عالمنا کون در علم
 الکل بالله هو العالم المحتر حاتم در حتم
 مرا سلاطین محاطا لا مان مارا قولی بعلی
 ما عند حاضری تا م بطر بعد از استعداد عالم
 مراتب و مقامات مسور و مانده لکن در علم اله
 نوعی مکنون است و در آن نوع حصر الواح و غیر
 اناب خواهد شد و در آن نوع مراتب مسور
 و سواب مکنونه بمقتضای تفسیر افعی بهاء علم

سعه و اعمالسان مارلسه تفكر بما يد كلفه نعم ما اد
 له في الكتاب تكلم بما يد ولو بعد ان ربي راخر عدا
 كرده سود در لوح اخرويه فرمايد قوله تعالى يا ايها
 رصت صها فمر او اولنا را تفكر نفوس دس
 امور كه مباد بمباد حرب فل مطالع او هاسما
 امر صراط مسقيم محروم بمباد الى امر اللوح هه
 صاحبنا الصالحون اسماء اراده الله مارل
 تكسلا انكه دكر اسقامت در اوسه ولو د
 سطر بوده و در اخر انام نفسي محصوره كبر ما
 مسرف لست مكر انكه دكر بوقها ب سعه و
 سكر در امور اب را فعصر ما صبر را هو ديد كسا
 اسماء اراده مالك برته مارل بكر ديد الا دكر
 حرب فل رجسار اب الهاء دكر اسقامت
 و حطيت امر را در اوسان فرمودند و مكر بر
 بر مكر و اصرار بعد اصرار باكد فو باكد
 هو دده اند حه سا نا و حه لسانا كه با حه الله
 تفكر بما يد درها طهر من فل صلال

اطهر العلم اما نه فصلاً من عند الله العلم المحرر
 هم در اوج دیگر میفرماید قول رب عا لی امرود
 حق جل جلاله از مصیبت رب ملکوت اسمها
 طاهر و موده لعن الله ما از هر اسمی که درید
 بخیر و صحت یافتن سودا که تو که کما طوی را بر این
 عبد که اصفا اسماء را نفوس و در رب
 الهی سکس رباقی علی تو خیر مود حق
 انسان بخند نا وها صل سلای سود همای
 سمع اصفا اسماع مود که میفرماید امرود
 حق از مصیبت رب ملکوت اسمها طاهر و موده
 اما این کلمه الهیه در خلق ملکوت اسمها از مصیبت
 اعظم است و با کلیه در هر اسکنان حصص حاد مر
 من طای حوله الاسماء میفرماید رب
 حاک ملکوت اسمها طاهر و موده حال صواب
 کفایت است رب که کلمه الهیه دارای ملکوت
 اسمهاست حق است به خلق لا و حال و ما کان
 و ما کن در اوج این رحمت الروح علیه الهاء الله

ظاهر و هویدا گردد و هم چنین میفرماید الله
 المصدرا لهم من القوم خربا ب تومنه وجود
 خو جل جلاله هتیه و کتیه و کفیه من
 عالم عسور و ظاهر میفرماید و اما دعوت الهی
 حریز او را شرح میفرماید و ما صد را میباید
 اسید و سید الاشیاء ما کلها احمر علی الاعلی
 فی صحفه التوراء طهر و طهر فی الاشیاء در مقام
 دیگر میفرماید قول الله سائرک و رب عالی
 امروز در جمع کتب الهی سوم الله مذکور اند که
 صد الا هو و در این نوم را انداسد و انچه از علم اعلی
 خارج شد عمل نماید ساند سوحد حصفی فاش
 سوید در هر روز و اعصا حرب سعبه خود را مو
 صد اسسد و در نوم ظهور کل از جو معرض و
 عمل نمودند انچه را که اهل ملکوت سوچه و بدید
 معول از جو مطلبه معسلین این ظهور از طوب
 و اوها احزاب عالم مقدس میفرماید با کل کمال
 انقطاع باقی ظهور و حده توچه نماید کذلک

صد هرا سماء تکلمه اس جلوسه و ملسود من جمله
 در یکی از الواح خود اسعد نازل الی قوله **مکنا**
 رحلتنا ناماد می لغت و لا مقدار رحمت من
 لدنا عليك ر علي عبادنا المحاص و جعلناك
 ذكرا من لدنا لندكر الناس بما الهك ربك ولا
 نكون من الضارين فعد معانداك لا حول و قوت
 لنا من لدنا جعلناك مستحقا لدائع فصل
 ادنا لساك من نص الاسماء من الارض السماء و
 ارفعناك الی صغر الذکر و ملکوت النساء اذ اقم
 نفسك ولا تحف من احد لا تترك نفسك
 علی هرکس بعد من لدن و هر من بعد واته
 هو القوت العالم لغدیر الی صر لوج ستر سار
 من صر ما بد کرد اسدم را مستحق بدائع فصل
 در اوبت نوسا سدم را اشص اسماء من ارض سما
 و لند من مودیم را اسوی صغر کرد ملکوت النساء
 در این وقت من جرم نفس خود و برین را احدی
 بجهه اسکر دت تو عال صر ما بد بر این کسکه **هلم**

نادان قول بر معالی بعضی از نفوس مخصوصه فائز
 و از کاس عطا مالک عبت سهو مروی و مع
 دلک ماسی مجرم اهل لها نفوسی هسند
 از اسم و صوفی قرآب و اما ان ارا حق محروما
 از هر اسم که سسد و قصد بخود نموده اند
 اسماء مذکوره و مطاهرسان بر دم معسین
 بحر اسم اعظم از حدام مذکور و محسوس اهل لها
 نفوسی هسند که در سینه حمراء و صحیفه نور
 حاضر مذکورید بگوایم از مالک و حق سر
 بماند زبانا رفته کسد ساند عارف شود
 مقامی که صد هزار اسم تکلیف حلوسند
 معسود انکاس صد هسند که ادراک را که حاو
 فرموده و عباس کرده الی آخر اللوح پهرسان الهی
 صلیب باسد صهرها بدان اسماء مذکوره
 مطاهرسان بر دم معسین بحر اسم اعظم از حدام
 مذکور و محسوس بعد صهرها بدان اسماء
 زبانا رفته کسد ساند عارف شود مقامی که

حل کر یا نه کہ اگر کم و عطا رخصت را اطمینان و تو اطمینان
 مسرکین باشد که خود را از مومنین ریاست بر عهد
 رسا و مدبر بد صا دل می نماید سما ساهند کوا
 ماسند جمیع اسرار اطمینان ساهند کوا ماسند که
 ما احبب الهماء علی الهاء ر معبودان و الهاء
 رهائ سوا الهاء اسهد یا نه لا اله الا هو کل شئ
 له و کل امر قائم و با سکه صابر که مل با حق
 رکوبان فوله تعالی لا اعد ما بعدک ولا اثم
 عابدون ما اعدکم و یکم و یوحس و کفی بالله
 سهدا و علمیا نعم ما قال ماس با کل شی اهدا که
 خرد ماس با کل مانی اهدا که امر و بد حار
 لکم مکر و لسان رکها با ستر لا فای نادر سه
 کلام را در دست مرف و وجود خود با نود و محبر
 دیگر افساد دکرسان اطمینان در تو اطمینان
 بود قول تعالی اما القائم الما طو السعیا
 المحب المحمد لله الله اطمینان موح محرابه اما
 و حرم عباد و محکبات انوار بر فصله لاهل

بعد از آنکه صاحب خود و هر چه از برده خود حال اگر
 این صاحب سما و دارا مقام دیگر است در هر ارض
 و سما و امتثال و را طائف حول من طایف حوله
 الاسماء داند صریح دارد و عند الله مسئول
 مؤاخذ خواهد بود و این کلمه در هر اسله حنا
 حام الله روحی صلاه تحقیق خواهد یافت که
 ماند سائلا و بلا ناصوا و کلا شریکه بکلمه عود و کف
 من طایف حوله الاسماء ای کل الاسماء ای کل الاسماء
 الوهیت و یونیت که معلوم اگر ملا خطه ملازم
 سود اعلی و الهی را هم انحصار بل عادل مصانعه بد
 داخل مسمود نامی این صاحب سما و دارای مقام
 دیگر است بر ارض سما اگر انوار رحلام بر آب
 مسأ و نام رفیع او درین طهر امیع اعراض حلاله
 محسوس گردد هر از سبیل حمد کند و مژگان و سانس
 بر آب هدا اگر چه او امرو در درین سما و اکبری از اهل
 ایمان هم محسوسه بل مرود و کامرین سیمین باجه سید
 بر سر علما و مقام اسی لکر فیم بداد مقدس امیع

سواء الهباء من لدنا على اهل الهباء الذين ما انصوا
عهد الله وصافه را حانوار هم ادا ترفع البنا
من الافق الاعلى تعالى الكرهم الفصل العظم
يكخرج سؤال مسود دراهمها امرد كير هو كذا
ويحلو كله او ممسك موده وكير امالكات راء
كره يحرقه اس ولسب سده واس هو من طاله
عافله كه مفر ما سد كس سد كه محض هم هو ار
اصل كس سدايد و مفرع ممسك موده ايد بلكه
راصل هم مقدمه راسدايد انصف بالله و
بكر المسركين طهر ادر لوح مهاجره كير لاني بارل
قوله تعالى سبحان الله حاله اول العراس
رامر و افق سده نصي بكلمات حرب و مل مسك
انام نصي راصو مسود ان حرب هم مل حرب
سبعه سالها اندك و صوم و لم و نصي و محو و
ان مسعود سويد و بنا اخر و سفاك در الهجر
مورد همد حال جمع على سبعه رجمع ما ر جمع
لعرصا سده من عمر سر و حجاب ست مسك

مملکتی تعالیٰ سلطان الدکاحا ط الوحد من العبد
 والسهو الی قوله کما نأخذ من کما طم ندای مظلوم را بسو
 وار حو طلب و لشا حو در حفظ و ماند نامعائت حرب
 مل بطون و ارها مسالا سوبد هرار و دوست
 ارمده و مدع حود عادل بودید و ارکاب الهی مع
 و محرم سحان الله حام انداز روح ما سواه فدا را
 کدار دید و بقوس که نکل اس خلق سده اند
 بمسک نمودید و اتم الکتاب عادل بحر و فاسق
 ملسب در لیل و انام بد که حر و فاسق مسحول
 و ارکاب که صدق موصافا ص حصی است بمع
 حرامه ان اعمال در نوم و سام طاهر سد و هویدا که
 کل سده و دید اند لعل الله ان حرب سعه طی
 ر حصر حام وارد که حو احک احصا نموده
 نصی ارموس طالیه عادل محص نفس و هو ادا
 که سید و هرج بمسک نمودید الی قوله کما حروا
 و فان نکل رسول الله خلق سده اند و محمد حصی
 باب مفسود مکر بعد اس باب مفسد اسر اما

ستم بآن بطون بنموده عمر بن خطاب بعد از صعود
 حضرت رسول روح ما سواه نداده سبب کسید
 و گفت هر که بگوید محمد رسول الله در باب کردار
 با این سبب صریح آن مسافر مذکور عادل امام
 معامه مقدس کسی که رباب مائة باب درین
 انوار اماده ناله و بوجیه و رجا و مسئلت صمیم
 فی بابا کاه و حصورا به میگوید با و ایضا کسی است
 که خواب براندهد و عکاس حدیث حضرت عیسی
 اعظم من اراده الله عرض کن که خواب نسوی و
 صاحب دار آورد و عادل دیگر از حجاز رس
 اسمع الله مصیبت کس در این مظهر اولی
 روح ما سوا نداده می بخشد میگوید که مظهر اولی
 مایه ساند کف سر کارا را بر دارد اعطال فی
 ادب فی سرها بر بود حموی رفای بود و مهمل
 ان عیال کوی که حمال کویا در دست رود ار
 سس سواله سو فرمودند و مهاجر نکر میگوید
 که اگر سر کارا امر و کتاب و درین اسع عما سبب کسی را

و میگوید که خدا که روح امن در تو جمع و نیکو
 اما حرب الله را چه میسوزد که حسن حری تعوی
 مسعرا بعد تربت داده شود لا الله هیچ
 مصیعی مسدود و هیچ عاقلی قبول عیبی بدی
 فی حوصهم بالعون ارجی مطلقم اولیای اراض
 حفظ فرماید را اوها ما حرب من مقدس ساز
 اربکاب نمودند که خود و بشارت اربکاب
 نمودند که سید نفسی که سالها عید کرم
 صمودند اقلیم و لمرا زادان بطهر حریا مسلم
 کجاسدان مصطفی که مساهده نماسد
 کجاسدان صاحبان عقول با ملاحظه کنند
 که هر از هر حرب من بسی کرم اند مع ان
 و صابای الهی که معادل جمع کتب سماوی در جهان
 سر و اوها ما حرب مسعرا در غنای مالک برتر
 نارسد و حرب الله را بخود فرموده که مساد خود
 ما اوها ما صلابت نماسد و باطنها ناسی کند
 مع ذلك ما عوالات کاره فائز که هر حرب

با هم رسد شرح احکام کتاب و یا هر کتابی از یهوس
 موته را حق تعالی سان فرموده (که ما این حق تعالی
 فرموده اند) صد و الله العلی الا لله رد را
 این مقام را رسد که بعضی مراتب لوح صغیر است
 که حجاب صراحت حقیقی علیه و الحیل اعظم
 کبری سؤال نموده و از مصداق امر و الخلال حق
 عبادت سید مذکور و مستور در هر قولی تعالی
 و علم للعصمه معانی سنی و مقامات سنی ان الله
 عصمه الله من الازل صد و علیه هذا الاسم فی
 مقام رکذک من عصمه الله من الخطاء والعصا
 من الاعراض الکفر ومن السرك اما لها بطلوا
 علی کل واحد من هؤلاء اسم العصمه و اما العصمه
 الکبری این کان مقام مقدساً عن الاوامر
 و التواهی و مرتها عن الخطاء و النساء ان یومر لا
 تعصم الطلبة رصواب لا تعصم الخطاء الی قوله
 انه لا یسئل عما یفعل کل عن کل یسألون انه ان
 من سماء العت معه را به یفعل ما ساء و حود

عمر سيدكم يكون اى عاقل عزالع حصص عظم
 ويحصر عصبكم واعضا الهمة ارواح كل الوجوه
 لهم الهدى در على مراتب عبوديت قائم ومسهود له
 مقام انسا الر كنه علما سب لا يملك لا نفسا يعفا
 ولا صرا ولا حق ولا سورا يهرود مر مقادير
 قول رب عالى قل يا قوم لا تسركوا بالله لا يما
 المحامسة سرى كافي الملك ربه وحده كان محمدا
 فوق كلسى ومعهود العالمين قل ان الدين لله
 الى يصرى الله من هذه السدرة اولئك ادلائى
 على هسى هم عظمى وقله فى سلطانى ان ايم
 من الساعين اما ان تذكر امع الله احدا
 بذلك تصد لا ان ايم من العارفين لم يزل
 سرك ناسر ويحوا هذا سب الى امر اللوح هوى
 معلوم كل مسود ارا سكل الهمة مقادير من
 دون حو جل سانه قسم محموب عالم والمظاهر
 الاعظم كنه جمع من الوجوه اربعه فهو فادير
 رسد كل كلمة رحر فى راناب الهمة ووده ولسد

را بر واجب سد براهها که عمل نماید یا بجز ما مؤ
 سدندان در کتب نسب از برای احکام که
 بخار نماید و حدود الهی سن او و اینکه بخا
 نماید و از خطا کسب کان است در کتب
 خداوند بر عین عظیم الی قوله لا اله الا
 الی الاقوال الی علم اراده الله لم یکن محله
 محدود العنایه لا مسمی علی طرفهم للکل امسکو
 بصراطه المستقیم **صفر** نماید ای با طراف الی
 بدان اراده الله محله د سوده محدود عباد
 بدر سسکه او مسمی صفر نماید بر راهها الهی
 از برای کل است اسکه تمسک نماید بصراط
 او انه دیگر **فولر** **عالی** انه لو یحکم علیهم
 حکم السار و علی الخوب حکم السال حی لا یس
 همه انه محمود فی فعله مطاع فی امره لیس له سیر
 فی حکمه و لا معنی فی سلطانه بفعل ما شاء و
 یحکم ما یرید **صفر** نماید بدر سسکه او اگر حکم
 نماید بر همین حکم سار و بر خوب حکم سار

و مسوود در علم نماند اسد جمع اسکه واحد هموؤ
 ادرای نفس خود در عصمت کنی سرنیکی و نه رزق
 ندرست که اوسب مطلع او امر و احکا و محل
 علم و عرفان و ماسکوا او مامور محکوم است اوسب
 اکم امر علم خبر الی قوله که علم اعلیٰ بر است
 انجات مراتب مقامات عصمت کنی یاد کرد نمود
 مقصود آنکه کل معنی من نماند که عام است
 ررح ماسواه داده در مقام خود سه میل است
 نمانده اولیا صلوا الله علیه هم بکلمه ارحاق است
 اند انسان بعد از او اعلم افضل عباد بوده اند
 در مرتبه مرتبه عنودت فام بعد از او الهی
 ارسنه و میل برین کیندن ارسنه ررس
 مانع بابت و طاهر است مقان خود حقیق
 و نمرده عوی رخریب میل را همه کما هو وجهه محرمه
 رمنوع الی قوله که ارحاق بطلب عباد است و را
 ادریبون و ارها حرب میل حفظ و ماند را اسراف
 انوار امانت نوحه حقیقی محروم سازد الی آخر

خواست و رسیدی زان سر بدست که او محمود است
 در قول خود مطاع است و امر خود بدست در کار
 از سر یکی و یکی نه معینی نه سلطان من میکند آنچه
 نخواهد حکم فرماید آنچه را اراده فرماید سر بدار
 و آگاه باش که ما سئو او خلق شده اند بکلمه از
 برد او بدست در ایام هر حرکتی نه سکون میسر
 نام او وادیا **در آیه نیکو باری** نا اله
 الطائر فی هواء المحبته والتوداد الناطق الى احوال
 رحمة ربك مالك الاتحاد اسكر الله مما كسب
 لك ما كان مكنونا مسورا في العلم لعلم الكل
 انه ما اتحد لنفسه في لعنهم الكبري سرنگا
 ولا رد برآ الله هو مطلع الامر الاحكام
 مصدر العلم والعرفان وما سواه ما مؤمخو
 وهو الحاكم الامر العلم المحرر ص **در آیه**
 ای طائر در هواء محبت ووداد و ناطق سق احوال
 و حر و بر و در کای مالک اتحاد سکر الهی اما
 بدست بلکه کسب کرد از بر او ای محرم را بود مکنو

بذلك نفس الامران انهم من العاقلين في امرهم
 من غير ما يدان به محمود في فعله ومطابق في امره ليس له
 سر يك في حكمه ولا معين في سلطانه بفعله ما ساء
 وبحكمه ما يريد من اعلم ما سواه مخلوق بكلمه من عبده
 وليس لهم سرك ولا سكون الا ما امره راد به على امر الروح
 واكر كنهه سرور به خلقه است و به حق انهم
 بشا اطي سمع ومحال وعمر يمكن حكمه من غير ما سوا
 مخلوق بحكومهم ونظمه اولى روح ما سواه من غير ما
 قوله عز وجل ولهم من الله ما كان الهاء ما دونه
 حاق ولم يكن من الله ومن خلقه بالنسب والاعمال
 خلقه لا اله الا هو اياكل له عابدون هم ملوك
 اعلا في صفه ما يدان من جميع ارباب او عبادت منكم
 باحد سد بحر فطره اولى خلقه من الله ما سوا
 من بعد الله ما في محقق سد ان توفيقه باطل
 بوجه بل اعلى المخلوق واعلمهم هم سد وخلق من غير
 ارباب عالیه واقف ما يدان سوا الله يحيى وان كان
 كلها ارباب الله وامر ارباب الله وحكم ارباب الله

ان كليل عاكسا واضح ومسهن وطاهر ابرج در
 مقام مهوده حبه كه كلمه الله هم صفر ما ند هم صفر
 واكر كسر سود حصص حصص الله اعظم العباد الله
 واسعه هود او واسعه منار كاس بقول الله
 وحكم الله وامر الله در هر اوج و هر كس صو
 ان سر ك حصص ملك صر ش و بيان نفس حق
 حلاله مقام و بر سر اسان ر حصص من اصطفاه
 الله ر حصص الله منهن حاصصه ما بد و در
 مطبوع كه اول و سوم هيكل است مسطور الى قول
 تعالى ان الاغصان المتسعة من السدر اهم الا
 من رقى ر تعالى من السموات والارض هل يرون
 سر ك او سمى الله ر تكمل لا و رب العالمين لا تكلوا
 مما لا اد الله لكم انتم الله ر كونوا من المستقرين
 هم رد اوج اخر بار الى قولهم ر تعالى ان الذين
 سميهم الله الى هسي اسمهم من هذه السدر اولئك
 اد لاني على هسي هم عطوي و قد لى و سلطاني ان اسم
 من الساعين انكم ان تذكروا مع الله احد الا

مری حاضر سوید انحرس است احلا و است
 دارند با جمع عالم با نوار بر اعظم فائز گردند و در
 يك مدسه وارد سوید و يك سر حالس است مطلق
 او اول نام الحوین مصوک حراجمه در کرسد بناسه
 و دارند رسکی است جمع احزاب مافوق علی صو محمد
 و با مرجع عامل بطرعه عصا عصا و امر و احکام
 محلف سده و لکن کل من عند الله بوده را بر د
 بارل سده رعصی از امور هم از عباد ظاهر کسی
 ماری بعضی انقا اصبا و هها و احلا را اسکند
 را اتحاد و اتفاق تمسك مما یند است کل علما
 که امر الکتاب بارل سده شهید بلك است العظم
 و معاصره الرفع است اولیا اند با صلاح عالم
 و رفیع احلا ام تمسك مما یند محمد بلع صد
 دارند اند هو الموثد المحکم رهو المسقو الکرم
 امر محمد بن ابی س لوج امع انکه صمد صمد
 الله در مری حاضر سوید انحرس است احلا است
 دارند با جمع عالم با نوار بر اعظم فائز گردند

و سائر رسائات الله را بصورت هدایت هدایت بحکم
 الهی اگر علی قدر سحر و احادیث و معانی را حکم الله
 را بر محکم الماس خارج شده را در عاصم ^{طاهر} حاکم
 نوده سلطان الله تعالی را در الله را ملحقه جهل
 فرض نموده که هر کس هر چه میخواهد بگوید و هر چه را
 کند معمول امر صغیر بفعل ما سائر مخصوص حال
 حق جل جلاله است به سائر خلق عرص و مطلق
 در این مقام است آن اسکه احوال و عراب و حدان
 این حد معانی و ماس اذکار و عقاید عرفان شما
 لذا احکامات و محقق در این صورت باید بحکم الواح
 الهیه و کتاب قدس ربانی عمل نمود **در کتاب اقدس**
 باری و کبریا ادا الحکم فی امر ما رجوع الی الله
 ما دامک الله من سر من فوق هذه السماء و اذ اعرب
 امرجوا الی ما ترل من عند الله لیکفی العالمین
 و در لوح آخر کمال احوال امر خطاب شده قول
عالی سامر و سبب بکمال ای احوال محمله با
 نوحه ما شد و سورا نقای صورت گردید لوحه الله در

ماسد ومان ودر روزند و باها باسی خود اواران
 و سه باب در اطراف انبار داده اند و هموس سبک
 انار من و سبک و در محال من خواست سحر و
 اسبها ماسد و مان احوار من کسب انار سبک
 و کسب و هموس که بکله منار که در انار من عبد الله
 محاطد با انار و اعمال من خواست اصلاح
 عالم کسب و فلوپ من را در صحنه بعضا و حسد
 و هوک و مک و مقدس در اند ما حل ما هم بطون
 و بدعون ملا عملون مع انکه هر دی درانی
 که جسم انصاف کسب اند که خود ها با عظم
 علا و اکبر باقا و اسد بعضا و احسن علا و احسن
 فولا ظاهر من بودید با من مطلق خود را در کریم
 امر و بد کسب کل حکم الله و امر الله و مانرل
 فی الواح الله است که کل ما من کسب و هم و افلا
 ماسد مجلس منحصر را در بد دهند هموس
 مقدس متعبر را انکاب ماسد و در ان
 مجلس منحصر لوحه الله و حشر از بطون حاضر

و در يك مدرسه وارد شويد و برك سر جانين مظلوم
 ارا را نام الى جن مفضل و در بحمد و كرسد نداسته
 و ندارد و بعد مفضل جمع احزاب مافوق على
 مفضل و نام حق عامل طر مفضل عسل را مفضل
 عسل سكه ركن كل من خدا الله نوده راد بود و بار
 سكه و بعد مفضل بعد انان احسان اوها
 واحلاف را سكه ران اتحاد و اتفاق مفضل
 ما شد اندك كل علسا كه ارا الكتاب نارسده
 الى مفضل ابرام اتحاد اتفاق ركن مفضل احلاف
 و بعض و عباد و محبت حريت الله در باره انا علسا
 اهل ادنان ما حرم رسد مفضل مفضل اكبر با طريد
 رافق على مفضل و بدل و در مفضل اهل حلال اسم
 مفضل مع ذلك ديك مفضل مفضل كه مفضل
 من اصطعا الله عسل الله الاكرام و احسان و ادا
 لاجل الكاشي عباد مفضل مفضل و ادا كل ما و مفضل
 الله و حامل با ماب مفضل الله است كه مفضل الله
 دو باره ما و ما ماسك و كهر مفضل مفضل خود را مفضل

عاموس سود را برآمد ۱۱ | اندر از حصار فرمود
 کرد و رنج و سختی را از او باز نمود و بر حصار
 ماند تا جمع آید ۱۲ | و در وقت هفتاد
 کل سود اهل انبار ۱۳ | بمحمد (الی طرب
 و ابرو من امیر ۱۴ | من (احسان
 فی اول هذا الفصح ۱۵ | و در مجلس انداز
 شهر ربيع الثانی ۱۶ | شهری آنها معهود
 معهود اندر ۱۷ | در عتاص معهود
 بعلن نصرت ۱۸ | ظم دعوب فرمودی
 از فصل عظم و کر ۱۹ | مسئل مسلمان
 عباد را از سر ۲۰ | از هر ما که ساد مل
 حرب صل باوها ۲۱ | سوله ای قدر معسل
 از کاس من ۲۲ | طاف و اوار و اوار
 محروم ما انک ۲۳ | المهد العلم المحکم
 رسد ۲۴ | کلا در ذکر حرب صل بود که مثنوی
 الله هم باوها مسافر ۲۵ | سوله معسل
 معا کلا ۲۶ | در و در کرد نکر

آنچه بداند که از حق و راستی و عین است
 کند که در احوال و احوال و احوال و احوال
 الهی و مساوات و مساوات و مساوات
 اعظم که فاروقی و الهی است ساهدا و دید
 و حجاب سان کند ربا و اح و انا و عر هو و عر
 بماسد و احلاف را از میان بردارد با مقصود
 الله حاصل و کل در مساله که وارد و بر سر
 اتحاد و اتفاق حاصل شد به آء و توحد حصی
 طایر و بر سفسد حمد از آب و بر و ساند و اندک
 متکی و طرأ باقی ای ا ا ا ا ا ا ا ا ا ا
 توئند من فامر علی لا
 فصل من الا ا ا ا ا ا ا ا ا ا ا
 بافته هر یک و هر یک و هر یک و هر یک
 بحان و مروان مساز و ا ا ا ا ا ا ا ا ا ا
 سطر اینکه کند به هر یک و هر یک و هر یک
 از کباد و الله و الواح و ا ا ا ا ا ا ا ا ا ا
 عما آهم و ان مای نرد ا ا ا ا ا ا ا ا ا ا

اذان طاهر مقدس است با ناصحاء و نیکوکاران
 سودر تحکیم و تبارک و تعالی امرها را می نماید
 ندای مظلوم را آگوش داد و تسو و تحمل مبارک
 را سینه صاب و مستی که با ناسا که ما عید
 المکرمین بر او را می عید کرد لعالمین مع نماند
 هزار و دویست و سی و پنج سحر با سحر
 مسعود و ارمالک محبوب و صاب که مفا
 حد صابا بر او حق جل جلاله بالا و در بر
 دایم بر انداخته هر روز با نیکوکاران و نیکو
 ملت است و بعضی است و بر آن بکدر مسعود
 رحون افق عالم نور ظهور و موعود متوکل است
 از عارف و عامی و عالی و دانی بر سفاک دم
 اطهرین تمام می شود و حال هم بر مبارک است و بعضی
 مسعود الی آخر لوح ثبت در مقام آخر لا سم الله
 م ه میفرماید قول بر تعالی حرب صل در هر روز
 راعضا الله معده و امیر بسند بد نکان
 خود خود را اهل لوح صد می دانست و چون

ابرو مقصود ذکر اهل و بحر کلمات قدس صمد ا
 ا لله الحمد والثناء وجود خود با خود با آن مسعود
 چه مصلح است با بهمان رحمت برای دیگر و اندک
 این عهد و پیمان قولش تعالی اگر اراده
 بحسب عالم عرف سای تو مقصود سود همه
 محبوب جان و مقصود روان چه با هر چه
 و اگر از آن محروم ماند فایده کبریه چه الفاظ
 چه معنای پروردگار را تو مصطفی کل راه نما
 و هدایت و مانی توئی قادر و توانا و عالم و
 هر امید و ارباب حال بحال محارحل فصل
 حاتم که وجود اطراد ذکر و سای حصص مقصود
 عاقل و محروم نکرد و قلب دیگر را اگر و است
 بناس باطن و وجود با خود بحکم ماهر
 فایده سود آن هو العصال الکرم قولش معانی
 هو المثل المقدر العلم امر و ندای مالک
 اسما از عکاسات که هیچ مصلحتی نگا
 نماید و هیچ ستمی اعراض نکند و درود

صحیحہ بار لے سہ مکرانیکہ در کراسما مہ در او تو
 معافی کہ فلم اعلیٰ ناسما مہامہ مہامہ مہامہ
 ان مکرارادیک موخہ المہد الکلمہ الحی علیہا
 اس کلماتک العلما ہی مہم امکہ مکرارادہ
 نو موخہ اسب ناسکلمہ کہ کرد اسکا راس
 کلمات علیک اود و مہم مہامہ ہل مکر بعد
 اسرا مہم و صتیک مہ افو اکرا الواحک
 رل فلم احد عن صراطک المسمم ہی انا
 مکر اس بعد اسرا مہم و صتیک نوار افو
 اکرا الواحک بلعمہ فلم احدک ادر صراط مہم
 بعد مہم مہامہ فلما نافی الا علی نفعی لک
 ان سئل ما امربہ من لدی اللہ العلی العظم
 لا سئل عما ندوبہ من فلماک و فلو ہل افر د
 الذین طافوا حول امر الدنیا لا نفعی لک بان
 بطلع علی ما سربہا عنک ان ربک ہوا اللہ
 العلم مہم کہم امہ فلم اعلای مہ سرا و اسب
 نورا کہ مسعول سوا مہم ما مہم ہستک ناں ادر

وسرورهم في سائر الأسعامة الكبرى في لوجي
ورهي ورتك وصحفي كسي اسهد بذلك فليح
مدادي واصعني بك وعصمك وادني ونصرك
وسعالي وحوارجي ولسا الساطع الامين
فذكر بها هذا الذكر الاكر الى ان حاطبي فلي
الاعلى اذ كان محترقا من اساعني بالله المسجون
المطلوم والاهم على ما هو المكون والمعلوم
ارني ان محراراديك موجهة الى هذه الكلمة التي
جعلها اسكلمك العلي في مقام الذكر فملكو
الانساء فوعبك بامالك المقدس في هسي
متمم في ذلك واني اسال العلم المحر اسلك
ان تكسف عن وجه ادراكك العطاء ويعرفني
مقصودك بامعصوا العالمين هل يمكن بعد
اسري منهم وصنيل من افق اكر الواحك
ول فله واحد عن صراطك المسسم فلما ما
فلي الاعلى يسعي لك ان تسعمل بما اريد به من
لدي الله العلي العظيم لا تسئل عما يدوب به

حَتَّا عَلَى عَظَمِ سُّؤَالِ مَكْرٍ رَاجِحَاتٍ سَوْدَنَابِ
 قَلْبِ نَهْ وَفَلُوبِ هَلْ مَرَدِ وَسْ اَبَا نَكِه طَوَافِ هُودِ
 حَوْلِ اَعْرَضِ مَعِ مَن سَرَاوَرِ نَسَبِ وَاَكِه مَطْلَعِ سُوْ
 رَاجِحِ سِرْ كُودِ مِم اَرَاوَرِ بَدِ مَسْكِه رُورِ كَارِ
 بُو هَرَا سَرَاوَسَبِ سَرَاوَعِلِمِ اَحْثَا نَكِه اَكِرِ
 لَوْحِ دَرَا مَحْصَرِ كُورِ سَوْدِ بَا دَرِ مَجْمَعِ عَوَالِمِ طَرِ
 اَوَا سَدِ فَوَلِّ رَعَالِي سَائِدِ هُوَ الْمُعَدِّسِ
 بُو صَكْمِ بَا عَنَّا الرَّحْمَنُ بِالْأَمَّا وَالصِّدْقُ وَالْوَفَاءُ
 وَسَقَوَى اللَّهِ الْعَرَبُ الرَّحْمَنُ بِأَمْرِهِ قَالُوا أَسْمَاءُ كَرِيمِ
 مَن سَطَرِ سَجْدَةِ الْأَعْظَمِ بِمَا سَبَّ بِهَ اسْمَاءُكُمْ فِي
 لَوْحِ حِفْظِ فَلْيَا لَلَّهِ نَسْرُكُمْ كُلَّ الْأَسَاءِ فَمَكْرِ
 أَبِ اَن اَسْمَ مَن الْعَارِفِ عَلَيْكُمْ بِالْأَسْفَامِ
 اَم عَلَيْكُمْ بِالْأَسْفَامِ لَنَّا بَرَا فَلَامَكُم
 عَرَضَ اَطْلَعِ اللَّهُ الْمُسْعِمِ فَلْهَذَا عَظْمِ وَصَلِمِ
 وَاَكْرَامَا بِي اَلِكُم وَبَلِكُم اَن اَحْضَوْهَا اَم اَحْضَوْهَا
 اَمَامَ عِيُونِكُمْ وَاللَّهُ عَلَى مَا اَقُولُ وَكَلِّ اَنَا
 رَصْدَا اَحْثَا اَللَّهِ طَارُو اَنِي هُوَ اَنِي وَ

ظهور پس کامل و محکم انجم مفضو نور ظاهر شد
 الی قوله انما هر هسی یا همکاران را اهل اسقام
 کبری را علم اعلم مذکور مستور الی خروج به
 سر سینه معنی اسقام است لکن الی معنی و واضح
 میسر کسب و معنی توحید حصی انجم میسر ماند
قوله تعالیٰ توحید حصی انک چه حال جلالت
 مقدس و مثل و سه و سربک و نظیر است
 و در لوح عالم بارل **قوله تعالیٰ یا احسن الله**
 النور یا اذ نظر کل باق کلام مبارک که فعل است
 و حده منوجه باشد چه اگر اعتقاد باشد به مقام
 گردد او سور توحید حصی فار و سرور و سرور
 ان در کتاب الهی را اصحاب طوبی و انما مذکور
 و هر قوم تسویدند ای مظلوم را و ان - الحوا
 ما اشد اس صره بر کلام و واحد است الی آخر النور
 او کلام مبارک که فعل است و راهم در کلام
 اقدس مقدس بیان میسر ماند **قوله تعالیٰ انک**
 مطلع الامر سربک فی العصمه الکبریٰ الله اعلم

فليكن رطلودا مثل من ليس له ما هو احوال الخ
 المديح لا تدعي لك بان تطلع على ما سواه عند
 ان ربك لهو الستار اهلهم فوجه وجهك الانوار
 المظفر الاكثر فلما اظفى الرحمن رت سماء السان
 باح لا سقامه والامانه والصدق انك اس
 المفسد على ما ساء لا اله الا الله المديح والكرم
 هم ودر اوج ديكو معي اسقام را حق مبارك و
 تعالى سان مفر ما ند وهو هذا قول له حل ما
 كوك ظهور اب مفر مفر مفر مفر مفر امام الف
 سمر اذ عا مائد هر كم ماسد وهر چه سا ورج باطل
 نوده و هسب الى قوله تعالى ان دوسب مفر مفر مفر
 انك ماسر كاه سويد و مفر مفر مفر مفر مفر مفر
 ظهور اعظم ظهور مفر مفر مفر مفر مفر مفر
 اولي مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر
 ماسر مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر
 انان مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر مفر
 بعد ترا عظم كسف حجاب مفر مفر مفر مفر مفر

انداخ تا مغرب احراق مطهرات و مطالع نبات
 مساهک سوداقل ریح نصرانها بطریما بدیلمطیر
 و فرموده
 اولی روح ماسواه و لاه چهر فرموده و بر لب کرده
 مع آتی ایا ماه و آنه هوا نای و لکن اما الهکم الله
 واحد اسم اناه سطور و) و در ذکر ظهور ترا عظم
 میفرماید آتی آزل العاندس و اول الساحدس
 و حال اوله حل سانه فرموده و در الواح مکرر مظهر
 نارسد که اگر نقطه من نگ حاصر بود بخیر و ما
 برل فرمود الحس مسعود مسد سسکار الله بعد
 از نگاه سسه معاسره الله که در جمیع احبار او ان
 از حدت صل و سیا حشر و دور و الی ریح
 فصل وجود و سائم عباس و الطاف مطوع
 و مجموع نشتد در هر نوم و هر ساعت با هزار
 ظهورات و نبات و کلمات و صایح الله که
 عمل یاران نازل از مرزایحسد در این وجود
 که یک شهر از عسره الله نیکد سس بود که اگر می
 ناسد سرگ و اگر باقا و اعظم حسدا طاهر و در

بفعل ما شاء فی ملکوت الاشياء وقد حصل الله هذا
 المقام لنفسه وما قلناه لاحد بصدقت من هذا الشا
 العظيم المسح بهر معنی اسماء و معنی عصمه
 کبری و معنی توحید حصی معنی حق کبر بفعل
 ما شاء سبب ان الهی فکتاب غرهمانی روح
 و مسهود و معلوم سد دیگر بحالی را به اعتقاد
 ماند بمقام سمع و خود اصفا بود کلمات الهیه
 و با نواسطه فطن اوها و عقلت که در کوس اسب
 ارا صفا محروم ماند صاحب حق جل جلاله در حق
 که تعالی بحاد سؤال بوده اند صفا در قول هرگاه
 ارض حرره لا نواسات به و سمع سر لا نواسا
 کلمه توحید به هر سه سوره و نلس که هر ظهور
 و ماند توحید هیکل ظهور و مکمل طور حر اهل
 مطرا علی که سطررت علاء با طر و موخر توحید
 روح العلاء نداه هسید حلال بوده و نلس
 ان حر بطری اسب ان بطری اسب که عمرها حل کونا
 بدیده و بخواهد بد ان بطری اسب که اگر اسب

بر سر که در کس و علم اعلی در لوح سلطان مار دل مآذ و
 از طوبی و از السکلا نادره که در الواح الهی بارش
 سهو سو و ارد در حوار مهر کرد در این نکس
 و ده دور نوبت در دهره اکبری را و فاب جمال
 قدم حل سانه الا حطم از نموس طائف و حرکات
 را احلا فاب الهاحه در الواح وحه لسانا اطها
 حرن مهر مودید و این عند و فی را و فاب عرنه
 لسا حلا فاب عرنه و نمود مود و در این دجا
 و مسئلت نمود نظر بشا حصر اعلی روح ما
 سواه و راه که همدید و با کد مهر ما سد بر عباد
 که بر احوال عرق و حرن را رد ما و رید اگر نفس
 نلسد که علت سرور سوید نفسی هم ما سسد
 که حرن و ارد آورد در حوات طهار عیاس فرمود
 لوحی نازل در انما انجم مدل بر صد و فول اس
 مسطور و مدکور و مسود فولی بحالی سانه
 از لقا مکدر مکدر شهید ما ورد علیا منک
 من صر نصرت امرتک بما استطعت کت

هر چه بود و فعلاً معان کثات لله و حکم الله اوان
 نموس طاهر و در عل و بعضا بمقامی بسند اید
 که سینه اس را ارطاعاب مسمم بد و از مر آنص
 نوم صداسد و بان ابحار مسماسد و اگر کسی بکشد
 با قوم لا تسرکوا بالله ولا تکلموا عما لا ادرا الله لکم
 ناطق کرده مرد و در کل واقع ملسو و جمع از او همان
 مسماسد بمقامیکه هرگز از امر صمسم است
 احترا و مسمسد بکلمه با او را اعظم خطیاست
 مسمم بد و اولاد و الاسفاء و امصداس اس
 انس عل و بقای و بانه حسد و بعضی عتار و
 رو بر امر م که حرم هسی و خود اب را شو
 الطی الله بوماء بحسن و کرم و فصل اس با عالم
 سور را حاموسها و نموس را بر جوع و امانه موس
 و ما بود، صاحب کرم ر عطا لا اله الا انت المقتد
 العلی الله بامر حکایتی را بمقام خود این
 جمع طائفین عرض و مملو کور ملسود و ان اسک
 از عدد در ۲۱۴ سنه این احسن و صر و هر ع

که سلطان عبدالعزیز بن یوسف بن سمری سلطنت
حالی بود حکم شد که حال قدم حل سلطان را بعد
مع شش نفس دیگر صفتاً ببرد در شهر مع الش
۲۸۵ اله ما اهل حرم واعضاء الهیة و احمائی که
حضور داشتند از حسی بگلی بولی آوردند و
عزیز بن نور مایه بود ما بود از طرف و لب عمالی
که حال قدم حل حلاله مع شش نفس حس الهی
نعمانید را فی کل را بحر اعظم اسلام و
دارید و معلوم شود که بعد از اراده داشتند
در بگلی بولی رکب تکاء و ناله و نوحه و رجاء
حرم کنیائی و اعضاء الهی و احماء حال قدم حل
سأه مامور و لب فرمودند که اگر آنها را
نظم نماید ممکن که فصل شود و مامور هم
بفصل را سب عالی عمالی بلکه ای مود حوا
شار که کل را فی نعمان کسد و بعد با و انهم
از بگلی بولی در اواخر مع الش با سلح آن ارد
اسکندره بحر حرکت و انع سد و گرایه و انوار

من الناس الى ان تدرك الله ارض الى كس علمها
 وحرثك المعقل اهل من الى ان حصر بقاء الوحده هدا
 سئل ما الله بك ورتك لعالمين سئل الله
 ما من سعت ممالك في الارض لسر الله رهم
 انه على كل شيء قدير فويعسى ان لك عدا الله
 مقاماً عظيماً انك لو سكر في نفسك لسع
 احثي الدين كرهاهم في ذلك اللوح ويكون من
 العاروس انك لسبهم ما ورد منك على
 من صر بل كل من احببه وانصب عليه مما
 ردك الله وحدا في نفسه علامك كركك
 احصيا الامور في كتاب من الى قوله كما لا ينظر
 لنفسك طناً ودمه الله ما انك لسب من الله
 حزن بهم مطهر نفسه فاسع من سبها دبر من
 من في السموات والارضين الى قوله كما والروح والعز
 والهباء على حوائج المطرود في سلسل الاسير
 في هوأني والصرب الحثي والساكر معي في سحبي
 كما انك اهل لك درهم واقع اردولب عما في

که کل بر حال مظلوم عرب صمد و هیکل بوحید
 مام نمودند بطاهر اسم حساب خادم رانده بود
 و لکن در باطن ناحی حل مظلوم شد بود مجلس
 نمودند احکام و او امر صادر کردند که مایه
 اگر شود و حساب خادم رانده هم از حرم خارج
 شود مثل سایرین میگردید و در بانه مسکن
 ناسد در آن اقامت رستگار اراده الهی لوحی
 نازل در مقام مسطور و مسود نازل لوح
 اعمال و اقوال این مجمع ناسی نعمت مساوی و هم
 و واضح و صریح بود گردد رانده از محراب عذر کرد
 داشت از این و طاهر است حی و قطع شد
 الهی مام نمودند و واضح اعمال عامل و باید
 بعضا طاهر باشد قول الله حل مظلومیه
 هو الله عا سورا به معسوی اظهار هستی
 و خود بدی حار به اگر خطو از این سسل حار
 مایه رعا و محسوم نکند عسوی نفس بد قول
 نکند بار مؤسز رده سکا نکی بعضی رعا سفا

هم حصار هربك از خود دادند مع آنكه همچو
 و در ساطد سارگ موجوده و عده نفوس از
 و كبر باله هفاد نفس از اعضا و اهل حرم و
 احتاشكه در ركاب سارگ مسرف نودند
 در طهر ۱۲ شهر حادى الاولی ۱۲۸۵ وارد حفا
 سد بد و اول حمل كرم كه موعود نسرفند
 نوا عظم بود بقاء رت حبل مسرف و فائز
 يوسف هسكل الله محمد ساعى رحما بحر
 نامرك نادى مرك نككا و بمعن بصا بد
 عصر بود ۱۲ حادى الاولی ۱۲۸۵ وارد نكا
 سد بد الله اكبر از ورودان در حش
 و در اهل بلد بها ساء امله بودند و در باب
 بحر موقوف نارك در مسله عسكر كه كل را
 محل دادند حال قدم حمل اسم الاعظم را در حاد
 فوفانى و سارس با درهاش مفر دادند با آنكه
 نفوس طائفن از احتاشاء هر در رسوع على طاهر
 و با فوال مسكرى فائل و صكا هربا امر بمقايسه

سده و جمعی داد تا آنکه راند و کمر شکست و دست بخواهم
 و معصوم که در رحم محبوب ندارم بکار خود معصوم
 و از هیچ رئیس دوست عادل عمر سفر نمودم و
 ما طلعت محبوب هم سفر و همسر کسبم و در یک روز
 نمودم با رخت محمود و حال سوختن محبوب با آنکه
 ازان میماند و نمودم حساب را سبب است این
 و سبب را عین حساب است هم با آنکه وارد حریم
 حصار شدیم ملک الهی در آن در صحرای حار بود
 مسوکت و بعد از آن هوای در سبک طوب و
 او نهاد صبح رسام ساز بودیم کاهی بجمع و کاهی
 مفرق و کاهی بخت و کاهی عیب نام و لکاس
 میردم سلسل بناد در کل حساب از کورم در حصار
 لکن عطش معمود و انوار وجه را فو احوال است
 و لکن امان عمر موجود هر در بر و هم و کمان او و هم
 و از نوخته بخاکاسم و با این احوال عمر مرسته است
 عکس لایه جان در غراب عیب و هوای سده
 که از احوال خود هم عیب نمودم در جمع احوال

اظهار صلته و سدا نكده خود را در پشتگاه محبوب
 ذكر نموده اند و مقصود از آن اسبغال با محبوب
 و اصحاء حصرت مقصود نموده مرد ذكر نفس هو
 حال فاضل را اعلیٰ مقاصد عمر مقصود بار و بنگار
 با طوایف بهمه که که میگوید و چه میگوید با
 نوع هم ر علم ما وراء سر الکبریا من اسرار تک
 العلی الا علی قد سمعتم انکم حنا لله ما لك اسم
 با حق و صدمه و حکایتی که نموده که و فی د طور
 اسرار بودیم و محبوب اقای بعد از جلها سر
 شریف زدند و بحر مام از مدحنا تحت با حافه
 که اس سفر و هجرت اگر چه بطاهر سهل و آسان
 و لکن در باطن سدید و با با امتحان و اگر بصورت
 تسلط و امتداد رسیده و لکن در معنی محبت
 و اضطراب را لا محصی مکنون عرص خود میرد و
 رحمت بر خود مدهد و بگذارد با سفسخ خود
 هجرت مام المحم کلمات محبت امر و سفت است
 بود بلو بخا و نصر بخا فرمودند بعد بعد اس

يا مريم عقلت عفاي هربك محلي تا كه جميع ملوك
 اعلى بار باطريد وارا وسمه دران محل مبارك
 يا صبح كلام باطعم ويا صل اعمال واحسن اعمال
 هيا ليا ما ارب ما كلام الله مع ذلك
 منتهى سلم را اوله اكر ويا سمودم حماي
 به سويدي كريد اكر و به سويحي مسعود حكايت
 كسد كه فصل حراشا كان من اسمي العشا ويطعم
 الطريق ان الله عسى حاربه را ماها الله فصعد
 الحداد اذ اسمع احدا يصر هذه الاله اكرم ان
 للذين آمنوا ان يحسب قلوبهم لذكر الله وان
 في قلبه مقال الى ما رجى ان وحي مرجع واما
 وقصد تلك الله المحرام را قام منه ثلثين سنة
 الى ان صعد روحه الى الافق الاعلى بحماس
 كه كلمه الله را ارسا نكلى ان عتاس سسد حيا
 مؤثرا فساد كه دريك ان ار حصص امكان
 ما فوجهم راجع سسد را عباد در ليا الى واما
 مسامعوا ليا عباد نفس حيا را ارسا

بخوبی تا کمال سفت و ملاطفت ملاطفت نمودم
 بعضی را مستحضر که اگر احاطه علمیه الهیه و خوشحالی
 مسود با اهل تعالی در تشریف قبول سویم بالاخره حق
 عاقل و خود را عاقل و عالم سهرم عاقل را انکه در
 کبری ما بایع اسباب و هبک اسباب و اگر خدمتی
 نمودم آنست که بالحق و الا دی و بعد از اراض
 اراده هجرت نمودند و محله اکل را در حضور
 مع نمودند مستعسر شدیم و مسئله یکس
 که علت مع حلس و سب حریم آخری
 نمودیم و با حصر مقصود بادیه ها نمودیم با انکه
 وارد بار صراحت شدیم و باد و سب در باطل را
 و شراعتی نفس معلول کسب با انکه انس هو
 علیه نمود و از مطر اهل ممنوع شدیم و از کتب
 لغات وصال و بطر امداد و زده حصار هم در
 و حال خوبت در محلی جلس نموده ام و در کل صبر
 از سهاطون و رماح اوها نقد و سب و حق
 ترا و در نع می دارم هر که محوش مستحق و فرید

با من نفوس کرده اند آیا از عرف سان و نفیر کل
 معلوم می شود که حیرت حال و دل در سخن اعظم رابع
 کسبه و چه معنی را در بعد وارد شد و سود
 میسر نماید شاهی العزیز المستحون المظلوم ای
 محمد صل علی اگر بخواهم مصائبم را در کیمیا عالم ادعای
 الواح احراج کفایت خواهد نمود الی قوله تعالی اهل السما
 در عینه اسما صوفیه مرا با در عینه ریاست و هو
 هالك و حروف در سه کلمه بحر الارض ساء ربه
 بالله عیاس الهی که را از این عیاب بحال دهد
 و بمعاذ دل بر گساید فوالله نفسی به که صرا
 احذر و طرب ساد حبه طبه مد و بد
 هاکل و هامتت عقر هوأئه راجع سوید بر آم
 الله با فی خواهد ما الله الاقل علی رعاد و هم بطرت
 فی الهوآء الله ما طارب عه امده الارساء و له
 بکرینه الا یحاط الله العلی الاعلی و سعال دله من
 بعد حال انصر الامر بالنصر الله تحمیه اهل
 السمو والارض من وان رصعا من هو لا و سکم

قلوب وعظما سماع مودم و تقدیر بالبرمود
 که اقله بسخ اعمال و اعمال و طو و اوها خود
 مطلع سوم حکایت که با هم قرار شد سار خود
 لسا مصعق و مد هوس و فلم اربان صقطع
 و مہوس بر بصلنا الا ما کف الله لسا سئل الله
 بان بفتح ابصار یا یعرفها انفسا واعمالها
 ان لم یوفق علی معرفہ نفس سحابہ یوفق علی
 معرفہ انفسا العاقلہ یکشف عن حوہا
 حجاب المانع لیراہ مسرفا عن فی الفصل
 والعبادہ و یقطع عن فی الامکان والا کو ان
 و سوخه الله بکلمه الله هو ربنا الرحمن و
 سئلہ بان یوفقنا علی التوبہ والا ناسہ فی کل
 صباح ومساء و یحفظ مسرف اسراف انوار
 و حجر عن رماح احتیاط لا نر ما اراد معصا
 سواء و ان تصدق و مواء و هو لا اله الا الله
 امر بان یحکم ربانی دیگر چه امید علی اسب
 بایعوب و مہوس جار چه که در اطراف ماسی

السابغى السب مسد رسم سد ويد كذلك
 كان الامر مقصداً لسم الله السا في العرس المبع
 هذا يوم الساع من الرضوان فدا من الرحمن الى
 مقر من احته ربحته فصلا من عده اتره الوفا
 المعطى الكريم طوى لك ما حواد عما شرف مقر
 نقر الله وساطا به بذلك جعله الله مهبط
 الملائكة والروح ان ربك هو العلم المحرم
 اعلم قد حصر كمالك لك الوحة في انا من هذا
 رسمها ما نادى به الله ربك واحبال في
 داك الحسن عالا اطلع به احدا لا ترك المهمل
 على العالمين ان افرح مما قصي الله لك وحملك
 من الذين كرم الله ووجههم عن عمره ان هذا الا
 مقام كبير فلك مع الحق وها حوب مع الى ان
 دخل السعي هذا المقام لك احلف منه
 الاحزاب ان ربك هو السار العفور الرحيم
 فاسئل الله ما لا يجمعك غير ويحملك من
 الذين طافوا حول العرس الى ان الى الحسن اما

بالحق والحق على شأن لو بعد ان سكر مع هلا
 من مل ولا ملاً الساكنك محرم لساكن علم
 هم ما بعد دو سال وده يوم حال مدسرها حل
 رساله ر عظم اسلا ندر رساله عسكوت شريف
 داسسد و بعد بجهت او در عسكوت دلف بصل
 مذکور نامرد و لب در بلد خانه كوفه سد و در ان
 ساكن ر شريف داسسد روفى امر و موديد كه
 جمع طائفى اداى اوصاف و شوب عايد مذکور
 بكل صفر موديد كه حرم مصلحت كل در ايس هريك
 بوسله نسبت بموده و شوب بمود ره ر ر ر
 طاب و در به علفى سائر و در لوجى كه بخوان
 عبد بادى عايب سبك محالفت ان جمع در ار
 مذکور در ان مقام ذكر و مسطور ميگردند هم
 جهت ان اطلاع و انساخ و خود اب در و دريك
 و آخر كل كل ماركه و اما سحر ديك محدب
 ما بر اعد الله مرقوم قول الله سارك و بعا
 هذا كتاب من لعنكم الخواتم الله انحد من جوق

مرموده بل ادما ورد من الاختفاء بحسب ما
 ليس بالشيء يحيى وما ورد على من على بل عمل الحيا
 الذين يدعون الحيت بالظاهر في الباطن ويكون
 ما سبهم السطان هم ودر لوج آخر قوله
 ان الهاء المذكور في جنس باح فاسد وارفع
 فواده ما اكتسب انك الظالمين ان الساعين
 الظالم فام على الظلم سرمد ذلك فلي الاعلى
 انه يحركه ما ورد على حال العهد من حود المسكين
 الذين يطوفون حوله في الظاهر في الباطن العلم
 عند الله رجل الكرسى الرضيع لعمر الله ان الكفا
 سوح العلم الاعلى سكي وسول يا قوم اتقوا الله
 ولا تسكروا الدنيا من سماء العطاء سلطا
 على من في السموات والارض الى من لوج به شارة
 ان ظالمين ومسر كس كاسي هسسد كرمه
 راسي مكنوهم اراهم اب عرب بل عرب الله را
 في الجملة احد موده حو ظاهرهم هو در اكد اسر
 ودر سرتر سر وشح اوها مسعودات ربك معهم

الهباء عليك علي من ممل وعلى هذا السوالمير
 ريكتر على وجهك من كمر جهك ان اعز وركن من
 الساكنين هم الس دراب عالم حال دله واسم
 اعظم حل كبرياء را حامد ساكن ونوحه وجمع
 ارکان وجود باود برات عباد باب حجب و
 موهبتس را ساحد رباناد محکبات دبل باود
 اطهر من دامتست که صفتها بدست من فی
 الآخر والاولی که وحدان مردود کل ومطرد کل
 ومعوصل کل وکافر برعم کل را نعر حال قدس اعز
 اعظم الهان با طرمود رنم طلعب سمان من مو
 نمرود فوجاله الامع الا قدس الاعز الالهی لو نکو
 لی لا کون مسعياً عن العالم ویو یاکون طر حو
 علی الوحی لانصر صر الجود اسهدانه لا اله الا هو
 المؤتد المعطى المقصد العز الودود در جمع
 الواح واباب وصحف کس را دل ان طهو اعظم
 الحیوم عروب سمن حصفت سکات رطل
 اعدا رحس وشی ریلانا رزاقا واره اراها

دیگر بکارید مسوط سووان اوها و اموال و عفا
 ان حرب راهمت کسید بماساند و حرب الله
 احد بماند که يك دو هزار سال دیگر بعن است
 و طعن مسعود سوید مرد افرد آمدگر فرمود
 و رصبت نمود که حرب سحر هزار و سصد
 سه علی علی کسید و در یوم حرا حال و صد
 هزار علی و ولی روصی و امام و حروف و الحمد
 هدف هزاران کلوله رصاص نمودند و حال
 همان نفوس که در هزار مقام اظهارا رصبت
 نمود و سفارس فرمود خود اظها مؤسس اساس
 نوتهاب سدید بنان سرک را دوباره در عا
 کداسید و زائحد و فادان نفوس مرز و
 ان بود که فرمود قولہ تعالیٰ اے سرانصاف
 در این حال همکل بها و عفتہ رعمی و فاسد
 مہی جوخ نمود رکوب کرسی که جمع ملا
 عالی و کرویسار مالہ ارکرسید و اسب
 نوچه ویدہ اسفاسد مدکور داس که حس

شمع و کبر و سیرا به هو السار العلم هر و در
 لوح حساب مبالغ علیه من کلها اهلها مارل
 قوله تک اوها مات حوب سحر محمد نلسه
 الی آخر اللوح ان فی الحمله بود که امر و در کلمه سد
 و کل را اسد مود اس بود که فرمود تا الله ما و حد
 من هو لاء المدع من سماوات الوفاء سبحان
 ربی الاهی و بالله تعالی الحلا فی ارض العرب و حد
 فرید اس با د العسقاء سبحان ربی الاهی
 در حد ثقل را نهاء اما الله در سر اس
 عطاس کلمه مبارکه مسرف و ظاهر و فاد
 ماسد و فاد اسیر با سید (حوب و نا
 بطلع الاهی محوب بقطر اولی و معصو و اس
 سد با انکه در چهل سال و در هزار مرتبه خود
 و علم اعلا اس با سید مودار که نصیحه مؤ
 در امان و صحفه کب الواح مارل مود و
 نکوار و اصرار فرمود و واحد بعد واحد بعد
 مود و با کند فرمود که ان ساط سحر را د نعر

وملاحظه اعضا کل لام لا غر دام و ابرها ع کلمه
 را بن حکم ارضل و بعد در کتب الطی مذکور مستور
 طوری پس فارما امره من لدن امر قدیم و همچنین
 احرام حرمه و الله را صان و مدلس و نویسنده
 محلله الامر اصلاح العالم الی امر ساء الله صا
 رداء شمس در عتره سعبان ۱۲۹۱ هـ سؤالا
 حدوده که در مر اسلا حسب حاد الله مؤ
 و در بلاد در و احاء الله مسهور و مسهور و
 در این محصره که مسود نامر بذا کاهی ع اد کرد در سبنا
 دهد که فلم اعلی ارضل و بعد در الواح صله در کرا ع
 در موده و کل را مدسعل را صل و دم مخاطب موده
 الی قول عمر بنیامر و همچنین دان انه مارد که
 سؤال سده بود قول عمر احواله ادا عصب
 محروم وصال الی قول عمر اعرام و الله اعلم من
 هذا الاصل المدمر مقصود الطی حسب عصب الله
 الاعظم بعد حسب عصب الله الاکبر و حی و
 دانی کسوی لقراب و دمها العدا موده را سکه

در این محصره که مسود نامر بذا کاهی ع اد کرد در سبنا
 دهد که فلم اعلی ارضل و بعد در الواح صله در کرا ع
 در موده و کل را مدسعل را صل و دم مخاطب موده

الامر در عینه و فاسطوما ندم و را بنده را ن
 اهل روضه با هم و بعد از آن رجوع نمود ملحق
 امجاد که حمامات دلسی چند در دست کاران روضه
 مسلا سده اند در اسودت خود بر اثر الهی از قصر بر
 ندر و حیات و بد و سؤال از اسمای لسان سد
 و جمیع مذکور سد الا اسمی از اسماء و چون اصل
 مرست حروف را اسم از لسان جاری سد اهل
 عرفات از مکاتیب عمر خود بیرون دویدند و
 بحرف دوم رسد جمیع بر باب رخصت در انوار
 بنا از مکاتیب و رسد و داده بر این جاری را تا
 کاسه هدایء علمی ما معاوا و حدیث کالوا و فعلوا
 عمر ان لیل اگر دیک رسد امر و اسلا ای حمامات
 دلسی دیک مسود ما رد علم هم من الدین
 ندعون الا انما بالله العزیز الرحیم مسعود است
 ما اینکه محبت عصا سلمه الهی امر مستحانوده
 رحاکس ما بطون بر لسان الله و طهر ما بر اع
 الله قول جل جلاله فی کتابه احمر

ان سئل الله بان يحفظهم ونوفهم على الاسعافه
 على ما هم عليه امره وروى اسب که جمیع نفوس باید
 جهد نماید تا کله رصا اورد مالک سماوات و
 و مقصود از اعصاب اعضا موجوده و لکن در هر
 ار لیه عصیین اعطیس بوده و هسب و نفوس بعد
 از اعمار و او را ی ستمیده می شود در اموال با س ر
 رای اعصاب حق بوده و بیسب هم رای انر منکر
 ذکر شده بود قول هر حل کنان امر جمعوا ما لا غفر
 من الکتاب الی الصریح المستعین من هذا الاصل هو
 مقصود از کات کات ولس و فرع ملست عص
 نوده هم رای کوس اصاف سس که کله نوحهوا
 بداسه مرجع او عصیین اعطیس را و احافدا
 هر در هسبد چنانچه ارفم اعلم باب و مهران آمد
 قوله عز وجل لا ادر اعص بحر الوصال فصی
 کات المند فی المال نوحهوا الی ما راده الله
 الله اسعف من هذا الاصل القدم مقصود الی
 عص الله الاعظم ر عصار الله الا کثر بوده الی هر ما

اراغضا الله راماں سؤال فرموده بودند در رسا
 اقدس عرض شد فرمودید ما حال انچه ذکر امان
 ارفا علی جاری شد مقصود نفوس مستسره سقطه
 اولی بوده چه که در این ظهور کل با نافع علی دعوت
 محمود و بحر اعظم هدایت کردند در اول نام صاحب
 مخصوص اسان مارل و در این صاحبان و امان
 رعوان ارباب اسان مقدمه اساء الله ما
 اراده الله عامل باشد بر این امر اعظم اعظم باشد
 راسخ طویلم ما ستمساکیم هذا الاسم الذی انصوب
 صدر رائج الرحمن فی الامکان اسان و امان سیده
 نسیده ام فصلی من لدنا علمهم و سئل الله
 بان یحفظهم من اسرار القوم و مسیبات العلم
 و فصلی انصوبهم علی بعض کتاب ما اطلع به الا
 رب العالمین سوف یظهرها قدر علم من لدن
 مقدم رحمت و نفوس سیکه حال سیده مستسره
 تذکره الهی در کتاب سما مدکور اکو ما اراده الله
 عامل باشد طویلم ما املوا رادوا و لهم

من الله بهم تظلمون ولا تعرفون وهم اسرا والله في
 الارض وورثه واحب اليك الطامس هذه الارض التي
 وقعت حلف حال مزروع كل لك وورث علمهم من
 الله كانوا صغراء في الملك ولم يكرههم من دسبل
 في سبل الله القادر القادر العزيز المحبوب والله
 منهم بطهر العطر بحمد الله من لست انا اب والله
 رهو من احضرت الله على امر الله ما من الله الا هول
 الخلق بالامر وانا كل امر امر من الله بحمد الله
 منصوص اليك اس صغراء الله واسراء الله دسبل
 اكره عاب ويحب ومناعب امر الله دسبار
 من احضرت الله على امره واصطفاه في كتاب عهد
 منسكدا فلا علم نعتك وحساب ردا مدارسد
 واكر نكله حسي منسكدا منسكدا منسكدا منسكدا
 راضي مسويد مدبل احكام الله وامر منسكدا
 كتاب مبارك عهد منسكدا منسكدا منسكدا منسكدا
 لسا اركاد كرجاسب اودا نكسار دسب منسكدا
 ودرلوح اكرمارل فولر بحالي منسكدا منسكدا

منسكدا منسكدا
 منسكدا منسكدا

چنانچه در کتاب عهدی مبارک هم همین مسأله است
 بقوله تعالى مددنا الله معكم العصر الاكبر بعد
 الله هو الامر المحكم فلا يصطع الا كبر بعد الاعظم
 امر من لدن علم جبار تبارک اسد وعصا عظم
 رد و مرج مفتوحه راصل و در دريك مقدار ربع
 هرد و صفت كتاب الهی بوده و هسند چنانچه در
 لوح ديكر كه نازل علم اعلی موجود ميگردد قوله تعالى
 قسكوا ما قوم بعدك بالا عصا المسعصر هذا
 الاصل القديم و در الواح مل با دل قوله جل جلاله
 و عظم بلائنا في حق اعصنا الى قوله تعالى و هم
 استوفوا الامرصين سورتيك رطهر انا ف فصل
 على الله هم انا ما الله يحلون اذ امن انا هم
 فعلا داني و من اعرض عنهم فعلا عرص عن صراط
 الله المهيمن القنوت سوف بخدا عرص المهيمن
 و اسكنهم علسا و هم على انفسا من دون
 بشه و لا كتاب محموط فلما قوم انا الله
 مكر انا كمان بخدا لواهم و لا يسلوهم لا يكونوا

در لوح
 بار

و از فلان بعد در کتاب الهی مذکور در مسطور و روحی
 از آن در این محصر و نور در این نور مدگر نشا
 صبارك سده که و فی السطاب راسا عطیب
 اسماعیل مد که حصص روح بخوان من صفر شود
 که سما طلب مکسد سما طهر از احواله و سسد سما
 مهما سد سما سد حاده و صنوان اوالقاسم
 در حب باب مقدس مقام رحمن معال عرس
 امسا عکه مقدس را ان اسب که مدکر امسا
 و امرباع که هر سود را سکه عرس امساع در کمی
 سود اس حد در کربان اسب الا کما العاط
 در انحراراه یابد و بان دکام مذکور اند لفظ
 اولی روح ما سواه و راه در صبا احاب صفر ما
 الهی اگر هر اند و ام عر هوب و بها و قدس سید
 عذاب نمائی و مهما اند و قوب همار بدت سید
 در بار رحمن نماید هراسه ان حراء دکر مر اسب
 دتره برای را که در چهار فرسخی رص حجت سید
 نور و ام اسب آلهی در حسان معا عرمب

که از اوق سماء سحر حطم مسری و طاهر است اندازد
 حال حد سماع و حدال و ما سکدر به القلوب
 سوده ریت مالواح رجوع نماید صفرها در عاشر
 مع الاذنان بالروح الروحانی و مقصود از این
 ظهور آنکه با هر حصا که در افتد و قلوب دبان
 مسجل است بگویند صبح برائی و وعظ
 اطفالند برد و خاموس سود و ساکن کرد و در
 این سحر که هزار و سیصد و سیست است بحکم
 مطلوب لوحی بارل و دران این کلمه علی اراقی
 فلم اعلی اسراى موده با غوماد کروا العشا بالبحر
 ولا تدکرهم بالسوء و ما سکدر به انفسهم که
 سوء هم در این سوره نوحی صد که است از برای
 دگر جو است صفت است نصیب سالاند
 با کلماتی تکلم نماید که سب حری عشا و بکدر است
 الخ امر اللوح ان حکم از یک اعموم عالم است حری عشا
 و حر احادیثا هر رسد بحضرت اعصاب است و عشا
 که مضمون است احرام را عرا و ملا خطها

که لسان ما در برده کرب و ساقی بر امر و در کرب و ساقی
 سیده الهی از لوازم مردن شمرده مسود و جیاه
 هر يك از مسافری که وارد مسود و جیاه
 از هر طرف او را احاطه نماید وانی او را تنها
 نگذارند که مسافری از میان او جدا
 نرود و یار و یارسان عصمت کرب
 بر او و بر نماید و او را صفت دارد کلماتی باو
 القامند و باو ها او را التوده بطوبای
 تلتعس کسد اول برده و ساقی الهی مساف
 وانی او را و اعتراف بکلمه سر کسد لالت نماید
 و اگر عین معموله دارد او را ساقی در عهد مساف
 محسوب نکرد و محل اعیان مسود با بر کرب و
 هسان او اعدیه بویسته سید و علیا اعلی
 و انصار اهل مساف کرد که با او را و اخی هم
 رساسد و الله الله لا اله الا هو محل ملائمت
 و صبا عساحرا عالم سده ام و نصا و اسکا
 سحر بر مسافد و مکرر کرد نموده اند که حصار

ارامسکند اعصاب و حرمت الله و ساء حرمت راست
 مسماند راست را بر سب حرکت میدهد و هیچکس
 او را منع نکرده بل از حصائش و فرائض و بر حذر
 و کور محمد و اربوا ملتس مسا و محسوب در صواب
 در درج حب نوب مفرح او سبب کل الله و انچه
 احد در اهرم فلسفه لا بد که راضی مسود که حصرا
 نصاری ساط سرب لهن نماسد سو عکرا
 نصدا در آمد و مدکور نموده اند که سن رصو
 مبارک سنا حمار سد هر روز در او شیا
 و سماط مسوط سب و با اس عمل و این قول
 مرد بله ماهاب و انچه اهرم میماسد و اکری
 النور طهر احوال سحر عمر رسته محل عذاب و
 مورد الطاف فی طهاب کسم اند و بر دنا
 ارا عظم عبادات و طاعات معدود و میل
 بعضی رما فرین و محاورین و کملین امل اول
 معام الله الساده رو محرم کربانی و بلیه
 مفر العرش نموده هر یک نکلر با سرائی شکم

حایچه در لوح حساسه عالم زمین بطور مود که
 پس بعد از عذاب ستمش الله بحرک اسد و دعو
 الیه و رتبت عا سد و بعد از ادا و سؤال
 مود که ای سحر ادکلمات روح القدس کست و حس
 حواله مید که سکونی که عرض خود و جمع و جم
 و حدهات خود را صانع و ساد مای سر دخی
 در ایا اظهت و کت اناط مطوعه در همد بطر
 ما روح القدس در مقام خود حق جل جلاله است
 حد که مضمهر ما ند اتی ما ابط عن الهوی
 روح القدس بطور فی هذا الصدار المهر المستر
 و کذلک را اس صل بنا در الواح و کت سلطان
 نازل در اس صوب حق جل جلاله را در مود
 و ساعیه حصص من اراده الله بکلمه مبارکه
 امر به روح القدس من اراده الله سده اگر ان
 کلمه را در محل دیگر مضمهر مود هم مقام در بار او
 بحق بود و معده هر یک و فائذ کل و مرجع کل
 مسک لفظه او روح ما سوا و داه مضمهر ما د

اعمال و صنعا بعد از صغومبارك نعمت
 محبت بعد از وفای سفا و صدق بکدش
 بحما و احسان بحفا رب سد بل سده و ان عظیم
 و رد کی بدلت و حوائج مبتدای کسم علم الله علی
 ظهور ان جلای و وقوع ان احلاف و سوء
 احوال حواس سوده که انظار ارا حق اعلی عال
 مصرف شده و محله نکر با طر و بحمد دیگر موقوف
 از اصل کدسم و تصریح نمیکند نموده بلکه بر اصل
 مقدمه سمرده اند حیای بحمد شخص معروف و معصوم
 در غرض محض که در یکی از بلاد بواسطه نفسی که
 خود را از اصل احسان سمرده در سب نموده و انوش
 سر کتم را جمع می نموده و با این ارض و سال اسیر اند
 نوسه که اگر روح القدس مخالف حصر من
 اراده الله نماید ما او را در صحنه انیم آگاه نماید
 در این کلمه الهیه که میفرماید انعم و ارض ستر
 و سبح اعظم کل را احسان نموده ظهور با عین
 که بعد از عین سمن میل خداد در بلاد صلس

از برای تمسک الیوم یا نور یوحنا حقیقی فائز شود
 ومعنی کلمه الله لا اله الا هو را سدید و عکرا یا
 الالباب و عکرا یا اولی الاقطار بحر در صحن
 لوح احشاء بر دمار لفظی و محالی یا عجز اعمال
 و اقوال حرب سحر عوالم روح و روحان را نصیر
 داده و مکتب مودعه در اول ایام که با اسم سدید
 امام مهشک بود بد هر نوم نصر طاهر فحی
 با هر و حو ارمولا ای حقیقی و نور الهی یوحنا
 معشوق کد سدید و مطاهر کلمه او عسک
 حسد شریک بصرف و عرب بد لب
 و حرث بحوف سدید سدید یا انکه امر به امر
 رسد که مساهله مودعه و مسمانندار بر
 نقطه یوحنا سر بر کما معاده بر بدخ ادرند
 و عمل مودید ایچم را که در نوم فام حایل سدید
 مانس انحراف عرفان خو جل جلاله اصدانکه
 از بعد خود را ارا و هوا و طوبی حفظ نماید
 و یوحنا حقیقی فائز شود و شکل ظهور فائز نماید

که اگر حصص عام بکلمه و لا تطوف بمصر مود و لا
 حلوه باشد یا بمعنی که اگر بلم اعلی بکلمه نوتقوا
 تطوف بمروده مقام حصص من اراده الله در عالم
 امر و خلق حلوه باشد صاحب از فصل در طریق و حجر
 در مود مطای اهل عالم و مفصل جمع امم کرد بدست
 یا برای فلم اعلی الیک تطوف حول ملکوت الاسماء
 مقصود آنکه از فصل از فصل صاحب کلمه است
 نه از محل اگر از محل بود یا بدست از استرا و القاء
 از کلمه مبارکه هم محبت باشد یا شریه احوال است
 است که سبب خلاف در طرای و مایه ظهور
 احیای عالم انسانی کسر و عتب و حاء و سسی
 قوای ارکان و بنیاد بر الهی گردید ما ترک الله
 مه الی قولہ تعالی امرود تو حمد حصصی است
 کل بکلمه حق حلوه است اندک عصب کبری محصور
 حق جل جلاله است احد در ایمان او سربك
 نه حروف و حروف و صل و حروف از بعد کل مخلوق
 بوده و صد کل کلمه الله و مرتبی کل عبارت طوف

ما نزل فی الواح الله را در باره که منماید و ظهور
 در و و علی خلاف را از که صداید و حریم و اد
 و کسار سها حکم خواهد نمود انصوا بالله حرا
 نفوسی که با حق ظهور و حد با طر و کل با ظهور را در
 او مسمد و با وفا نم منماید و بحل و حرم و جمع
 مہمسک و در سسل نبرد و تحرید ماسی و لک
 معوض کل رافع سد اید اگر کلمه معار و مج
 و مایں ماکلمات الله و الواح الله که اند ناگو
 و باب نمائند نه بقول هر فانی خود جل جلاله می
 فرماید لا تصدقوا کل فائل ولا تطمئسوا من کل
 وارد و در لوح آخر مفرماید ایچہ امطلوم را در کل
 طلب منماید عدد را انصاف با صفا انکفا
 نماسد در ایچہ ارا امطلوم ظاهر سد نکر
 کسد قسم با صاب سان که ارا حق سماء ملکو
 رحمن اسرای نموده اگر مستی مساهده منسد
 و با با طقی خود را محل سماء و مفر باب عشا
 می نمودم هم میل از جمله کفر و خطی این شد

خو بوده و هسا واسط مطلع اسماء حسنی و حسن
 صحاب علیا اگر از کتاب او سب می باشد که
 دست بعد از آنکه بعالی عن السمر و سمر کس
 عن المثل فکرهما از لسان بالخی رکن من العار من امر
 رد هر نصیحت معلوم و مسرود است که احلا و
 سب نصیحت و نصیحت رجاء و سبسی امر الله
 و این احلا و هم سدا شده مکرانکه کتاب الله
 ما و هام و طویون خود ما و بل رعلا اد الله هم
 منکله هسید و ما و هام و بریداب عرب
 صل قدر مطاذه اند مع انکه در کتاب قدس مقدس
 منکر ما بلات الذی ما و ل من سماء الو
 و بحرح عن الظاهر انه من حرف کلمه الله العلیا
 رکاب من الاحسن فی کتاب من و درانه
 دیگر منکر ما بل الذی سکله بعد ما و ل في الوا
 انه لیس منی تا که ان یلغو کل مدح اسم
 النور اگر شخصی را باده عرب بر ما وارد کرد و اس
 کتاب ما که ما و الها سود حکم ما و بل و سکله بعد

العرب الرحمن الى امر لوج به صلالة رد لوج دكر
 ابن عبد بارل الى قوله لك سُحُا االله اريو
 اربلاء عرس ابح سدا اندمع ذلك ابح
 لله سربكا فل ما ندب من هذه السدة ايم
 اورا و هذه السحر ايقوا الله ما قوم انه كا
 طاهراً فوق كل شيء وما ابح لنفسه سربكا
 في الملك وانه قد كان على كل شيء محطاً الى امر
 الروح اصلاً در لوج دكر ابن عبد صهر ايد
 الاظهر الاقدس با اسمها الحواد اسمع ما يدعو
 مالك الاتحاد هم اسهد بما شهد الله في ازل
 الازال لا اله الا انا العرب الوهاب
 حُرْبِ الاحباب و حُرْبِ السبكا و طهر ما
 الاسماء والصفا الله هو الله شهد كل
 انه هو الفصو في العت السهو و مرئي الوحد
 لا اله الا هو العرب الحقار شهد دانه لدا
 الله لا اله الا هو والله سطى براسه
 المطهورات و شهد بذلك كل الدوات

انکه بخت حاجی میرزا احمد علی علیه السلام و نوسه
 که در برای جو جلایه سربک فراموشید
 و اظهار این کلمه اولو امر اما و کل اهل و بعد
 امر حاجت الله انک و سلطان لا برای دیگران
 امر سبک اند و ذکر اسکله علیا را بخود بخشد
 امر صفر هاسد الی قوله تعالی و لا با قوم
 حاو اعوان الله و لا یحد و الا تمسک فیکل حذر
 دنا من دون الله ان اتقوا من قوم یخرج من
 کسبی و یصطوب کل من فی السموات و الارض
 الا من عصم الله بعد و سلطان اما که
 ان سرکوا بالله و انه لم یزل کان واحد فی داس
 و ما یحد لنفسه شریک و لا یسمیها و لا یسمی
 و لا ولد اکل عیدک فی حد سواء من صعد
 الله و عسک به الله من الدین اسفروا
 فی اعلی الجنا و من کمر اسرک الله لنفسه و کا
 هو بری منه شهد بذلك جهات لا لاساء
 و لکن الناس لا یفهمون حدیث من لکن الله المفسد

كثيرا ولا اجد اني انا فال جليانيه كل كل ما جعل الله
 كثيرا ليعسى ما اردت ولا اجد اني لك من سسل
 الا وان جعلت من بظهر الله حمد في ملكوت
 السموات والارض وما بينهما وما اجد من دوا
 حررا ولا اجد اني كل ما في من بظهر الله في
 ملكوت السموات والارض وما بينهما وما اجد
 من دوا مسائلا ولا اجد اني الى آخرة ^{حمله} الله
 بما شئت هو ايسر لك الله فرموده اندر
 كل زمان كامل وتمام فرموده اندان الله كه الله
 صفي خود بظهر نوده و هر كس در او احد بمو
 فرموده مقصود من اران الله من بظهر الله ^{اسب}
 ما سلكه جميع اعراض صفت و سمو اعراض
 و ملكوت ذكر و سان رحمت و دلس و لها را
 در ط كليه الله مطويع مسطل فرموده اند
 كه در هرح عرس في سما و على طاهر و طاهر
 و كل عوالم ما لا لها من طالع مقصود و هذا
 ما سفي ذكر في صفي ما كود و موصوف باحد ^{سد}

و لکن اساسی عقلت و محاسن لم یسجد لهذا
 السبب انه ما حکمت شهادته لله الفرد العزیز المستعین
 الی جلاله الی جلاله الی جلاله الی جلاله الی جلاله
 اقرار و اعتراف بوحدا نیت جمال و اسم اعظم
 حل جلاله و بعد از او اسم و صلوات اعظم
 خطبات است بکدام بدایین عبد را و در این
 عالم و ایم باسد قسم باسم اعظم حل سائر اس
 خطرات انصواب عالم مصادله می تمام در این
 و سببها و جمع عتق سهود و اساهد کوا
 میگویم که این عبد الهی مقصود و در حق و مبالغه
 و در حق و مبالغه و مقصود و مقصود و مقصود
 سائر احد بکرده و عیادت و بائد در احد
 بخوانم بود اندا سرحد ار لا قدم و در این مقام
 اطاعت کله نقطه اولی و در حق ما سواه فدا
 نموده و محال بمسائل باستی حسرت ام لا عشر که
 منعم نماید فلان الله هو کبریه فی ملکوت
 السموات الارض و ما بينهما ما ابدی و صمد و

اسمي الاعظم اسمع بداء ذلك الاعظم مطر الكبرياء
 مقرر لله العلي الاعلى الى قوله ان ما الف الاله
 ان اسمهم على الامر اذع الناس الى سطريرك ولا
 ندعهم بانفسهم لان السبط قد وعد على كل صيد
 لتصل الناس عن ساطي ذلك كان في دار الارال
 مروه كما ان اسمع ما نوحى اليك ثم احفظ الاعضا
 عن الدباب ثم اجمعهم في فجوة من الامس وطل
 هذا الاسم الذي كان على كل شيء خطأ الى قوله ان
 ان ما اسمي الاعظم اما بعد ان ملكوب الاسماء
 بين الارض والسماء اذ افاطهم ما شاء من اسماء
 المحسوس لم يدب الناس الى هذا الحال الذي حاتمهم
 على عام الامر سلطان مبتدأ الى قوله ان ما يقوم
 لا ما سواكم الله بكتاب دونه لان لها حلوق
 دوما ولا يعقل ذلك الاكل عاقل جبر الى امر
 بوح بدق صانه سما را بخدا اسكنه منعمه ان ما اسمي
 الاعظم وان ما الف الاله وحميد احفظ الاعضا
 الدباب ثم اجمعهم في فجوة من الامس وحميد ان ما

بجمعیت سماء و ادکار و اوصاف و صفات و اینها
نوم الله لا تدکر منه الا هو انما ان کلمه مبارک را
موجود و دانسته اند که راضی و طوبی و او همام
خود معین کس است اسکه از حسن و سما و اد
و درها اظهار و ابر و اعظم و منسطر
و اصحاب است بنسبت و معنی میکند آن را
که هیچ انا الله و کلمات الله و دس مماند و اول
مماند و معنی میکند که معلوم است حال و حکم
و در مسود بر حر اهل عالم و حفظ اتم در حق
روا صحت و بدلیل اینست که نام که وجود مبارک
حصر من اراده الله حق صریح صدق الله
العلی الاعلی فی نه الذریه الکبری محال و اینها
در حر و حرر الا نسهم ولا یحسبون الله حرر
و محسبون انهم مهدون محبات و اینها
علیه هاء الله الالهی صیر صاندها لا مع الا الله
الالهی حال الرحمن عن اقول الرضوان حلف سبحا
الاحوان فداکان بالحق مسهودا الی قوله کما ان

بظهر سان روح من عوالم الامكان والا کوان لسان
 القداء بفکر ویا مل بها شد ساند ما اراده الله
 مطلع سدک ویا وعتک حوشد قولر عز کریم
 فاد الا ویتک جوهر العلم فاسهد بان مره
 کل الرسل وکل الکتاب بان بعدوا الله ولا
 شریک له سستار هذا ممسح الا وان تؤمن من
 بظهر الله ولا تعرب نه احداً بصر ما یدرد
 ان حکام صدق هم براحوهر علم لسان سهادت ده
 ناسکه مره کل رسل وکل کتاب بانس که عباد
 ما فی حلالا و سربک بکردانی با او هیچ حیرا
 و ان ممسح است (یعنی این طاهر نمیکرد و واقع
 نمسود و ممکن نیست حصفت ظهوران) مکر
 اسک امان او بر من بظهر الله رفس بکی با او
 احد برا حصفت المعلوم لحوهر علم القداء بر ان
 بل جوهر است که از حوائج علم الهی طاهر کسبه صد
 هر از میل ان جوهر بان از معدن حکمت و علم
 سبحانی طاهر کو جسم که سدد و کو کوس که

اسمی لا عظم انا جعلناک ملکوت الاسماء من الار
 والسماء اذ انا ظمها شفاء من اسماء شفاء الحسی
 لم یدر فی الناس الی امر نوح نوح اعظم ویر کر اسب
 ماکله مبارکه انا جعلناک حراً للعالمین ودر
 العدل محاطاً بالحمات فاستدناو طال علیه
 دار الی قوله تک انا جعلناک ذکرًا من لدنا من
 عبادنا وجعلناک حصاً لیرتدنا من العار
 لجمهم من سماء الاسماء ویدکرهم هذا الشا
 اللہ من اضطرب هکذا الاسماء وغرب الو
 وسف راضی الکرو وسقط الامار من کل بحر
 مرفوع مسبح الی امر الوع حاله لخطه عما شد
 که مقام ذکریت حم ویر کر معافی اسب ویریه
 جعلناک حصاً لیرتدنا لجمهم من سماء
 الاسماء اب حم ویریه عظمی اسب سرجا
 مانده کسکه دارا مقام ذکریت شد وعل
 حفظ عباد کو بداند حق صرهب عمو حلو
 دارای بر ویریه بلندار حمید سود در اسب

که کل لاجل ظهور رسوب مرآت بودند ^{حقیقی} بعد
 و برین جو حلّ جلاله ارسنه صلّ صد و نود و
 سربك رود بر و بطور رفع صعبه و بعضا
 و عباد و ظهور معما تحت الف سعب
 و وفای عباد و احزاب عالم بوده بحاصل و هذ
 سود و ارمنا برود رصانع گردد و الله ^{سرا} تقوی
 که مقرر ماید در سورۀ هیکل و لوح مرئوس و الواح
 احرید عا طاهر مینویسد و بر حدیث امر الله و
 امره نام مینماید محبوب طاهر مقرر ماید
 و اکرام بر ما از ادب انصاف و اسمها هو انکم
 است این سما و امر الله هر چه میخواهند بگویند
 و آنچه میخواهند بکنند و بیاورند و بفرستند
 و بر افطار عالم و اتم مندرسارید و چون هر
 سبعه هزار سال بگردم بخاره را بفرستد
 و احکام سرک بریند و بعلم عا نند نام
 ان ظهور اعظم و ما طهر من عند الواح
 افکار و ادکار و احوال اعمال و اوبلا و نواها

نشود اگر فی الحقیقه مقصود بر الهی و امر الهی و مع
 و اطاعت اراده اوست که بحکم بعد از عروست
 حال الهی الی حیث که نیست و بهم رسع التماسه
 هر چه است و حول بهم عسر الله است که هر سده
 ارباب و بلاد و توهمات و عوارض جمع حلال
 ما اراده الله و ما ترل فی الواح الله و ما هو
 مقصود الله و امره بوده جمع اناب الله که حاصل
 و فاروق بین کل ملل و مملکات حو باطل است بر آن
 سهادت مبدع و دلال صمد اندا اگر اردی
 صدق و راستی و عدل و حق بدی در آنها بطریق
 حال امرها بر مراد الله و ما اراده الله و ما یوما
 اراد الله و ما یوما هو انکم اگر بمراد
 الله است که اراده الله غالب است و عسکرا
 دیم اظهر صبارک نطقه اولی روح ما سواه و لا
 و حون سهداء فی سسل الله و مرجاب و یلتاب
 و اسیری و در سید و حلس و فی در مدب سحا
 سال حال کبریا حل ظهوره و عظم سحره کبریا

انجم در این سخن وافع سود نویسه خواهد شد و
 در کائنات عالم داخل خواهد گشت نه همچنانکه
 از بس نویسه شده و همچنانکه از بعد نویسه
 خواهد شد احوال معنوی خواهد شد طو
 معنوی خواهد شد و همام معنوی خواهد
 شد حرکات معنوی خواهد شد سنگا معنوی
 خواهد شد و الله المعبود المهر من القیوم
 که جمیع حرکات آنست و خود در کفیه هر یک
 معنوی خواهد شد و در مظهر عالم نعره خواهد
 زد و در بر وی قسسه در کل نوم و کل لیل در کل
 حس ابدار معنوی بود و فرمودند که والله اعلم
 القیوم که انجم در این سخن از هر نفسی ظاهر و
 صا در سود میل آنکه اطناس کل را شرح می
 نماید همان قسم خرقه خرقه درم ظاهر و
 باطن را شرح خواهد نمود و بر عالمنا ظاهر
 خواهد شد صاحب امثال این میل مکرر را رسا
 عروجل حارک و رمی در سخن قسسه بن بقوس

شما را نهوده و شما را در حاکم نهوده و علم در
 ار و الی الحم و در حوب سحر کسکه و در صد
 هراد معام اذ اناب والواح حکم کفر و سرک و
 صلا لیا بحر را سان نهوده و السد سما هم نهوده
 میخواست نهوده و در این سهرت لب که بد علی
 الهی کل این و فوعات و ادکار احوال این عالم و
 عالمنا ظاهر و اسکار خواهد نهوده حاکم در
 مرقومات حصص حاد مرانته روحی ده و
 علیه من کل هاء اهاه سانی دند سده که لیل
 را بر قول است و هو هدا کرد هاند و
 کسرها مصوب عفریت بر عالم و عالمنا
 کسف و ظاهر خواهد شد و ارماس سهرت
 حق البعس الواح و امام و کلمات صبیح
 نوب الدن حرف بحرف سهادت دهد و در
 سار کسرها و کردها جمع هیکل معوت
 سوند و سهادت دهد حاکم در ساطح بحر
 سخن اعظم حق جل جلاله خبر انداز نهوده و

نماید کواهی میدهند که آنچه گفته کرده اند
 و با و میستند کل در باب الله والواح الله بد
 و مذکور است و آنچه در ذکر حرب سبعه احوال
 و افعال مرد و ده آنها در طول سن اولم اعلی تا
 رجه خطاب جمع در باطنیان جمع موجه کرده
 مسلا شوید با ن توهمات سرکه آنها و حس
 الدسا و الاخر واقع نگردد و لکن نصی صاف
 را اگر الواح قدسه مسعنه مخصوصه مراد در
 عراقی الی یوم القری و املا خطم کسد سهاد
 میدهند که مرجع آنها این جمع بوده و هسند
 را آنچه از لوح حرف بها که دستخار فی الاعلی
 معروف و از لوح علام الحلد و از لوح مکرر
 القدس که در این ارض مکرر فرمودید که نصف
 از لوح القدس در این سخی اعظم باشد طراً
 عام شود کل اسعفه را از لسان عظیم سینه
 و صاحب حروف و بعضی الواح که در احرار ام
 نازل و بعضی از آن در اوائل این حروفها مذکور

محمد مصطفی صفرمود بد فرماست و اندازد
 تا آنکه اسب بد ساخه رلر لخی صغر که حد
 برک بود از زمین برداشت و وحش مار را
 صحیحی که در وری نود بد فرمود بد و آن سا
 ترا سر صانع الله بلند نمود بد و فرمود بد که
 رائه المعصم المهمم القوم که اگر نفس
 از سما آمد و در آن ساخه رلر لخب را از آن
 ارض بردارد هم را خدا از بعد برهم عالم ظاهر
 خواهد فرمود الی آخر و ما حصرت حادرم الله
 اما ان یفود کلمه الله را معطل و معوقه است
 انصاف در هر قوم ما حصرت حادرم الله ملک
 و هو هذا و فی لسان عظیم باطو که و الله
 المعصم المهمم القوم هر کلمه که از حق مست
 ظاهر جمع است و اسمها و رسمها مرهون است
 که اگر ظاهر نماید در عالم نفوس حاضر و
 امتا لهم الدن سکون عما لادن الله لهم
 اگر الواح الله را بخواند و در او تفکر و تأمل

حدثنا هرب هياكل الوحي في موهب النباء
 ثم ياد بالحرر الك ما سمع اذن السمع في ارب
 الارال وقال يا الله من لم يكن في قلبه روائح ^{التي}
 من الهى العلوم العراى الالهى ^{لر} بعد
 ان يصعد الى حرف الهاء في هذا الحرف ^{لا} في
 حدثنا هرب حارب من حوارها الاحل
 فقال اربى من قصود النباء على هكل ^{الشمس}
 في هذا النباء ثم الهى لهم هياكل
 في سر آثرهم الاحمى فان وحل روائح ^{التي}
 من العلامة الك سر في سرادى النور من ارب
 الاسماء اذا صبح في نفسك لتطلع ^{للك}
 كل من سكر في عرفك لرب من هياكل النباء
 ويولن كلهم من عرف النباء ^{ويولن}
 اربهم وانداهم لما طامروا في هواء الوفاء
 ولعل يحد روائح المحبوب من شخص ^{هو}
 حدثنا هرب حور من الهى من ارب
 العراى كاسرى وجه العلامة من ارب ^{الذي}

راجلهم ذرا واحدا وروح ملاح القدس راد الى قول
 الله جل جلاله فادفعوا مبادي الخلد حتى
 رصلوا الى مقام التوحيد في مركز الهبة فسموا
 رضى الالهى راذاوا ان يصعدوا الى المقام الذى
 جعله الله عز وجل لهم اطردهم السموات الله
 من سكاك ملكوت اللقا فسموا رضى الاله
 وسموا الحركى الكبرياء من وراء سرادى العبد
 في مكر السقاء فسموا رضى الالهى بان ما
 ملائكة الحفظ ارجعوا هؤلاء الى مواضعهم
 في اسباب الاشياء فسموا رضى الالهى لانهم راذاوا
 ان يطروا في الهواء الذى ما طارب فيه احد
 الودقاء فسموا رضى الالهى ولن تجرد من سماء
 الطوبى ولا امتد الى التهى فسموا رضى الاله
 حينئذ ارحمت خورقة الريح راسها من العرش
 العليا واساير بطرف حاحها الى الملائكة
 راسها من اوارحهم من الارض الى السماء
 ووقع اسرار الجمال الى اهل التراب

من هو هز الحُب ووطب الحُمر العُلما حُسُدُ
 خرج من العُرف الحُوزاب الی ما رفع علی حُما
 عن اُحد من اهل الحُما الی سِی مسُحاب
 رتبی الی راحم عر علیها وُحد حُسُدِها
 مطروحاً علی العُمر سِیحان رتبا الی علی
 ساهِد حالها رَعلج رتبا من بصر العُلما
 عُرین دوسهت وسمع ساهت و لَطیر علی
 و هو هس ویدل عسِهت ویکر لُهو هت
 و صرین بالهت علی حُرود هت و هدا من
 المصائب الحقیقه الکبری سِیحان رتبا العُلما
 الی علی اهی ایه اهل اصافا سِیحان رتبا
 و محبوب بَطَره الی و مفضود الی سِیحان رتبا
 صبر مالد و سِیحان رتبا کربا و ارود رتبا
 سِیحان رتبا که ایه ملا نکه حط رتبا سِیحان
 ابر کره و اسکو موافسان دریا سِیحان رتبا
 و بعد صبر مالد حُرود رتبا که بارل سو
 ایه و مذهب سو سِیحان رتبا در الحُمر هت

ويرل بطرار اسرف السمو او ما فيها
 يحرك في الهواء وعطرب كل الاسماء في الارض
 القدس الشفاء فلما يلعب الى المقام
 فاص كخط الاسواء في قضا السداء
 اسد سعت منهم في الربما الله لا تحري عليه
 الاسداء ولا ذكر الاسماء وما وحده
 ما اراد ب وهذا من الفصل العدا
 صاحب وصفت ورجعت الى مقامها في قصر
 الاسمي ثم تكلمت بكلمة سرته حقته بحسب
 لسانها الاحل وبادت من ملا الا
 وخو ربنا البقاء بالله ما وحده
 هؤلاء المدعى من دماما الوفاء وبالله
 نهي العلام وحدها من اباد الفسقاء
 وبعد لك صرح في نفسها بصرح
 صرح ويرل الملا الاعلى ووجع
 على التراب وما كاتها دعيت واحاس
 من دعاها في لاهوت العماء فسبحان من حلها

هفتن خود نصیحتی که فریاد ردید و سر لرل سدید ملا
 اسلی و انسا در میان و وفا سمود کونا اسکر خواند
 بد و احاس که ابر که خواند و در لاهوب
 عجا الیه از لوح سید علم حربه و کبر لاء اما مقصود غیر
 مع هسند و اس کره موجوده نلسند که مد
 اما با و س هسند که مفر صاند را شجر سم و
 اراها ساقم و اکرا ن مع حاصر کوسد ما نلسم
 اس هوته در این انواع مبارکه که در احران مارل
 سده س کوسد شحات سم الله الحمال علیها
 الله الملك المعال بارل الی قوله تعالی هل
 سکی نفس الله المآله علی الأحرار انکی یسوی لها
 لعمرا لله و ذیکب لاساء کلها عماد و علی الصلوة
 من اللیس کذبوا بعد ما حللناهم للصدق الحا
 و عرفناهم سسل الله الواضح المسهم لو سئل
 احد عن الهباء فالله محب براس العصاة
 اه عماد و من کل طاله و من کل فاحر و من کل ناد
 و من کل عادل و من کل معر د و من کل مشوم و من

کردند اما در سر آتشهای خود سرگرمی و رنج
 مصر را از علامت که نهان شد در سرادی نور
 ارا نادیده سفا در انوار صبح در ^{در پیش خود}
 با مطلع سویدان هر که ساکن شد در عرفا
 مرد و سوارها کل عشاء و بارل سوید هم ^{ای}
 عرفت بفار سویدار حل را ^{کسی} اها را
 طائر شدند در هوا و قاء ما آنکه صفر ماند
 سر اسد ساقی نمود اراها در بر ما که جاری
 عسود بران حکم اسد را ^و در کرا ^و ساق
 اراها الحمر را اراده نمود ران از قصه ^{کسی} اعلی
 سر صبح ^و صبح را آورد و راجع کس محل
 خود در قصر اسماء خود ^و کلمه نمود ^{کلمه} است
 حصه در در لسان احلا خود و بنا کرد پس ملا
 اعلی ^و خود تاب بقا که هم محل ساقم را اس
 گروه مدعی ^و هیچ دما ^و فارا ^و محل اسم
 باقی ماند علامه در اصر عرب ^و حد ^و در
 در نهاد ^و سقا ^و حد ^و در ^و در

الى ذمير الى في قصاها المحصور بلاثاء المده
 في حته رر صانه وفي سسله وحلصه هم در
 لوح دكر الاله ان الالهات تذكر في حنح
 فله وارفع حن فواده مما اكسب لك الطل
 ان الساعى يعنى والطالم فام على الطلم لسهد
 بذلك على الاعلى الله يحركهم مما ورد على حال القد
 من حود السر كس الذين يطوفون حوله في الطل
 وفي الماطن الملم عبد الله رب الكرسى الرمح
 لعمر الله ان الكتاب سوح والعلم الاعلى بك
 ويقول يا قوم انموا الله لا سكر الله الى
 من سماء العطاء سلطان على من في السموا
 والارض من انك داسم حب الداء اصل و
 وللك الهاء بامولى الوتر مما ذكرى في سح
 عكا ادك من انك الذين سد واعهد ل
 ومساك وكه وابا نيك الهى احاط الوتر
 من الاولين الاخرين هم من لوح احمر
 هو الماس من الارض والسماء والاحاط بالآخر

کلمه عمل مکاران سئوگ اشد عن اسدیه فلها
 بح اسلاف البریه فاه اه عماره علی المطو
 من جود الاسرار فلا حد بعض الا نام دحان
 الا وهام بذلك ناح عن سر و ان یقع حبس
 ولی سئل الله سارک و تعالی ان دلم عباد
 من رحمن الطوب و عمره الا وهام انه علی کل
 شیء قدیر و در احوالنا ام الی ۳۹ که صغیر
 مبارک واقع سد عرب طاهره موجود بود و در
 اس سحر اعشار و اهل کما موجود بود که قائم سعاد
 و ظلم و کذب و بغا و ناسد بلکه ار اس مظاهر
 فلا حد بعض الا نام دحان الا وهام بود که صغیر
 بذلك ناح عن سر و ان یقع حبس ولی سر لوح
 دیگر هو الماطو العلم الحمد لله الذی جعله
 مظلوماً اسراً من ابادیه عبادیه و حلقه بحس
 ا یکو اما اراد وانی حق و امری و لم یکس لے من
 من لعدنی لاس ناصر یصر لے لامن حافظ
 بحمطی برکی بحار ادا هم و مستاهم همدنا

همه اند مع آنکه صفی ما بنا احترام و بر الوضو
 اعضا بر کل لام لا عمار و اربع کله و ای حکم
 از قبل و بعد در کمالی مذکور و مسطور طوع
 لمن بار ما اربعه من لای امر و دم و هیچ چیز
 حرم و الله را مادر و منسین و تو صلی
 بخیر و الامر و اصلاح العالم الی امر کتاب عمده
 سبحان اما حیات سلا و ارکاد اولاد رسول
 خدا روح ما سوا و داده بحسب ما مود
 و در ارض طیف حون الطهر سائران بحسب اهل
 و اولاد سوا اسیر مودید که سید که امها ان
 مبارکه اطعوا الله و اطعوا الرسول و اولی
 الامر منکم را قبول ندارند و مخالف امام زمان
 موده اند و امر و هم اسیر نفوس را اعضا سید
 الهی که هر سال کل رسل است شهادت جمع
 مبارک ما کرده خود سائر میگویند امها کما
 مبارک عهد را قبول ندارند مع آنکه هر سه و
 مقادیر انسان کتاب عهد است بحسب مود

من كل الجهاب المطالوم تحت براس العصاة ساد
 مريح ناسوب الانساء ريدعوهم الى الله مالک
 الامم والصفاء انا ستمساهد السبح السبح
 الاعظم فاعبر انا اولي الالباب لعرب عن علم
 من سئ وهو المقدر العزير العلاء سمع و
 برى وهو المهم العزير النصار هم رکی ار
 اسر ناسد اس سخی سخی اعظم انس که التو
 ان نسو سخی که در مری سجاه سال ردو انادی
 مریجت داسسد واریدی عیاس در لالی و
 انا مری موهب عطا مریودید و نلسا فصل
 کتاب تحت ووا وصدی و صفا لعلم دادید
 وارسرک راها مریع مریودید و ایداد مریودید
 حال در کل جن ارهیح کویر ظلم واعلجنا را و
 واعصنا او وحرما را و ال ووعربا و دربع
 عیدارید جهرم با هیح احوال داکر و ناسوء اعمال
 عامل امر هیح مریسد که با عصا سده الهی
 نسب فسق و فحود مریسد و جهرم سب لیس

مله وید و بان تو حمام سرکته مسلا کرد بد
 ارا اودای بارته و سه باب عمامه بدو
 ابا رصار که اَلْهَدَّ که در آن حروه مرقوم ^{هست}
 نمکسند و با طراف و اکاف محروس کدر
 محسوسند و ریان سیم بر آسان می شود بد
 و کله کهرتس عمامه بدو و سوسکه خود
 ارمینا و امدای امر مسلم بدو در هر سائل
 خود اسعمر الله اسار با سامی مصر
 بامه عمامه بدو و الله لسا و خود لال
 میند همرا و این بطور بود اس و مخرج قومی
 هسند و بکه مؤمن و بحم معتمد در وفای
 حصرت رحمت هم باید (لا یقولوا من الیه
 الشکر السلام لست مؤمناً) و در این طهور
 اعظم بر الواح بارل قول بر تعالی عاشر
 نسیم بالحمه و الموده و لا ینکونوا من الدین
 یعتسبون فی اعمال الناس لنعرضوا علیهم
 لعمر الله من العاقلین لا ینکروا الدین

مکنونه منسود کلمه از اورا انکار و تهمینه نماید رسول
 یکصد حدیثی است مصلح که علم بر حق در اوج سلطه
 فرموده را یکم القرآن قال و صا ابره الرحمن
 استکونه اکادس و معربان لاجل حصول مقاصد
 خود در اطراف و اقواء عبادت سر داده اند در
 لوح دشت درددن سلطان الشهدا و محبوب
 الشهداء مروی است از ابراهیم و محمد که پس
 آنها سلسله طولانی بحضرت رسالت ساه
 روح العالمین و لاه من رسید معمرهاست که
 حضرت رسول فرموده الصالحون لله والط
 لی و ابن یحیی با کلمه بحکم الهی اولاد صالح
 حال کبریا حل سائر اعراف الله و لامر الله را برپا
 کلمه الله رعایت نکردند انکاس همان عکس عیا
 بود حضرت عیسی الله الا الله احصی الله لا
 حیره که حاوی سائر بحکم الهی رکن است
 بوده در لوح دشت حقیقی لاجل تدبیر و توفیق و
 یحیی ابراهیم و فرموده که مباد خیر الله و در حیر

بفقد نمود سه برغم و بد برای کرد مع آنکه سستی
 از بد خود و مادرش از خدمت بد مبارک حق
 بود و بطراز قبول و رضا معصوم بد را و حساب
 اقامه را مصطفی سهید علیه هاء الله
 در رانعه بر مرد کمال السعادت سهید شد
 و حار از سسل بحب و جفا و عود و اسم
 او را با نر عباس فرمود حق جلّاله و اراد مرید
 در کتاب مبارک بوده خود و امسرح را بصورت
 و احوال بوضع بحب و وفا از این نفوس بحا اسب
 مبارک این باله و حسن حق جلّاله را که در میانها
 حروف از این نفوس صبر نماید بانداسماع مؤ
 و مطلوبت بحال قدم حلد کره کرمان بد
 بر بصیرها کداس ربها عجز کره و باله مؤ
 و رب ترتر را بر سر بحب قولی تعالی ادّ
 باله کلّ کلّ نامرک الذکاک علی کلّ شیء و ما
 لانی فوعرک نکادان اکون ما نبوسا من الذر
 بنسوی انفسهم الیک لانی بعد ما کسفت لهم

اعرفوا ما لله ولا تسوا من بصر انا لله ما له
 كذلك يصحكم فلم رتكم العالم الحكيم هم مضمونها
 بکفر نه کسند اها سکه اعرف موده اند
 خداوند را و ست بهما شد کسکه مرآت
 مسماند انا لله محضوع و در هر ارب
 مضمونها اند مگوئند کسکه برهما سلام میکنم
 بنسی تو مؤمن با انا لله محکم الهه خدا
 اما من را مصطفی علیه هاء الله الالهی وارد
 مجلس میکرد و بکبر الله الهی مگویند و سر
 به میدهند بجهت سکه مذکور موده عمر
 حل جلا له دارا عصمت کبری بلس و
 صفت بفعل ما سائی مخصوص هیکل جو
 و داب احل الهائی سب دیگر را ارا الی
 به لدا مرد و د و مطر و د کل سب و جمع سب
 و بکفر بر مسماند و انو هر بر ما مش هاده اند
 که احاد سب حمل میکنند و حال سایر در باره
 عرب و برسان و بی بر و ساما به بنسی او

السهم وانفسهم وودواهم ومرضهم است بفسادك
 الحق كتب على لك سهدا وكلما اراد منك ان
 فصدك عليهم اردادوا في محالها الى ان
 بمصوا عهدك وكسروا مساوك واسدوا
 كل ما رصطهم وفترب لا نفسهم ووصلوا
 الى مقام سر يدافع امرك عنهم واحبس جمالك
 عن علمهم ولو يكون جمالك مسرفا كالشمس في
 وسط الرمال وكما هم ما عرفوك وما سمعوا بك
 وما ادركوا ظهورا ب رحمتك وما سلكوا ديار
 وما دخلوا في جوارك فوعربا ما يحوي كما
 ان انهي فحده من اعادتك كما كتب في ادراك
 على محزون من انك مكن فحدا نيك و
 مفعل غير احدا نيك اذا ارفع وجهي
 على العراب من يدك وهب كل جمالي على الرضا
 لك تسعسح انوارك ولم يكن من احد ان يرفع
 وجهي عنه وبذلك صرح اهل سراد والجلدي
 من ارفا لبقاء وصحت طلعا الفردوس في

مدبح حالك وقد رب لهم مفعدا لعدس في سره وولس
 واكرمهم بمراب عليك حواجر حكيك مع ذلك احمو
 عنك وتذلو اكل ذلك مما لا اقلدان اذ كره في س
 انك كب سكر ذلك حذرًا فوعز بك حذرًا ^{اسم}
 من يدك مما فعلوا في حوارك هم اكسوا في قول
 مدين فليسك ومن يحلني بالحنوني ذات عطفي
 واسب تعلم ما في نفسي فانيك اسب بكل شيء علما
 كهذا ذكرنا الهى ما اسروا انفسهم اسعاء مره
 اهواهم وتذلو انفسك على انفسهم وعثر
 مرجحك في ذواتهم وسدوا اكبادك من ذواتهم
 فاهاه باللب بوضوح مما ذكرت من يدك
 لا فوعز بك ما اكفوا بذلك بل يا عوك ناخب
 الاسساء وادنى ما في الارض اذ انكساء من الملأ
 الا على من مدامع حمر مسكوبا بعد ذلك ما الهى
 اسطقت كلام في حوار مرجحك ورجعهم من
 يدى رجحك الكبرى وكسهم كاب سفي
 ومصاحب كره بل ارجم من ذلك ولهم هذا

دلور غریب محمود و احوال بر هر یک را بدو فانی شد
 خود سرک حرم الله احاطه نمود بلکه عورتها
 کرد اسد و ما ترل من علم الله کل صریح و محو
 و ظهور ابد و عهد سر فراموشی عمر مذکور و ما
 بطریق بر الله حل جلاله و زود بر طاهر و مسعود
 فوقه لعلی عمر با سب که کل هوای سالک
 سوید و ارجو هر بنی معرضت نعوام رضا مسعود
 کردید و در مقصود بکل عاقل را در الحمله اسم
 که در صواب و کما مورد مقطوع سود و
 صبح هدایت سعاد صلابت بدیدار
 سبحان الله عالم فی انصاف محامد رسید
 که در این صراحتی بعد از عسر الله با سبک
 و اگر بخواه اَعْظَمُ عَلَاءً و انحصار ظاهر و مسخ
 و انحراف هر یک در کل من معارف اراده الله حکم
 الله و امام الله و ظهور الله ظهور در مسد
 با طریقی اعلی که اقل از دلیل همدانند باط
 تکلمه الهی که در هر مایل با مدحیم را حق

سرادق العامة كما هم اُخذوا في ما الهى سبحانه امم امم
 هذا الكتاب مَحْذُورًا وَاَسْتَغْفِرُكَ مَا الهى لم يركب
 مسيحين عن عبادك ويكون عبيدا عن ربك
 وعن كل من في السموات والارض لكن ما الهى ما هم
 عندك الذي اسلمه هؤلاء المسفرة لهم
 فوعظك ما يحوي لو يحس في مع الساع في
 انكاه ارضك وفسكنى في جلال الجلال مع انوار
 لكان احسن عندك عن معاسره هؤلاء واكتفى في
 ذلك شهدائك على عندك واناك ملكك
 بكل شئ شهداء الى امر اسما در اول من محضر
 ان مصاحف مبارك مسطور شده در ان مقام
 بهر مرقوم كردند با صفتي سود هؤلاء كه در
 لوح مبارك ملاح القدس منقر ما در ان جمع
 هسند باري انا واهل اوصاف چه سد و اهل
 و با چه واقع كسب و رعا المرحه و ارم و با چه
 انقطاع را چه معمود كه كتاب بهوى را ارم
 نفس بهوى منسوح كرد و هسند لوح در انا

نوبه لموسى كى يحضروا لقاؤه صريف سديد و
 اتحدوا بالله سريكا فوالى مسود قولك **حللت**
 لسم الله الامع الامع الا اذ من الهى ان ما لها
 العدا سمع بذاته الله ثم اعلم انهم من لدن ربك
 ولا تكروا في ذر الله من اللدس اذا اسرحت سمس
 المجال عن احوي الحلال اتحدوا لانفسهم طلبة وكا
 في سلك وادى اب انا ان سرك ما لك كان
 لمزل واحد في ابر وما اتحدوا لفسه سريكا
 ولا سمها وسمه بذلك كل ما رل من صل من
 لدن عز وها اب الى قوله كما باعد هل باعد
 في امر الله ان يكون من اللدسهم يتحدون في كل
 رثا من وى والها سواتى ومعود اعترى و
 محو باع ورائى ما لله قدر لب اذ لهم و
 اسودت وحوهم اذ افا عبرا ما ملاء
 الاحباب فاعلم بانى وحده وركب محبوب
 كل منى واله كل من في السموات والارض وما
 اتحدوا لفسه سريكا في الملك وكذلك كب

بهم گذاشت رندک ملا طعرب را بان نمود با مل
 سابق سبک بکفر و عل و حسد حادث شود
 بکلمه خون رحران کلمه بمودند مع ذلك وجود
 و بلوب را حسان صغیر و بعضا احاطه نموده
 و برگزیده است که اگر ملا خطه عقوبت ملت
 سیاست در لب سودا بر بخیر چون اهل ^{الله} خود
 هم مصائبه بد استند من جمله حصص حادث ^{الله}
 روحی داده و علیه من کل هاء اهاه الی الا ان یخاد
 کلمات سر کتم و سانات افکته و ست اعصاب
 الهی را در محال و محال سید محمل نموده
 و کلمه نموده که مباد حسد و مساد و افع شود
 و کل را بخدا و اکدار نموده اند الی ان نای و مس
 و لکن روح و حاشی محرق بر ران و حصص من د
 ناله و بوجوه و دعان ناله مسر کس بالله خوب
 ابن لوح الهی را امام عیون گذارده در کل آن در
 او بگرد و بلا و کسد لعل در ایمنه بر آید اکل
 رفتند گر سود و دانت و مراحع کردند اگر چه ^{صغیر}

بكلك الى الله ثم احدث عن الديار الذين خرجوا
 من كتاب النفاق معصا لله وعلمه واسموا
 به كذلك تعلمك بالحق فصلا من الدنيا
 عليك لقطع عن العالمين وسقط في
 طر هذا القباب ان باعد لا يعرف بذكره
 ذكر احد من الممكيات ولا ينسى نفس احد من
 الموجودات لان ما سوائى ودخلوا باساره
 من اصغى ما شهدت كهل بقطر كل سماء
 واسوق كل ارض من مسفل من وعرب الحيا
 كمر السحاب واما شهدت بان كل الموجود
 فاني عند ظهور اب عزم وكل ذي قدر في
 اضطراب من حسبي نواذيه ولا يسجد امر الله
 هروا وكر من الذين دعوا كل مو في السموات
 والارض عن وراهم واصلوا الى هذا الوحد
 الذي ظهر بالحق بمصوغ وسوغ وانا
 ما الى الله ولا يحول الذين يحولون فيلومهم
 بهما حتى هم احص من ابد لهم صاح الدال

من سئل القتل واكون الى الجحيم لا احوله وانك
 فاسهد بما سهد الله ولا تكفر في مبر ومحاب
 الى قوله كما ان الدين ما حصر بالقاء العرس وما
 سمعوا بعباد الله وما اسرى عليهم انوار
 المجال او سكاون، اهواء انفسهم ويحجبون
 بالاولهام لعل يعرفهم الله بعد رجوعهم اليه
 لا يفهم ما اطلعوا باصل الامر وكانوا في سر ومحاب
 ولا كرايت باعد كس حاصرا بالقاء العرس
 ورايت بصرك وعرف بعلبك بان كل
 ذي سمس سجاد لطاعى وكل ذي غم معرب
 وكل ذي صساء مسرى نعاى وكل ذي نور
 بطوى في حوى وكل ذي امر قد طهر باكر ما لله
 بوبك بصرك للسهد بان حرب لعظم
 منك كل الامرات كل الامواح الى شهيد
 هذا البحر ذكر في مقامها رعله ظهورها عا
 هايا البحر لك احاط المكمات جمع عن الله
 ولا يفسد في الارض بعد اصلا حها فاصل

ما ردت اذ اطهرت فبك رزقك وذاك
 عن كل ما سوائى هم ذكر الناس بالموعظه الخمسة
 في هذا الحال لك اسو على عرس الاحرار في تلك
 الامام ولم يحد نفسه باصرا الا نفسه العرس
 الوهاب والهاء عليك وعلى مراتع امر
 مولاه واسمهم الله بعد لك احدا كل
 القوس رحمة واصطواب كرام الله
 ان نفسى ابن لوح را بنو اند ومعنى طاهر طاهر او را
 فهمد سهادت مدهد كه ابن موسى موهوم
 وفاتل ابن احوال عمر لا نهار مسركن وموهوم
 الله لوده وهسد هج سهر ورسي نو
 حاي عدل موهوم نفسى باقى به اكر حه لعصى ار
 مه احوى ومخاورى واطراف اس سر ك ماس
 د اكر وفاتل كه حال مباركه ان نطر ومعا حى
 كه واجب ودارا بود بدامره سر كارا درهما
 نطر موهوم هسد اكر كه سودا بن احوال و
 ادكا معار ومخالف كلام ومصنوعات

حاشا لوجهي وأنا عريها ما تلبس أحسن الله
 أمرك الله آية وحيدا علم السموات والأرض
 علم كل شيء وصحيف كتاب أنصرا يا ابن عرب
 عن علي بن موسى لا في السموات ولا في الأرض من
 يحرك من دبر الإله أحد الحرك وكما هي حصر في كل
 حين منسأ عرس في بعض ما أول ويرد
 عليه وطهر عنه كذلك كان أمرها و
 شهد بذلك عباد الله ما يقطعوا عن كل
 الجهات وجرىوا السطحي كالأحباب
 أن ما عدا ما أحساك من قبل أمرها ما
 تعاسير وامت مع الأحباب بمصوع وحسوع
 يدكرهم هذا المعلوم الكاه عليه عباد
 الله هم كمر واما لله واسر كوا السحابة وحامو
 سفير لعل يدوت في أنفسهم ما لله الله
 خلق كل شيء بآء من عده وإن الله يرجع إلى
 في يوم الحساب واما أمراك ما من يحرك
 الأوهام وأنتك رد في بعض النفوس

اصبح من اسكلمات محكمات انما يدركوسه نسان
 كذا رد در سسل بقاليد هو سالك سد على قول
 اعز ان جهاب ما خساره ما خساره ويخص
 دكراد محاورى مانه فهم وادراكس بعد راس
 كه مسكوند اتمه را هو بارل موده رد در الواح
 مسطور سد كلمه ارانرا كسى نى فهمد ادراك
 مسماند الاسر كائرا امر اسكلمات الهى
 كه مسماند فهمد ادراك كند و بفكر د
 در او ماسد را حركت الله ما بار روع كند
 رد در صبح رسام امر سلاوت الهى مسماند
 مفصود هر اگر با حفا دسما كسى نى فهمد
 هر وادراى كه مادل سد اگر فهم اناب الهى
 در حصر انسان سود مفصود حصى انوار
 سما و هو مادل مسمود و بعداد حصر
 عصا عظم اهل عالم مسمو خواهند نمود در صورت
 كه كسى فهمد تكلم كل عباد ساقط مرفع
 مسكرد و دسى مسؤل كد سران اگر

حال بخار است خواب میدهند در صورتی که حال
 نمرماند خرابان احوال بطور نمودند ران سر اعظم
 فائل سید در عرصه یک بر تو امر و مو که توحه
 به و اعظم ما شد ما هم توحه نمودم را امر را
 عامل سید هم ملاک خطه ما شد تصور را برگرد
 خو جل جلاله مسکدارند اندام صحران سید
 هزار کلمه حق جل سار را اگر داده که میل به سر
 معنی ظاهر و ظاهر است در نصف ظاهر کلمه
 تو تهموارا تو هم خود نفس و باو بل بوده باو
 خود با و مستک و ارامه اح عربان الهی
 نکل عاقل و محبوس من حمل در همین لوح مبد
 آن ما عده لغیر بدگری دگر آمد من المکتب
 ولا نفسی نفس احد من المومنین الا ما سوا
 و خلوق با ساره من اصبحی الی هر الاله صفر
 ای عده مغرب مکن بدگر من دگر احکام مکن
 ویر نفس من نفس احد از مومنین را هیچ
 اسکه ما سوا من نفس خلوق مد با ساره

و توبه هم و بظهور هم عن انفس الحق و برهم تمام
 بر صیاد مولی الوتر و رب الاوح و الا ولی غیر الله
 فائل عارفی که خود را ادصاد بدو مراد است
 مصداق علم و عرفان مستغرق و در این محضر سل
 ذکر سید کورسده اگر طلب الهی جل جلاله
 که خود را مولی الوتر در الواح و ان لوح مامد
 ساجده بود و سادات کلمات او انشد
 بود هر که عباد مولی الوتر می خواند و رب
 لها تمکف و می نویسد حال این عبد کلمه جل
 عرض میام لیسزل فار و نه کسب فی الاسک
 نکر و نامل کسد که در باره که بگویند که
 در هر اسلاف نویسد بود در هر لوح
 مد کور نازل الی قوله تعالی اگر تو آید
 سه بود محضر حق سامعه شود مسوا کف
 نابل اصحاء این نایس که او می رسد
 و اگر حق روی جمع انصاف در حق محض و کثر
 ساد الا نومه با هم ارا و کمال عجز و انبیا

کتب اباب الهی را می فهمد بعضی گفته اند که ما را خبر نموده
 می دهد چه و او را می گوید که ما را خبر نموده حال آنکه
 نمائند اس ما را خبر نموده عارفان را می رسد که
 و حریفان را می رسد عارفان تو خود می فهمی چه می رسد به
 نقطه شان انکاس کماش بدان که ارامش
 در ارامش عارفان نازل بلا و می رسد که خود
 اباب را بداند که عارفان اباب در خود است
 بدست فلک می رسد و خود خود نموده ما را
 مقصود نقطه شان می رسد ما را می رسد
 از میان روح است چه که می رسد می رسد
 از نفس عارفان محموله ادراک معارف را
 می رسد اند ما را می رسد عارفان اباب الهی را
 می رسد از معارف عارفان و از معارف
 نصیب و بعضی بنامش را می رسد می رسد
 و از عارفان محجوب است عارفان اباب الهی را
 نشانی عارفان و می رسد می رسد که خود را
 از طلب می رسد می رسد و می رسد عارفان اباب الهی را

بود عباد فرقی بر و امسا^ر می^ن و محمد^ص را بد حق را
 با خلق فرق نگذاشته اند) کما کان معروف که آن
 کلمات در حق بنوعی محقق می^ن باشد را بر حق
 الله را امر الله محبوب ما^ن در خلق کلمه مبارک که
 بربك رسیده از فرادهدند ملائکه^ن بان
 الهی جل^ج ذکره را بمانند که در هر علو^م و سمو^م و
 ظهور و اعظم در هر عظیم و بزرگی و امسا^ر
 که می^ن باشد قل هذا نؤمن بالله لا نسعی فيه ذکر و
 ان انهم من العارفين هذا ظهور ما احاط علم
 احد منهم بذلك کس الله العلم المحسوس
 هو الله تسبیح رسول الله فلما استوعب على العرش
 سجد بعظم الاوتی وقال انی با اول العابدین
 بهم حال الهی جل ظهوره را که بظهور اولی^ن خدا
 و می^ن بوده انی با اول العابدین اسکر و مسر^ک
 سوف کذا رده رخلق کلمه اس را بر مفاو^ن و من
 بدو و لا کتاب من الله سر داده برت احد
 بوده اند تس^ن دراک و سقول و املا^ک کسد

از عتیق معال بطلسد عیسا د خود را محروم نماید
 کار عطا کوین نماید اس فرماید ای هر لوح دین
 در دست سواد دیند با حرم رسیدند هر مرد
 حرم اگر دیند حق پس انا و تکلیف حق پس
 دیند بود و جمعیت الازوب بود بود هر که
 عمرها حل ظهور و عظیم نام را موی الوبر
 مسکوت و دورها راها می تواند با حرم رسید
 تا که رفتها گوید و در عزت حق سوسد
 که به حدتها خود را گوئی رعد و تابان
 برای نورانی را برای ما انا مایع و حله الاش
 الحسی حال در سادات و حسن بگوید که منعم
 سبحان الله انصار و اساس عساده و برسد
 احد عوده که نور را از طلا فرو می گذارند
 سحر و شانس را مساهله میساید از عزت
 محو و در مقامی که مبین مایع عالم معال
 و منجر مساهله مسود صفر ظهور را از
 مکمل خود در حقیقت سید مشی در فردوس اعلى

بك سرور علیه طهارت الله ما دل قوله تعالى
 يكون يوم امر و يوم الله اسب لا تذكره الا هو
 اكر نفس بصادك ولس و احسن مؤتد سود و در
 اقل من ان بدو سن طرا و اهل نوحه سود
 و بسف فجمع اعماله هنا ملسا نوده و هو
 بود هم في الحصر حرمه حرمه حرمه حرمه
 ذكره و عظم سانه و موده نوحهوا الى من اراده
 الله الذ السبع من هذا الاصل القدم و حرم
 الله هم امر و موده و موده كرده و حرم
 عصا اعظم را فائدان خود موده كه اس فائد
 و اس خود معاند كرا و و ناسد او و بعلم
 ارام او بفتح مد اش اقله و فلوب سامر
 ماسد و رانه هو الله لا اله الا هو الله
 الالهى ما در املال و ارض فلوب مصوب
 ماسد و انكه اس خود سوتهاب خود با و ال
 ماله و ادكار سر كره و دعوى با طله با الهى
 كرده و كنه نوحهوا را علب احلاف و بفر

کتب علویان معلم اطفال و ان نسب هم
 الله موده و رو بکار کرده صاحب می باشد
 و لوح الله مدرج بر حصص عص الله الاعظم
 که بصدوق و امضا نماید ای سر که ما الله حصص
 عص اعظم بکلمه الله قائم و موجود و معبر
 سأن ما سوی الله بصدوق و حلاله
 و معلی و اولم بر و لا ترال بخط موده بر محاط
 صبر نماید انه لا سئل عما یفعل و کل عن کل
 (سئلون) و صحیح بکر که بحاه سال البلاء و لها
 اباب الله را تحریر موده حال احدی حصص
 عص اعظم سؤال میکند که در امام الله مقرر
 در عباد اب و طاعات معلوم بود امر و بکار
 اسعد در این طوایف را تحریر و بلا و اباب
 الله بعهده که محل بوجه افق اعلی و مطر اگر
 رحال الهی حل حلاله موده و خواهد بود صدق
 الله العلی الا الهی عساوه و بر مدلول و
 انصار را احد موده در لوح صبر محمد حسن

احد صبا سدا در هر جان رخا دون من را الهی سوا
 من مملوک عمر من و محبوی و زامن قسم بحمد
 بحسب اعراد و درمها اسان رسنا سدا رهها
 سر عرب بگریزای صلا احسان سدا اسکه
 من نه با بحسب بودم محبوی کل سئی و اله هر که
 در اسماها روم من است و بکر صام ز تعی قرار
 بدادم از ترا خود سربگی در ملک را بحسب بودم
 از صل صل رسا سم با احر که بدست احرای ابر
 و بدر سسکه نوش سها دد ده با بحسب سها ده
 داد خدا و صبا سدا در سدا رحاب با اس سوا
 سان الهی حال اس بقوس موهومه مگوسد که
 محسب عص اعظم با حال قدم حال حلاله ناک
 ظهور بد بل مگوسد از عرای و ارض ستر ستر
 اعظم سکا را با فائز با هر بود بد رسنا اسان
 امر الله من رقع رعا الله من عباد اسکا در سوا
 سب ردود مخالف بصوص الله را و امر با سب
 مگوسد را با اساحرا صبا اسد سب سب سب

سجده اطراف و ستر سرك و بمان نماسد شمسك
 ناظر بر احوال عالیه بل بالا اعلیٰ رنقطه اولی ساله و
 بده درآید و احسره علی القوم المسركین و ما
 بار بوجه سان در بفسر و ما با بحال قدس
 رحمن بود اد كارد بكر عسان امد كرحم هم دگر
 ولی ناممكن ناند فلم رسان و سان بذكر اناب
 سبحان مسعول گردد در اوج متناك صفر
 ان باعد هل بلغ فی امر الله ان يكون من الذل
 بخدوی فی كل حين زنا مرد و بی و الهأ سوائی
 رعبود اعتری و محو با عروائی نالده و در لک
 افدا هم را سودت رجو هم اد انا عسر و اما ملا
 الاحباب و اعلم بانی رعد و كس محو بکل
 سئ را لکل من في السموات الارض ما اتحد
 لنفسی سر كافی الملك كلك كس من قبل
 الفصل و اكون الى امر الله لا احرله رانك فانه
 بما شهد الله ولا نكر في عرب و حجاب بصر صفر
 اعد بنا بے مسكی در امر الله ما انكر مسكرا اما مسك

محسوب در کتاب حکمته منوره اند و از انکه هر
 الشَّرك بالله والاعتماد على ما وراء ^{نفس} و شمس منوره
 اصل كل الشَّرك هو افعال بعد عن مولاه و اما
 الى ما سواه) انا حكونه را حى يد يد با ان صفا
 الله و اهر مسدده رياسه رحمانه در
 سواب عدل كه بار و فله سعه سعه
 كردند رهمان توهمان و اعد ادا و مروا
 با طله كه سب سهادت بقطره اولى روح ماسوا
 و راه سد مست كردند و كتاب لا افسر لا
 شمس باطن سويد و هزار سال دكر مرد مرا
 در شرك سرك صلا و كرمه و ما شدا شمع
 نسوخته منوره اند و كبر منوره اند و قوله تعالى
 شأنه و سانه كل الامور مصوص كفا اراد
 و كل الاسماء سعه من حسنه رفع ما شدا
 باهر و بر اهر يد سلطان و لا شغل عا ساء
 و انه كان على كل شئ محطا و لو بر حسد
 على كل من في السموات و الارض كله الا ساء

انقوبه اگر و انبوه بد حفا هم نکند در لوح که از
 اتحاد سؤال نموده اند بادل قول به تعالی اگر با طه
 مسأله مدسد و با ما نمی دیک منکس تکله
 تکله می نمود مر و در همین لوح عبد الرحیم که
 مسطور یک در احوال مصر میابد لم یجد لیس
 با صرا الا نفسه العرب الوها و در لوح اخر قول
 تعالی سم باسم ابان که از افعی سماء ملکو
 رحمن اسری نموده اگر منتهی مسأله مدسد
 و با ما طفی خود را محل سماء و مصر اب عشا
 می نمود مر هر در لوح حیات س بادل اس
 رانی من الجمع وهو برای فردا واحد من العشا
 می در الواح عده بادل که با صرا مطوم هر
 فلم به الله فلم اعلى اصلا و اسب انه هو الصل
 المنس بسان الله و امر الله باس و محموسد
 که از صل بعد از ترک احوال جلالة سربك و سس
 ر و ر و صالحی نموده و هر که بخواهد نوید هر کس
 نکوید و بناد و معصود سودار منکر خدا لله

هم راجع مسوید شو را ایتمین نس میساهد
 کرمی ببرد کار خود را و باس بر امر خواه نس
 بدان با سکه سوده است بر چلا وید و بی
 احدی هیچ نسبی کسی که اقبال نمود نسو جدا
 نس و ادا و سب را که بر با سدا را اهل ناد نس
 و اینکه اعراض نمود نس بسبب ادا و اگر چه با
 هلاوی را ایتمین احضار نمود هم بر اسی
 امو حیم را بفصل با ناسی مید کرد در نس خود
 و صد گنمائی با سدا در این نام که اسرار
 فرمود در آن اصاب قلمی و احلال و
 اسناد در قطب دوال با نوا بر باره
 حق خلق و فاضل مفسود و بلند نسبی
 نسبی معلوم رسد از یک و در ندیکه و راجع
 نکه و کجاست اما بعد از این اسرافات بر کل
 الهه با را اهل با و دل و تو هم در عالم خواهد
 هر رسد العلم عند الله دلی و رب العالمین
 و الامر لله مالک يوم الدين لوجه بحباب

کل ادله له ولو بر علمهم کلمه النبی کل بر حق
 الی النار کذلک فاسهد فده ربک وکر علی الله
 سمهدا هم علم بان لم یکن بر الله ویرا حد من
 من اصل الی الله فهو منه ولو یكون من اهل
 نادر العرب ومن اخر من فلسفه ولو یكون
 حبه کذلک احبناک بالحق وعلماک بالفصل
 لیکون مبدکرا فی نفسک ویدکر الناس فی
 هذه الاما نام الی اسر فیهما من العده
 والاحلال ووقف فی قطب الروا یا نوارید
 هم صغر ما یدکل امور معصوم است بکفا اراده
 او وکل اسم بر ساد است از حسم او بلند صغر
 امیر را بخواهد نام خود فرود می آورد امیر
 اراده نماید تسلط خود و سؤال کرده عملش
 از امیر خواست و بدر مسکه است بر هر حرف
 محیط و اگر یار فرماید در اسب بر همه در
 اسمها و در میان است کلمه اسب را همه ادله
 ابرای او و اگر یار فرماید بر الها کلمه نعی را

اهل عالم را مودل و طالع و اراستگان را مذكور
مستحق را ده الله است حاکم است اختلاف
سده خود حاجی سارین دستور انصاف با طر
با سید اگر هر روز خود بدعی مظهر کلمه
سلطان احدی ظاهر شود حکومته امر الهی مابین
رتبه ماست مبادا مردی طاهر و نیکو با طو
مرد خود نیکو کلمه حدیده خراش با طو حال
نکلف ماست جنس اگر نیکویم این و کلمه سک
نظر مساهده منسوب است بحاکم ارعاع و دد
بعد است و اهل فطرت اندا بحسن کلمه نکلم
بما سید حرم که از جمله مابین حق در او امر و
نواهی است که کلان محاسن و الحسنة الاولی
نظم عالم را بقا و خرد و اتحاد من علی الارض
کلان مبوط و مروط اگر در هر روز صاحب
ظاهر شود جمع این امور عاقل و باطل خواهد
ماند و ماست بحاکم هر دو مباد جمع امور را
نکدارد بعلیه مفضل شود و فلاح در است

خاچی جس روح و حیات و اعلیٰ روح و علم باها
 الله العفو و الرحیم دارد و اینها مسطور و مستور
 تا نامعین هر يك بصدت منعمی از ساء الهی
 دارد قول و معانی از مسرف ساء و حیات دارد
 این سی معنی و واضح است که اندا حق جل و جلال
 که که احکام را حکم نمائند بعضی از عباد او هر
 گروه بعبادت و محبت او را نوسا و سبب نوسا
 مدخل نموده اند و سبب را محبت داده اند جمیع
 این امور از عقلت و دلیل دل و سبب معنی مترا
 از حد اصطلاح که کل را هدایت فرماید و در حقیقت
 مستقیم دارد جمیع بلا مای عالم را مخصوص
 محبت و آسایش و احتیاج و اتحاد هم قول بود هم
 همیشه امام حاد و احوال و اعلیٰ بلقاء و حیر
 مدکور بوده اند و من عمر بعتیل سبب فصل
 از افق عیانت را اسان مسرف و محلی بوده
 تا آنکه بعضی کلیات از اسان ظاهر که معانی
 از جمله بوده و سبب حیر که حق مخصوص باها

که صد خلق بدیع است بخواهد بدی اگر صاحب
 سامه لطیفه معدله بان را اسدسان
 نماید حقیقه استمضی بخواهد با صان بدی
 و حتم مطالب حق است که در کسب و دیگر نفس
 این ماده احدی را سامد او داد لا و تحکیم
 محلی محسوب ما دام که در طایفه ساکن است
 می شود این است که در ماده را یک بدی
 اصل سرائ و نفس الحاد بوده و هست بلکه مو
 است که جو را من جمیع الجهات واحد اند و
 مقدس را جمیع اسماء و امثال و نورا فائز
 با و موجود با هر و مساهله نماید و هر نفسی
 او را کویر اطهر که از سطر منظر اگر حاضر است
 محروم نماید او عبد الله موجود در با حرم رسد
 با سکه از اهل بوحید مدکور سود النور نماید
 کوسر قلب را کلمات را و هاما با جو فارغ شود
 که ساند محل اصاب و با شداد الهیه کرد
 ای حسن ساء الله اردلال سلسال این بنات

ملاحظه نماید مثل آن ظهور و ظهور بظهور
 بعضی مثل ظهور این در گویا و عیسی بر مریم
 این در گویا مع سنان سوب و عطیبت انما
 ما سنا ظهور روح شایب میداد و هر دو
 هم در یک عصر بودند بعضی کلمات این در گویا
 ما سنا را که میمودند که مقصود چیست
 ادراک می نمودند حاشا بعد از سهاد این در گویا
 بعضی از مباحث او مظهر حق تعالی می بود
 نوعی می نمودند و از سر لغت احدی خارج سید
 و حال هم در ارض موجودند و بصا سنانند
 بعضی معروف و این نفوس خود را اما مختص
 میدادند لکن مقصود محقق می انداخته
 اگر مقصود را ادراک می نمودند از این مرام که
 محو سنان در گویا و مقصود از بود اعراض می
 نمودند همگی ظهور بظهور اولی و ملاحظه کن
 که با حلالیت در مستر آن ظهور اعظم بودند
 و اگر بصرا با بصا در تمام ملاحظه نماید حرا این در گویا

ديدنگا نشين كند اسخ رعي ناسا را بن شين
 اعجاز كبريا بران مستعمل شده ان اصلوا الله
 تكلم كذالك ما حكى رتبه اسوي العرش و روي كبر
 ديركي ر الواح نادل هو لهن عالمي هم اعلم بان حسن
 اسوا هذا الطهر ر علي تر من سب الا عظم العظم
 ر لب هذه الاله من حمر ر لب المصنوع العبد
 يحاطا للعلم اد اعلم فاكس على اللوح هم اسير
 الناس بان الطهر اسب طهر الطهور المسير
 المير من بدعي بل امام الالف هذا المصام
 الاسر الا عظم العرش رانه دنا فدي على احد
 كان من المفسدين لان ذلك نفسا مراده و
 نسفرا سر من عباده الرصد ان ما اسهي
 بالله من يكون له نصرة و راد نسفد بان عني
 الدهر ما سبدي سبه هذا الطهور و لرن بهد
 سقاء ربك اذا اسرف سمن الاسرار من افي
 ه سبه ربك و طهرها كان مسورا عن اطر اهل
 الاكوان و مكنو باع كيار عصم ربك اعلم

من برمسویح از عالم عالمیاد در مسلمانان
 امکا لکدری د آسکه حب نورامع ممالک
 صبح میراد فو بهماء سم الله طالع شوش
 رحه راه این باس افراز مانی اسحه موم راس
 لوح افراز موده انوب قدر بر کل طاهر و ص
 رد حق عالی و باهر اگر ادا اهدا می اهدا
 هو امر لک اکن و اریلور در طراپ سبک
 قسم بحال اهدا که خراس مصاد صانه و حراس
 هوا هوای مسبود بر ان با طری طری و هدا
 الهوا با سبی سا طانی م اوطع فی حتی
 العالمین لیسر و اسهد الطهور اهدا الطهور
 الاعظم من بدعی امر دل امام الف سید
 الله من المعری فی لوح حصط رالکنا اول
 هدا الله من اعرض عن الرحمن و کان من
 الحاسرین اگر چه اد برای مستقرین اهدا
 دولت حسدی مانی الف سید و لکر اهل
 لها افلاک الف سید و لکر اسدا ای حسن ای علی

بخواند جلالت حاکم عصمت کبری هم مخصوص حق
 تعالی سانه و تعالی ظهوره نوده و هسب سربك
 موله نوده و بخواند فرمود و این را سر را مکتوبه
 نوده در این ظهور از علم اعلی حاکم و بار دل طوی
 للعالمین اسکر الله عما قبل البک مولی العالم
 هم ای اهل انصا اسم را اسم با اسم اعظم حل سانه
 هیچ حای بار دل و سهر و کلاهی در سانه الهی
 که در این الواح بار دل سده ما فی صمانداری کبر
 سز سانه الهی را امر الهی و حکم الهی این ظهور اعظم
 حل جلالت و ظهوره را سربك و سهری بود
 و بخواند نود و عصمت کبری هم مخصوص است
 نصیبی در این مقام از احد نوده و بدست نود
 تعالی الحمد لله الذی جعل العصمة الکبری در عالم کمال
 فی ملکوت الاساء و ما قبل لا احد نصیب
 من هذه الرسة العلما و المامرا لا علی الهبا
 طراد سحره ایا مل القدره لنفسه بعا انک
 لا یسعی لاحد الا ان سوی علی عن یعمل ما سنا

المحکم الی اللوح ودر لوح دیگر اسماء سان مالک
 قدر مادل قوله نعم اتم اعلم بان الطهور اذ
 هذا الطهور الاعظم العظم ومن ندی فی ان تم
 الالف هذا المعنا المعنا العز بالمسح ان ورد
 فی الامر افر علی الله ربك ورب المخلوق جمع
 كذلك قول علی بالحق من لدن صرل فدم و
 احبناك فصلا من لدنا عليك وعلى كل مؤمن
 بصيرهم لسان اسما مات واصحاب وانا
 بحکام که هج حمر بعسر و سدل و سدر و اول
 ان ممکن به اما موتهن بادم و راجع خواهی
 ما مار سرك سرك مسلا و در دامن و در حد
 و عفره کور محمد کر مار نا ادر لوح سر و در
 بحاب مر محمد حسن بك محاطا لا سم و اول
 قوله بامرك و نعمنا و اول و لی حصی سو و
 موده و انبسان لا نسکه معر ما ادا امار لکم
 الله الی احوال انبسان و لا نسکه سرك و
 سه اربا ار سوده رخواهد بود مخصوص اس

در ضمن لوح علی کبر الیک حصص و فاذنار لک قوله تعالی
 یا مه که مطلوب در سحر نیک برادر که می ماند و می ماند
 این بدانند که اینست که از سده طاهرکت و
 این بدانست که حدیث با صغاء آن در معراج
 فائز شد و این ظهور ظهور است که روح بان
 تسامی داد کلیم احضار نمود طوفی برای
 نفس که نعا و ناعف و سطوح امری ظلم
 حاکم این او را از نوم الله محروم نمود را
 فوصا ناس موسی صاحب جمع را با اسفا
 امر میمائیم بر ما نسعی لا مر الله و صتب می
 کنیم طوفی للعاملین تا سلیمان انا می که
 مکمل شود در روز را عرس ظهور مسوی کل را
 بطور لیل و نعا و ناعف و مساد ملحد
 احضار نمود ما حرکت الله از سران نفوس نعا تا
 انا در علم اعلی محفوظ ماست و این مخلد و محله
 سوده و یسب در این ارض هم احزاب سود
 ایچر سبک علی احلام است کل را صتب

مرا و اعرف بما رقم في هذا الحسن من العلم الا على
 انه من اهل التوحيد اصحاب التوحيد في كتاب الله
 مالك الهند المآب هم در لوح حساب بن بار
 و له الحق در این ظهور اعظم و اصح و معلوم شد که
 حقیقت عصمت مخصوص بحق جل جلاله و ما
 دون حائر الخطایست هم رسایست سدینان
 الهی که ما دون حق خلایست و حلق حائر الخطایست
 مسحان و فی الاهی قسم بظهور اسم اعظم که اگر
 حراس د و لوح اقدس بی آراء اراده اقدس
 الهی حل و علا نارل ظاهر شد بود هر آینه
 د و لوح اصبع در بعد حق برین ظهور مسحیست
 مسمود کل عالم را هم را با آنکه ندانند راگاه ما
 که از برای و سسر و سربك و و در و بطر و عدل
 و مسل بوده و بخواهد بود کل کلمه مبارکه اس
 از عدم تو خود را ریلی عالم هستی سپود
 آمد اند حرکت و سکونی از بی آنکه بوده و بخواهد
 بود مکرر مد و با شدات و کل عتاله و کل با مکرر

فرموده با سکه ساند احداث گردد انچه عکس
 احداث شود و با سکه مات و صفت فرموده
 و با انچه لا توانا ما رانده است حال انچه در اسرار
 احداث شد و صفت سلسله احداثی کس
 اسکن بالله یا اهل الاحداث ان چه بود حر
 ان با و بلا رتبهات مالا ادن الله لکم
 بود بعد بصیرت برانکه پس از هر یک
 ظهور بحال و تمسح است هر که ادعا نماید در
 رد خدا و بد مردود و عمر مقبول است پس هر که
 باشد و هر یک باشد و بود را علی علو مقام اگر
 ادعا امر نماید و با اظهار شأن و مقامی
 حر عودت صرف کند و با نفسی عمر نماید
 الله له تکلم نماید و ظهور و امر و سر برای
 کسی اظهار در بحال و معارف و معارف با
 الهیه در باره و جمعی و با سکه با هر
 و حکم الهی و سان الهی در این مقام لوح اصبح
 اندسی با دل بعضی عبارت آن که مناسب

مصما نهم بر اسعاصب بر امرها ندی لا نام الله
 رب العالمین قبل اذ الف ظهور بمع هر نفس
 ادعایا بد خدا لله مردود و غیر مقبول شود
 بدایه مطلوب را و با بحر مرموده ممسک مانند
 اوسبها لم و اوسب دانا لا اله الا هو العلی
 الاطی با حسن اهل ایران خود را موحداً کند
 در يوم ظهور کل مسرک مساهله کسب الا
 معبود و الا قوله که جهد نمایند با حرب الله
 طرأ سوحد حصی فائز شوند عبر الله را معقد
 بسند و مفهود سمید امر و اصاب حید
 ارا فو بحر مسرک و لا شی لا بد کرمه لا هو
 طولی من فار و ریل للعافلس هم هر کما مسرک
 ترا عظم ارا فو در آء اشراق مرمود جمیع
 بطور کسل و بعی با عقی و عساد ملحد
 احبار مرمود و اکاه نمود با الحرب رسلها
 عسانا با دمساکه ترا عر امره اش محمود
 و این را محدود محلی مرموده و در این ارض هم اس

برآید راجع و سبب حمله و جدال و براع و
 ترلزل و بلوب صغیر و عدم اسفند راجع
 پس برتر بوده و خواهد بود ما سئل الله ان
 یعزهم انفسهم و یؤیدهم علی ما اراد ربک
 طو العفو و الرحیم هر حال باشد اسکلاب
 محکاب و اباب و اصحاب ترا که اندام او بل برآ
 بسبب گذارد و سوهماب سرکه که حکایت
 اعصاباب سبب سبب صماید بکلم کرد و
 باد کا که اسعال نمود که اسهالت مقرر در
 النوار اسب کجا رو بود که بعد از صعود و حال
 معبود بکله ان الامر بکله قد رجع الی هذا
 المقاطع که مد و مدعی اصالب و مقامحو
 کردند و کله مبارکه من بدعی امر آفرامو
 ماسد و سبب حلاف کردند و علت بفر
 اصحاب سوید ما که سان دیگر الهی را در این
 مسطور صدارم که ادکار و احوال و عقائد
 هر یک را بر آن مراب و مسطاس اعظم در آورد

انهم ام اسبح بحر ملسود قوله بارك وبارك من غير
 مقاماً وحداً ووطياً وسوقاً بعد هذا الاسم ان
 من الاخيرين ولو سكتهم بكل اللسان او بغير اللسان
 من الاغيار وسحر الريح ومطر السحابة كذلك
 وليس الامر بهذه السهولة المباركة التي سطوتها
 ليس الاقصد باسمه الاعظم وحري كورا لسان
 ثم رتبك الرحمن الى قوله كما حال فلم فلام واسم
 اعظم معهما بدا كوني بكنى بكل ايات طاهر شوق
 صل ارا امام الف سنة كاملة كه هر سنة ان
 دوارده ماه ما برل في الفربان وورده شهر
 ما برل في السابكه هر شهر يورده يوم مذكور است
 انما يصدق مما سجد در كنى او الواح نادل
 من ندعى امرأ صل امام الف سنة كاملة
 كذاب معمر سئل الله ان يؤيده على الرجوع
 ان نادل رتبك هو النواب وان اصبر على ما
 قال سعت عليه من لا ترجمه ان رتبك سدد
 العهاب حه كه صراين فهو من يجمع سحره

اها خود و با اسماء عالمه و مراتب سامیه مقام
 رفیع و درجات متعدد که لایزال است احکام عباد
 و حیوانات و نباتات کثیر معصوم بوده خلق اسماء
 را بعد از اسماء نام ملکوت اسماء که در هر مقام بالبدن
 معصوم مراتب مقامات کوره کوره به اسم عمده و ریزه و
 نسبت این اسماء لایزال است عاقل منوهم از حال اسماء و
 موحد اسماء و باغب اسماء و مریک اسماء و محیی مس
 اسماء ^{حل} امقاصد عدله و محروم مانده اند این بود
 که خود سران عالم حروف و فرائد اسماء و حروف
 و اعداد و در قرون متعدد از اصل که بسند
 و دیگر و مدح و تعریف و وصف حروف است
 حروف و حروف که حروف متعدد در روی و اعصاب
 اهل متعدد را می برسد و در مکان خود خود
 اهل بوحد صد است و حروف و اعظم از اعلى
 عالم است و بود کل ملک و واضح است که عدل است
 بودند اسمی میل است که حال صد هزار است
 و اعظم و اقوی اسم و اکثر و اظهر اصح این در

لم يزل كان واحدا في دانه وما اتحد لنفسه سرى كما ولا
 سمها ولا نسبه ولا ولدا كل في حد سواء من بعد
 الله وممسك من الله من الدمام اسمها في اعلا
 الحمار مكره واسرك الله ليس منه كان هو يرمى
 سمه بذلك حقائق الاسماء ولكن الناس لا يفهمون
 حد سامر لله الله المقصد والعبر الرحمن مرمي
 دهم اندو حلاله سر يك ويسمى باسمه ردا
 واو را نسو يكسى بنوده رولد فرزندك ادركا خود
 احد بنوده كل عباد له ركله سامر كل ما
 صامركس باثم را او مسمد رعبا بنس موهو وكل
 الرخو من العبد اسم هو در اسما حب معدوم
 صرب بنوده وهسد وان كل در حصص اوله
 ورسه اولى حروف اوله حرا باير الله بنوده
 وخواهد بنوده كه آكر فصل بنامله بنوكلها لك
 بنوده اند واسكه در اكرى را الواح حو بها الى من
 ار ملكوب اسما وحلص اسما نكدر انا مقصود
 ان بن سما اسماء اهل سون رما بن مقام

اكر كل من في السموات والارض يحضر يوبت مما سد ابواب
 اربس احرى يعنى كسد من دن اسم ربك الاعلى
 في سكره الاخرى على اسم الالهى حرد ود نوده حوا
 يود حرد كحلوك كلاب، مثل خلق انفس سله وخواهد
 سد الى امر لوح لله حوا ساسن بعصر الى ابواب
 رايح ريقه سهد دعله حرد الله العز الجهد
 طاهر اسماح كد ناس جعل عدا كاهي حوا افرار
 مما د هو لم يعلى ساسن من دلاقي اصطب العلم
 الاعلى اربع منه بحسب لكاء فالاعداك
 اسر انا لك الاسماء ولا فله ما من يدك كلسب
 الى الاكوس هذا بحرك على اللوح بعدك رسل
 امه دسهم صبرى الاوانوار وها المسرى المنبر
 كذلك ابراهيم الاناد من صله وهدا ^{الاسم} من عتقك
 وانا المنان اعلمهم هم رح اسر كلما ساسن السه
 مصطب اراده تسلسل بعد اربعه راهم داريد
 وجمال عبوده اند كد ساسن سالفه ادوا اسره
 حلايد كسد روهو ما قبل انما يد فرائد

با ث حصص اعظم سده همار که مکتوب حروف
 سان مقصود همار از حروف و همار با عظم و
 را که اعلی را و در مد مع ذلك در هر سه خلوص
 بخورده و در ظل او احکام مقصد مربوط
 و اقل اعلی بارل ناک اما که انحصار الواحد
 الساتر مقصود اندک حروف شهر و در بخورده
 نکاد الهی بوده اگر بعد از این سه حروف هر
 مرله و او امر متناهی محاور و در همار از اول
 مکتوب مردم و در توبه و خواهش بود فلعلم همار
 در راه از مکتوب دل محو شد

با دار حروف و سی از آن را دیگر است
 لکن در حصص بخورده عارف اصغر همار در الله
 علی ما تحت روضه در محال که در حصص اعلی
 سان و هفت سانی فرموده اند در محال همار
 اظهار از بعد لکن از سر کار و افاضه سان ظاهر
 فرمودند خورده سان هم مکتوب و مکتوب است
 حساب عارف و محقق بداند و محاسب شود که

حكمه الهاء ان تؤنذا وانك واصغيا بال على
 النوح الى بحر فانك لا سعد هم عن ساطورك
 لها انك انك انك انك انك انك انك انك
 وفصلك المكاتب لا اله الا انت العصور الكريم
 والمجد لك ما من في فصلك رهام من في السما

والارضين

بسم الله الاعلى الاعلى الاعلى

هذا لوح در فصل من لوح المحفوظ ليكون هدا
 رجم على كل من في السما والارضين وذكره بقدر
 من الى الذي رد عليه في سلسلته ما فرغ عنه
 سلا المقربين طوبى لك ما اسمي ما قرب عليك
 القمص من يوسف العزير الذي تحملى على
 ان اسمي باسمي القدس في ملا الاعلى وبالسبح
 في هذا الشفاء ركن الاسماء في ملكوت الاسماء
 به طهر ساطع وامرهم عظمى كن بائ
 لو اسم من العارفين ودينا من هذا العر
 ما احد عن دوى ركنه عن عرب السكون الى

الالهى امرى كه ظهور من محال صمود و فوعس در طوار
 ممسعات رجوع ان اصحاب را بر و فو ك حوب سيعر
 ردواناب ريدناف با ساسر اها نود انكاس
 اكمارا بر و در اها موده نود در با و سسل اهل
 سان مرفسد نر ندر حه اول اساد ندر نر
 ندر حه مانى نوقف نمود ندر ندر ندر ندر ندر
 وهم رط و شرك صعود نمود ندر و نر يلب هما
 او همام مفعول كسد ندر ندر ندر ندر ندر
 نماند و ندر ندر اربع ملكوب حه طاهر ندر
 الامر و الحكم لله المهيمن لقوا ناديك نا اله
 فى هذا الحب فى احر كى اى هذا كى اى كى اى كى
 حالك الاقدس الالهى من ندر احمائك ناموه
 الور وما لك الاحرم والاولى فاك قولك الاحل
 بالالاسماء و فاطر السماء استلك باسم
 الهاء و نور الهاء ظهور الهاء ر علم الهاء
 و ر حه الهاء و عبا ر الهاء رجود الهاء
 و كرم الهاء و انا ماله الهاء ريان الهاء و